DE PRETUTINDENI

Cum pot găsi şomerii mai uşor un post...

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Pentru a înlesni căutarea de lucru, frizerul Sam David din Los Angeles (California) a organizat un serviciu special de «tuns şi ras» pentru şomeri, cari vor putea mai degrabă găsi un serviciu având o înfăţişare ordonată şi îngrijită. Recunoştinţa şi bucuria şomerilor a fost atât de mare încât frizeul filantrop a fost nevoit să... repete demonstraţia.

Vânătoare de vulturi cu... plasa

Urmând un obiceiu din vechime, chinezii din Chang-Tung, se duc odată pe an, în Mongolia, la vânatul vulturilor.

Aceste pasări de pradă, foarte căutate pentru penajul preţios, sunt foarte numeroase în această regiune, unde sunt atrase de către cadavrele animalelor de tot felul. Este un spectacol pitoresc să întâlneşti bandele de vânători de vulturi pe drumul dela Jihol. Ei merg în caravane imense de cari atârnă sacii cu mâncare şi vulturii domesticiţi cari le servesc la vânătoare.

Pentru vânatul vulturilor, se întinde pe pământ o plasă de care sunt legaţi peştişori uscaţi In mijlocul ei se pune un vultur domesticit, care prin strigăte îşi cheamă «confraţii» la pradă.

Când aceştia coboară nebănuitori la festinul de peşti, vânătorul, aşezat la două sau la treisute de metri, închide repede plasa, printr'un sistem special de sfori şi vulturii rămân imobilizaţi.

Procedeul este, după cum se vede, simplu şi expeditiv.

Regele modei

Dictatorul parisian al îmbrăcămintei feminine. Jean Charles Worth aruncă ultima privire asupra unui manechin care trebuie să apară în faţa unei selecte asistenţe.

Candidaţi la sfinţenie

Există personagii cari aşteaptă (unele de veacuri), ziua în care vor primi gradul de persoane sfinte. Vaticanul posedă actualmente 55 dosare cu nume de persoane cari şi-au exprimat în cursul secolelor, dorinţa de a căpăta această diplomă. Ceeace isbeşte mai ales în proporţiile acestei competiţiuni internaţionale este numărul într'adevăr extraordinar al candidaţilor «italieni».

Italia distanţează cu mult toate celelalte ţări cu 271 candidaţi, deoarece Franţa (fosta fiică mai mare a Bisericii) nu are decât 116, Spania 55, Belgia 13, Germania 6, Anglia 6. Să fi avut oare Italia dinaintea fascismului un monopol atât de pronunţat al virtuţii şi purităţi? Ori trebue să credem mai curând că profită de vecinătatea imediată a Vaticanului? Fericiţi Italieni şi nenorociţi Englezi! Chiar în acest domeniu, domneşte inegalitatea. Ce vreţi? Justiţia divină e dată de oameni.

Criză de... păduchi

O nouă nenorocire se adaogă tuturor celor cari bântuie, astăzi, biata Europa: păduchii, simpaticele animale pe cari le cunoaşteţi, poate, din... auzite, sunt victimele unei epidemii misterioase şi mor cu milioanele.

Ştirea aceasta trebuie să-i bucure pe mulţi muritori, pe cari micile animale nu-i lasă în pace să doarmă dar în schimb îngrijorează institutele ştiinţifice cari fac cu păduchii tot felul de experienţe interesante. Nu mai vorbim de semenii noştri cari exercită meseria de dresori de păduchi savanţi... Se pare că un Institut din Berlin a trebuit să cheltuiască 60.000 mărci **(2.400.000 lei !)** pentru a obţine provizia obişnuită de păduchi din ţările unde comerţul acesta de... export era odinioară printre cele mai active !

Europa nu mai ştie cum să privească şi să îndrepte lucrurile. In vreme ce pretutindeni auzi văicăreli din cauza supraproducţiei de produse industriale sau agricole, bântuie o sub-producţiune de păduchi, într'un asemenea grad încât preţul lor a trebuit să fie urcat de 15 ori în ultimii trei ani.

Apoi, un alt paradox economic! Bolşevicii vor spune: greşala se datoreşte anarhiei capitaliste... In U. R. S. S. producţiunea de păduchi în kolkhoze şi sookhoze este fără îndoială, raţionalizată. Ruşii n'ar face rău să trimită ţărilor europene păduchi sovietici la un preţ eftin. Şi de data aceasta nimeni nu i-ar acuza că fac dumping...

Moment impresionant

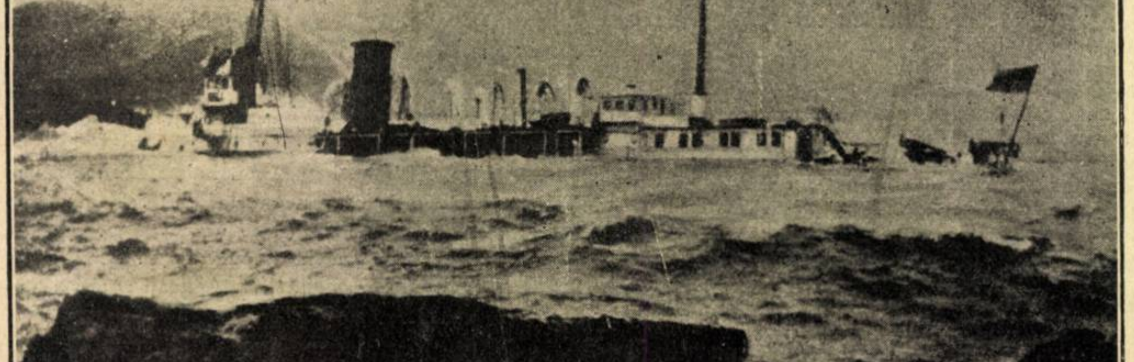

Un instantaneu luat pe coastele Chinei a prins momentul impresionant când vasul englez «Petersfield» naufragiat în apele chineze, este înghiţit de valurile mărei.

Omul care şi-a pierdut numele

Un rafinat umorist american, pe care un **interviewer** tenace îl supunea unui feroce interogatoriu de identitate dădu la un moment dat acest savuros răspuns:

— Vreţi să ştiţi cum mă cheamă? Iată singurul lucru pe care nu vi-l pot spune... Da... Inchipuiţi-vă că ne-am născut doi gemeni. Doica ne-a pus împreună în baie, procedând la prima noastră toaletă. **Aici pierd orice urmă,** deoarece unul din noi doi s'a înecat şi nu am putut afla nici până azi care anume.

Două aspecte din viața Rusiei sovietice

(*Continuare din pag. 64*)

se grupurile de bărbați. Diferite secțiuni feminine sunt grupate în batalioane cari manevrează, fie izolat fie în legătură cu regimentele masculine. Participă de asemeni la marile manevre ale armatei roșii.

6 dimineața, întreg batalionul feminin al Osoaviakhinului să se adune în curtea Consiliului orașului.

Semnat
Comisarul politic
Șeful cursurilor

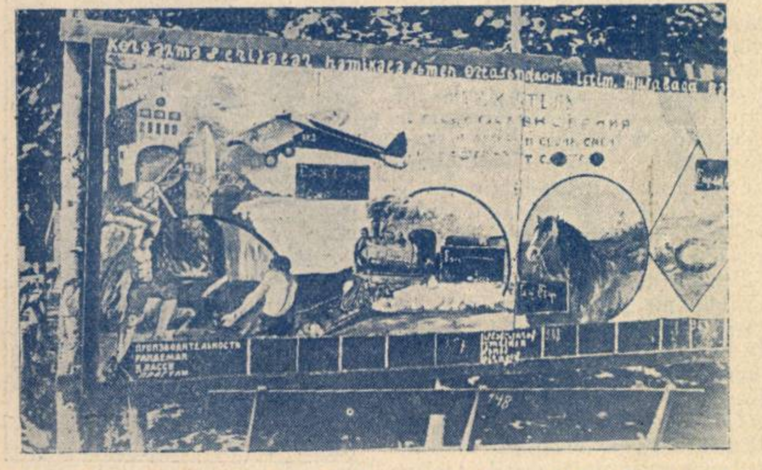

Un mijloc plastic și original de a stimula osârdia lucrătorilor în Rusia sovietică: placarte ca cea de mai sus reprezintă, prin imagini comparate ca repeziciunea calului, locomotivei și avionului forța și iuțeala de lucru a muncitorilor din uzini și fabrici.

Rezistența femeii ruse la oboseala fizică este remarcabilă. Numeroase ordine de zi de felicitare oficială sunt adresate regulat batalioanelor feminine de către comisarii politici.

Convocarea la exercițiile de ansamblu sunt afișate în uzini, fabrici, primării ori comunicate prin presa locală pentru a fi citite de cei interesați. Iată, ca titlu de exemplu unul din aceste «ordine de apel».

Prikazul No. 18 al Consiliului
orașului Oufa

Oufa 5 Oct. 1929

In vederea executării exercițiilor de instrucție tactică a primului batalion feminin, ordon: Duminică 6 Octombrie la ora

Sovietele cheltuesc sume considerabile pentru a asigura instrucțiunea militară a membrelor sale, fie pe loc, fie pe câmpuri speciale, numite câmpuri de vară. Aici îndeplinesc un fel de serviciu de concentrare de 10—15 zile, în aceleași condițiuni ca pe câmpurile militare.

Rezultatele militarizărei femeilor sunt destul de satisfăcătoare.

Emanciparea femeii într'o măsură atât de mare ca în Rusia e în orice caz un simptom al vremii noastre și-al nouilor condițiuni economice de existență. Să nădăjduim că, în vremuri mai liniștite, cari nu vor întârzia să vină, femeea își va relua ocupațiunile casnice, devenind iarăși ființa supusă, atrăgătoare... prostuță dacă vreți, dar gingașă și primejdioasă.

Războiul la animale

Natura nu a lăsat numai spiritului uman inițiativa invențiunilor cu cari se fălește: oricine are o cât de redusă cunoștință a regnului animal știe că, la multe specii, se întâlnesc mijloace de apărare cari seamănă perfect, cu armele noastre de războí cele mai technice și mai moderne, până la torpile și bombele cu gaze.

Nu exagerăm cu nimic. Zoologia desvăluie, uneori, adevărate miracole de înarmare, întunecând fantezia cea mai îndrăzneață din partea unor vietăți cari îndeobște nici nu sunt luate în seamă.

Să începem prin... torpilă, proectilul acesta marin care se asvârle dela sine (propulsează, este termenul științific). Intâlnim acelaș gen de propulsiune la o specie de libelule care dă afară apa pe care o absoarbe, utilizând forța de recul (retrage) pentru a se propulsa. In ce privește norii de fum întrebuințați în aviație pentru a masca aparatul, nu întâlnim o analogie zdrobitoare în punga cu cerneală care permite acestor animale să scape de sub urmărirea vânătorilor lor?

Anumite mijloace de protecțiune și apărare de cari dispun animalele sunt și mai surprinzătoare. Astfel, o coleopteră are la dispoziția ei veritabile bombe cu gaze, cari explodează cu sgomot bine perceptibil. Un alt animal proectează în fața dușmanilor și urmăritorilor săi, un lichid rău mirositor, secretat de niște glande speciale.

Când technica noastră modernă de războiu a construit primul submarin, ea a utilizat învățămintele naturii, luând drept model peștele. Intr'adevăr animalul acesta, urcă și coboară, slujindu-se de vasicula lui înotătoare, cași submarinul slujindu-se de watter-balaste. Peștele înaintează servindu-se de coadă, submarinul cu ajutorul helicelor cari îndeplinesc aceiași funcțiune.

Tot natura a oferit omului exemplul său pentru construirea avioanelor: liliacul, veverița sburătoare, care-și deschide membrana între micile labe dinainte și cele dinapoi, pentru a se coborî din copac fără primejdie, asemeni unei parașute. Peștele sburător care cu ajutorul largilor sale aripi înotătoare, sboară în văzduh spre a scăpa de urmărirea delfinilor: alte animale îndeplinesc toate tururile de forță ale specialiștilor noștri în acrobații aeriene. La multe dintre ele, aceste acrobații — vorbim de animale și nu de aviatori — sunt o declarație de amor pentru a atrage atențiunea femelei.

Se întâlnesc, la frații noștri inferiori și pompieri precum și trupe de geniu. Se poate astfel cita furnica-leu, care-și sapă galeriile în nisip pentru a fărâmița acolo, cu căngile sale primejdioase, animalele cari cad în cursă. Dacă prada încearcă să scape, furnica-leu se servește de nisip ca de un proiectil, bombardându-și victima cu o descărcătură de nisip care o amețește și o înăbușă. Alte insecte scurmă galerii subterane cari nu sunt altceva decât curse și în cari victimele se simt atrase brusc deoarece pământul se năruie sub ele. E vorba, deci, de niște veritabile piedici strategice cari prin ingeniozitatea lor, pot sta la înălțimea technicei umane.

Cât de genială și diversă e natura în invențiile sale, pentru a înlesni animalelor lupta pentru existență, o dovedesc o mie de exemple. Există pești, cari posedă adevărate arme de tir, un fel de țevi de tun pline cu apă cu ajutorul cărora mișcă insectele ce se găsesc pe plantele aquatice, pentru a le devora.

S'ar putea înmulți exemplele. Cele de mai sus ajung, însă, credem să dovedească, în plină ascensiune a technicei omenești, că natura rămâne mai departe, marele inventator pe care omul îl egalează uneori, dar nu-l depășește niciodată.

Animale cari dispar

(*Continuare din pag. 67*)

— deși incordează, ca în clișeele noastre atențiunile a zeci de mii de oameni, la cursele de cai — acum în urmă și cu jockey feminini — la exhibiții periculoase cum e saltul printr'un cerc de foc, deși poate exaltă nervii multor sportivi și sportive, ca în fotografia de sus, reprezentând pe recordwomana americană, Loveta Turnbul, calul va vedea, treptat, cum i se împuținează specia, printr'o prăsilă aleasă care va da numai exemplare alese, rafinate dar nu mai puțin primejduite pentru perpetuarea rasei.

Una din consecințele urâte și dureroase ale mașinismului va fi dispariția sprintenului și semețului animal.

O întrevedere de cinci minute
cu LINA CAVALIERI

celebra specialistă în tratamente de înfrumusețare

In inima Parisului, institutul Linei Cavalieri este într'adevăr templul frumuseții. Aci se întâlnesc cele mai elegante femei din Europa și din America, căci acest institut se bucură de renume mondial.

„Recomand întotdeauna săpunul Palmolive pentru un motiv puternic. Uleiurile vegetale din care este compus sunt bune, sigure și nevătămătoare pentru piele".

„Recomand întotdeauna săpunul Palmolive"...

Lina Cavalieri

61, Avenue Victor Emmanuel - III
Paris

Metoda Linei Cavalieri . . ,

„Inainte de a vă culca, spălați-vă cu săpun Palmolive. Apoi vă sfătuesc să întrebuințați crema mea cu camfor No. 5, pe care o aplicați pe față și pe gât. Lăsați să se usuce puțin, pudrați-vă și păstrați această aplicație în timpul nopței. Dimineața spălați cu îngrijire fața cu săpun Palmolive. Aplicați apoi crema mea grasă No. 7 și pe urmă crema No. 2".

Culoarea verde a săpunului Palmolive se datorează uleiurilor de palmieri și de măsline, care-l compun în întregime. Acest săpun nu conține nici o grăsime animală și nu se vinde niciodată despachetat. Observați bine ambalajul verde cu banderolă neagră purtând cuvântul Palmolive în litere de aur.

Reprezentant General pentru România: MAX GRUNDHAND
Str. Eroului No. 1, București I. — Telefon 335/45

DIN TOATĂ LUMEA

1. Cel mai lung pod suspendat din lume, numit George Washington a fost inaugurat zilele trecute la New York. Este lung de câteva mii de metri, construit în oţel şi beton armat după o muncă de patru ani. — 2. Insfârşit Mahatma Gandhi a fost «industrializat» în ţinuta lui preferată: o fabrică de porţelanuri din Germania i-a pus bustul în comerţ, aşa că toţi admiratorii, dar mai ales admiratoarele îl vor putea avea acasă, ca bibelou. — 3. Un basin de înot într'un local de dans din Berlin, ultima senzaţie care poate atrage perechile. — 4. Noul combustibil: cafeaua. Supraproducţia acestui articol i-a făcut până acum pe cultivatori să-l arunce în mare. De acum înainte, însă, cafeaua va fi asvârlită, în sobă pentru încălzit. A şi început să fie întrebuinţată, în acest scop la Rio de Janiero, unde saci de cafea sunt asvârliţi necontenit în cazanele nesăţioase ale uzinilor. — 5. Uriaşul vapor «Segovia» a luat foc înainte chiar de a fi lansat în portul New-York, de unde trebuia să plece pentru a inaugura cursa San Francisco-Panama. Construirea vasului a costat aproape patru milioane dolari şi forma una din mândria marinei comerciale de peste Ocean. — 6. Un nou vehicul jumătate bicicletă jumătate barcă-motor care constituie deliciul tineretului american, pe coasta Pacificului, la Miami.

1

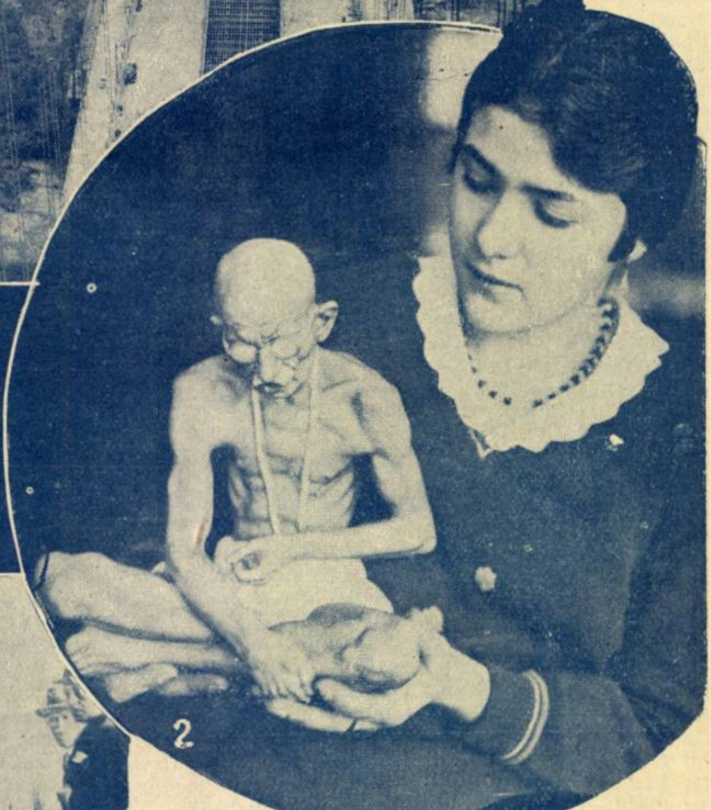

2

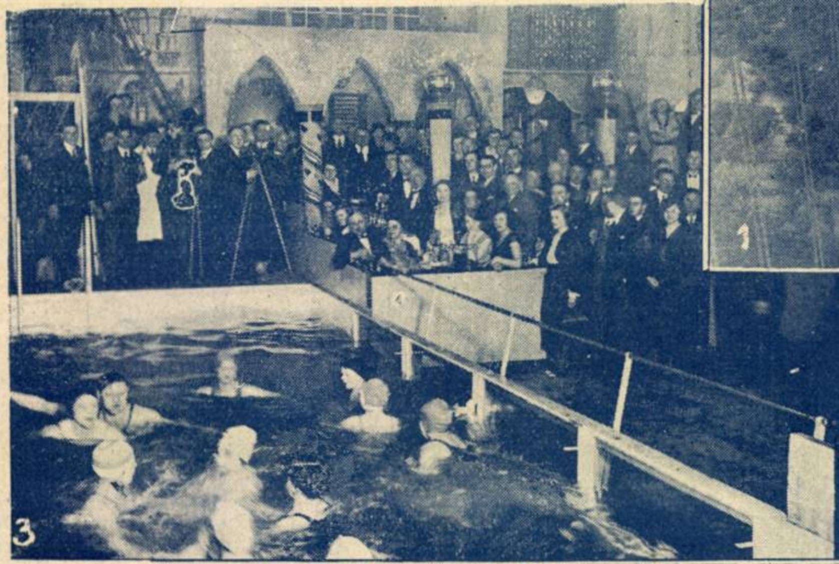

3

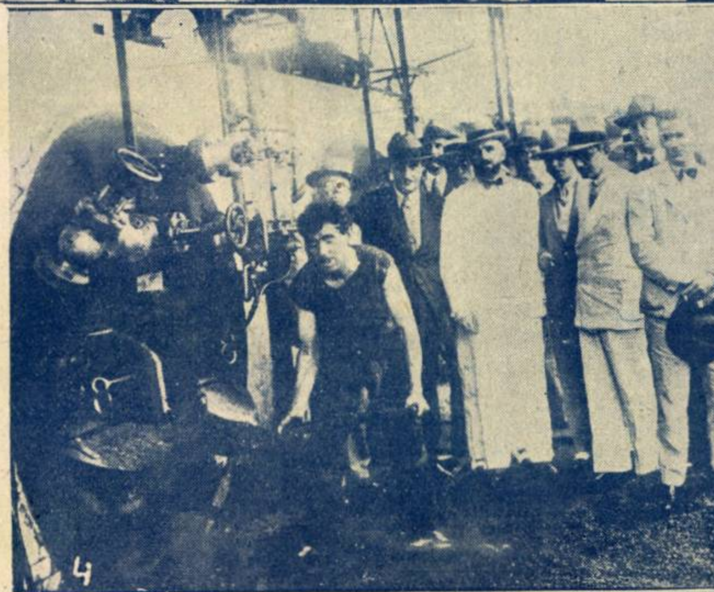

4

5

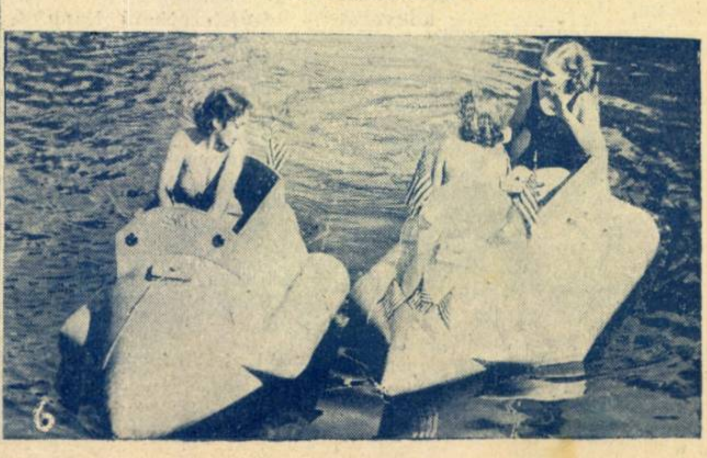

6

JOCURI

Cuvinte încrucişate „La putere“

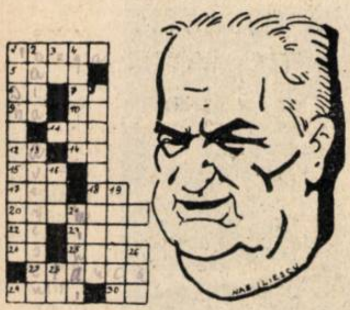

ORIZONTAL: 1) Apostolul neamului; 5) Instrument muzical; 6) Conjuncţie; 7) Particulă; 9) Interjecţie; 10) Escorta regală (abreviaţiune); 11) Unitate de lucru; 12) Ochiu; 14) Particulă; 15) Apăru; 17) Arbori; 18) Nu se găseşte în corpul d-lui Virgil Potârcă; 20) Sat în judeţul Mehedinţi; 22) Notă muzicală; 23) Râu în Europa; 24) Exist; 25) Nedrept; 27) Rămaşi fără efect; 29) Şeful liberalilor; 30) De cât timp stă la putere guvernul celui dela No. 1 orizontal.

VERTICAL: 1) Ca Torquemada, Ximenes; 2) E blândă ca ...; 3) Alifie (invers); 4) E format din 1 orizontal şi 8 vertical; 8) Tovarăşul lui 1 orizontal; 13) Conducătorul «stelei»; Câmaşe; 19) A demoraliza (fig.); 21) Voevod care nu e voevod; 26) Rang; 28) Macaz.

Joc în stea

de *Iosif Avram* Loco

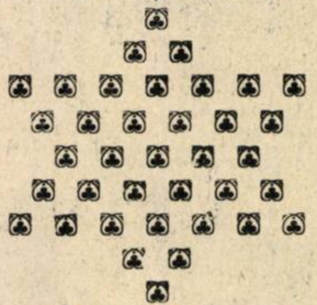

ORIZONTAL: 1) Consoană; 2) Monedă; 3) Oraş în România; 4) Pustiu; 5) Celebru navigator venețian, descoperi Canada; 6) Numele de familie al lui Voltaire; 7) Fost palat al papilor la Roma; 8) Pronume; 9) Consoană.

OBLIC, LA FEL.

Proverb ascuns

de *R. H. Simion*

Se dau următoarele cuvinte: CETATE, CAABA, LUME, MIRCEA, FINTA.

Combinându-se literele tuturor cuvintelor între ele, să se formeze un foarte cunoscut proverb românesc.

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 2

Fantezie

1) Madapalam; 2) Imam—Sava; 3) Rol—Rin; 4) Or—Do; 5) Miron—M—Nicot; 6) Amor—Cap—Fală; 7) Dal—Maroc—Zor; 8) Am—Caracas—Fa; 9) P—Maramureş—B; 10) Os—Pocuţia—Nu; 11) Lar—Caria—Bil; 12) Avid—Şea—Panu; 13) Manon—S—Caras; 14) If—Pa; 15) Caz—Bar; 16) Olof—Nina; 17) Tarabulus.

Joc în pătrat

Marabut — Alamane — Răsărim — Amanate — Bărăgan — Unitate — Temenea.

Enigmă

Fala — Facla — Alfa

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE

Alba-Iulia: Bucur Nicolae.

Balş (Romanaţi): Fănică Nicolaescu.

Băicoi: Ionel Ionescu.

Bârlad: Mircea Grossu-Migro, Iftode Emil-Memphis, Chicoş Constantin, Al. Dobrinescu-Aledo.

Braşov: Alex. Al. Benigal.

Bucureşti: Maria Metaxa, Gh. T. Avramescu, L. Klein, Nicolae L. Petrescu-Nilpe, Marinescu M. Dumitru, R. H. Simion, Nae Iliescu, Mircea Hartel, Mielu Gheorghiu, Calfa Th. Theodor, Nicu St. Lăzărescu-Nil, Gh. Dorondoc-student, Constantin Şerbănescu-Lonly, Mircea I. Popescu-Remmy, Renée Mălăeru, Constantin Dumitru, Victoriţa şi Costel Săndulescu, Aneta Revelant, Nicuşor Chiriac, Bella Gheorghiu, Zucherman Marcel.

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Constanţa: Sorel Avramescu.

Craiova: Cernaucă P. Ştefan, Florin Tase.

Focşani: Clemansa Ionescu, I. Vanjensky, Titi Pavelescu.

Galaţi: Dorondoc Ovidiu, Eugen şi Nicuşor Mallide, Ionescu T. Ştefan.

Hlipiceni (Botoşani): Ioan C. Petrovici.

Iaşi: Ionel I. Feifer-Lenoir, Ionescu Gh. Constantin, Ovidius Idriceanu-Igrov.

Com. Nicolae Petrescu (Ilfov): Octavian T. Rădulescu.

Oradea: Aurel Ştefănescu, Virgil Constantin, Iorgu Vasilescu-Iov.

Piteşti: Peligrad Nicolae, Şt. Gh. Ştefănescu-student.

Ploeşti: Lenny şi Mircea Gheorghiu Carola Avram, George Negroiu, Georges şi Florica Wilhelm Avram I. Avram, Anny şi Theodor Stoicescu.

Sălişte: Nellu Nanu.

Sibiu: Vică Iordăchescu.

Silistra: Ing. Naco, D. Nacov.

Timişoara: Romescu Ioan, Victor Calmanovici, Zizi Samovici.

Todireni (Botoşani): Gh. Gh. Nichiforescu-student.

Turnu-Măgurele: Lucreţia şi Margareta Pallade.

Turnu-Severin: Wassy Nicolaescu, Rică Timoftescu, Nutzi Mihăilescu, Cherata I. Mihai.

Viespeşti (Olt): Mihaiu Leontopol.

AU DESLEGAT FANTEZIA ŞI JOCUL IN PATRAT

Bucureşti: Titi Marinescu, Jack Mendelsohn, Nicu Panaite, Vasile Mironescu.

Craiova: Alexandru Cristici.

Focşani: Marioara Ionescu.

Galaţi: Samuel Mayershon, Victor Marinoiu.

Oradea: Gigi Dumitrescu-Gigu, Florica Popovici.

Ploeşti: Nutzi Aureliu.

AU DESLEGAT FANTEZIA ŞI ENIGMA

Arad: Nina şi Anton Vrăjescu.

Bucureşti: Samuel Grossman, Nicu Iordănescu şi Mimy Corbescu, Lina Adelştein Suzi Popovici. Sylvia Grigorescu, Costică Brelea, Gusty Schlag.

Craiova: Ioan Marinescu.

Galaţi: Aura Petrescu, Marioara Panaitescu.

Vaslui: Iosif Finkelstein.

AU DESLEGAT JOCUL IN PATRAT ŞI ENGMA

Bacău: Elena Rădulescu, I. Wolfshon.

Câmpina: Sigmund Boniowsky.

Fălticeni: Aurel Bârsan, Nicu Wasserman, Carol Reichman.

Focşani: I. Dragu, Rădulescu N.

Huşi: Ioan Pietraru

Iaşi: Nestor Anton, Panait Istudor.

Lugoş: Amelia Munteanu, Ioan Popescu.

Piteşti: Coca Bergher.

Râmnicul Sărat: Traian Mihăilescu.

Sibiu: Gherghel Gheorghe.

AU DESLEGAT NUMAI FANTEZIA

Arad: Pavel Nedelcu.

Bârlad: Aurel Weissman.

Bucureşti: Bucur Antonache, Vladimir Constantin, Haim Steinberg. Valeriu Cristodorescu.

Craiova: Nae Ştefăniu.

Dorohoi: Vichy Aronovici.

Galaţi: Ştefan Popescu.

Iaşi: Sarmiza Niculescu şi Dorel Calimachi.

Nicoreşti (Tecuci): G. Ionescu.

Satu-Mare: Gheorghe Neagu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL IN PATRTAT

Bucureşti: Leon Grunberg.

Buzău: Carol Ştefănescu.

Ploeşti: Gheorghe Nicolescu.

AU DESLEGAT NUMAI ENIGMA

Bucureşti: Gh. Theodorescu-Ibăneşti, Rubens Hönig. Clara Waldman, Fany Rosenştein.

Cernăuţi: Rotilda Veisberg.

Chişinău: Nestorescu Vasilică, Tache Ion.

Iaşi: Aurora şi Cocuţa Aronescu.

Roşiori de Vede: Lica I. Constantinescu.

Turnu Severin: Coca E. Scarimba.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 1

Bârlad: Ionescu G. Dorel-Iodo.

Brăila: Al. Ghenoiu.

Bucureşti: Gh. Theodorescu-Ibăneşti, Ionel G. Mitru, Gusty Schlag, Constantin Şerbănescu, Bucur Antonache, Valeriu Cristodorescu, Samuel Grossman, Bella Gheorghiu. Renée Mălăeru.

Buzău: Mariţica Cătuneanu.

Cahul: Gherscovici Iosif.

Craiova: Pierroci Ionescu, Nae Ştefănescu, Ioan Marinescu.

Fălticeni: Aurel Bârsan, Nicu Wasserman, Carol Reichman.

Focşani: Clemansa Ionescu, Ioan Vanjenski, Nae Rădulescu.

Oradia: Ginuca şi Aurica Popa.

Todireni: Gh. Gh. Nichiforescu.

Turnu Severin: Cherata I. Mihai, Cilibia N. Nicolae, Nutzi Mihăilescu.

Viespeşti (Olt): Mihai Leontopol.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT

Premiul fanteziei: D-ra Maria Metaxa (Loco).

Premiul jocului în pătrat: d-l Gh. Gh. Nichiforescu (Todireni-Botoşani).

Premiul enigmei: Lică I. Constantinescu (Roşiori de Vede).

Poşta jocurilor

Ionel Ionescu (Brăila). — Jocurile de cuvinte încrucişate, trebuesc lucrate în tuş, altfel sunt nepublicabile. Ca încrucişare sunt bune. Jocul infinit de cuvinte încrucişate e prea greu cu astfel de semnificaţii. Preferăm jocuri ca: enigme şarade, palindroame, a căror semnificaţii să dea un mare amuzament cetitorilor.

Aşteptăm ceva nou.

Pierroci Ionescu (Craiova): Aritmogriful, trebueşte refăcut, apoi se va publica. Cuvântul «*Ioan*» dela iniţiale şi finale îi cam strică sensul. Mai amputaţi-i acest cuvânt.

R. H. Simion: Bun, se publică. Aşteptăm ceva nou.

M. G. (Constanţa): Jocul de cuvinte încrucişate «Cămila» e bun şi se va publica, dar atragem atenţiunea că jocurile trebuesc lucrate curat şi frumos desemnate. Altfel le aşteaptă soarta... coşului.

Nae Iliescu (Loco): Vom alege şi publica.

Florin Tasse (Craiova): Primim. Mulţumim pentru cele adresate.

Pandele V. Nicolae-Achille: Jocul în triunghiu, e nepublicabil, deoarece cuvintele orizontale şi verticale trebuesc să aibă aceleaşi semnificaţiuni. La jocul d-voastră vertical aveţi un singur cuvânt cu semnificaţie. Mai încercaţi.

A. Secoşianu-Junior: Vom alege şi publica din jocuri.

Th. Stoicescu (Ploeşti): Bun, se va publica.

Mircea Gheorghiu (Ploeşti): Jocul în patrat e un joc de cuvinte încrucişate, fiindcă are careuri negre, şi un joc de cuvinte încrucişate trebueşte lucrat în tuş. Refăcut se va publica. Jocul infinit e bun.

M. Zaporojetz: Mulţumim pentru cele adresate. Se vor publica.

Rică Timoftescu (T. Severin): Jocurile sunt bune şi vor fi publicate.

⁂

Atragem atenţiunea deslegătorilor că soluţiile jocurilor din acest număr se primesc până Joi seara 4 Februarie la ora 6. Orice soluţiune sosită după această dată, nu va fi luată în consideraţie.

„Oglinda Lumii“ No. 4

BONUL JOCURILOR

Războiul contra gazelor

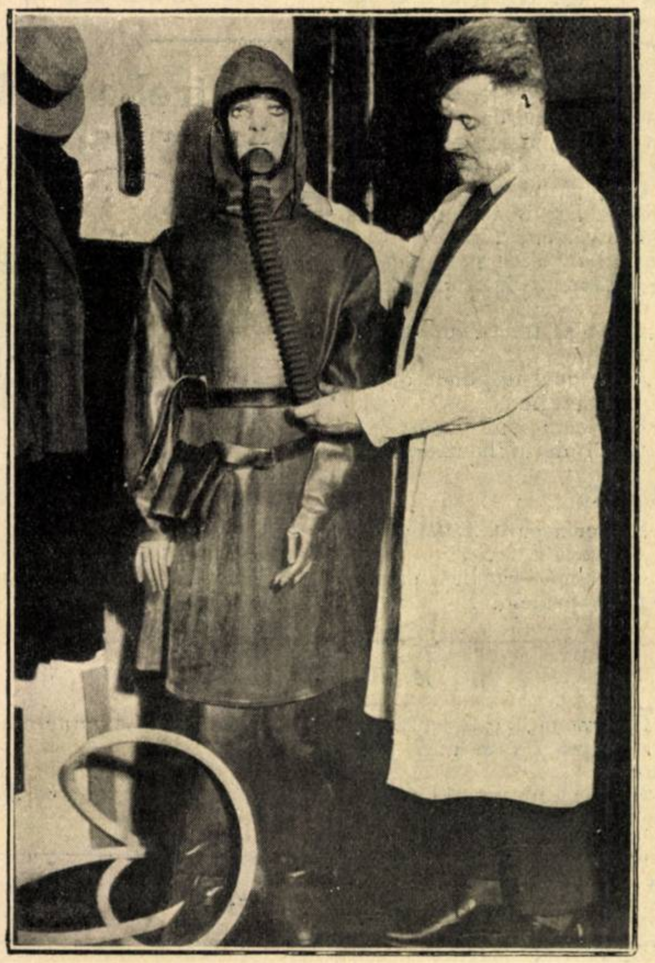

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)
Primejdia gazelor într'un viitor război, dă de gândit tuturor specialiştilor. Iată aci o nouă invenţie a doctorului Hugo Stolzenberg din Hamburg care pare a rezolva această importantă problemă.

Douăzeci şi şease milioane de ascultători

Oratorul, care ar reuşi să-şi difuzeze în momentul de faţă discursul printr'o staţie de radio în stare să atingă toată posturile receptoare din lume, ar putea fi ascultat de nu mai puţin de 26 milioane 243.000 auditori. Această cifră reprezintă — aproximativ, fără îndoială — numărul amatorilor de radio de pe cele cinci continente.

Europa este în frunte cu 13 milioane 292.000 posturi; Marea Britanie posedă 3.412.000, Germania 3.241.000, Franţa 2,000.000 şi Rusia Sovietică 1.000.000.

Cele două Americi ocupă locul al doilea cu peste 11.000.000 de aparate; dintre acestea, 10.500.000 sunt în Statele Unite, aproape 285.000 în Canada, 100.000 în Mexic, 400.00 în Argentina şi 190.000 în Brazilia. Cifrele sunt — natural — rotunjite.

Din cele 850.000 aparate pe cari le posedă Asia, 795.000 revin numai Japoniei. Oceania are 406.000 dintre cari circa 329.000 aparţin amatorilor australieni.

Africa este cea mai înapoiată din acest punct de vedere, deoarece nu posedă decât 46.000 posturi, dintre cari numai în Uniunea sud africană sunt 25.000.

In Statele Unite există un post pentru 11 locuitori; în Marea Britanie, unul la 13; în Australia, unul la 16; în Germania, unul la 19; în Franţa unul la 20; în Argentina, unul la 25; în Canada, unul la 30; în Japonia, unul la 99; în Rusia Sovietică, unul la 139; în Mexic, unul la 160; în Brazilia, unul la 185; în Africa de Sud, unul la 276.

Turcia deţine şi ea un record, însă unul cu totul original: percepe circa 6.500 lei drept taxă pentru instalarea unui post particular.

Recordurile dirijabilului «Graf Zeppelin»

Bilanţul marilor companii de navigaţie aeriană e mai degrabă lamentabil decât satisfăcător, iar frumoasele transatlantice şi-au pierdut aproape întreaga lor bogată clientelă. Singur «Graf Zeppelin», curajosul dirijabil al doctorului Eckener, nu are, poate, de ce să se plângă de 1931. A sburat 73.600 mile, adăpostind pe bordul său 2056 persoane.

Dacă numărul pasagerilor a scăzut în raport cu 1930, în schimb «Graf-Zeppelin» a văzut crescând considerabil tonajul lui de mărfuri: 27 tone în 1931 în timp ce totalul său, în interval de trei ani, nu fusese de cât de 33 tone.

Trebuie de asemeni de remarcat că dirijabilul doctorului Eckener a făcut, fără nici un accident trei călătorii, dus şi întors, în America latină şi o expediţie în ţinuturile arctice.

A navigat timp de 1201 ore. Sunt cifre impresionante...

Kant om de afaceri

Kant, marele filosof, a fost chiar atât de nepăsător faţă de lucrurile pământeşti aşa cum se afirmă în general? In tot cazul, el a murit bogat şi orice s'ar spune, nici o bogăţie nu poate fi acumulată dacă nu te ocupi cât de puţin de ea. Autorul faimos al **Criticii raţiunii pure,** născut la Königsberg în 1724. a fost fiul unui sărac curelar. In timp ce terminase la universitatea din oraşul său natal studiile cari îmbrăţişau toate ramurile cunoştinţelor omeneşti: teologia, filozofia, matematicile, ştiinţele naturale, îşi câştiga existenţa ca perceptor într'o casă particulară. La treizeci şi unu de ani, zece ani după ce părăsise universitatea, fu numit suplinitor. Preda logica, metaphizica, matematicile şi fizica. In 1770, publicase deja mai multe lucrări de istorie naturală şi de filozofie. La moartea sa, în 12 Februarie 1804, Kant, care nu fusese însurat niciodată, lăsă o avere de 53.000 florini, sumă considerabilă pe acea vreme. O treime din această sumă, Kant o angajase într'o rafinerie de zahăr fondată la Königsberg în 1782. Kant nu avea nici o influenţă asupra fabricei de zahăr, deşi era unul din principalii acţionari. Se mulţumea filozofic cu încasarea dividendelor...

PUŢINĂ FANTEZIE

Un cetăţean care a avut deseori aface cu justiţia, citat ca martor într'un proces soseşte în întârziere. Preşedintele tribunalului îl mustră şi cetăţeanul se scuză, bâlbâind, spunând că s'a rătăcit pe coridoare, că nu putea găsi intrarea în sala de şedinţă:

— Totuşi, după cât mi se pare, spuse preşedintele, nu e prima oară când veniţi aci.

— Aveţi dreptate, d-le preşedinte dar altă dată veniam pe la intrarea artiştilor!

Arta ţesăturilor
LYON'S
este neîntrecută
Pentru orice
toaletă elegantă
găsiţi mătăsurile şi stofele
cele mai frumoase la
LYON'S
Strada Lipscani No. 38

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Preferință

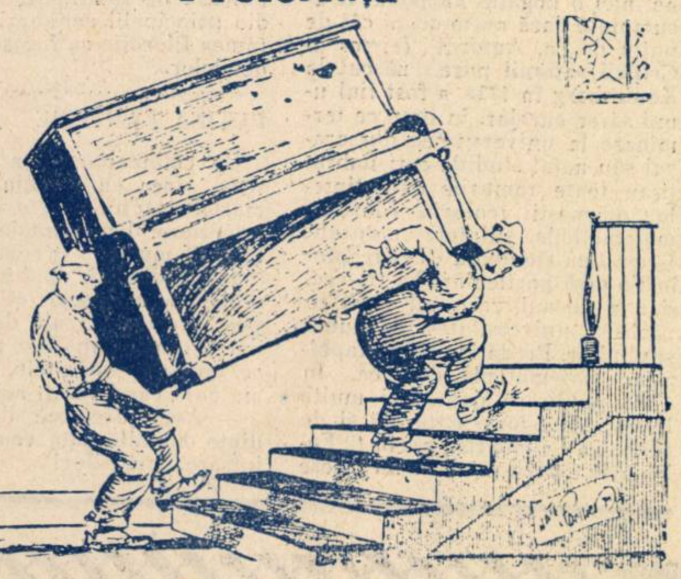

— Personal, prefer flautul.

UNCHIUL DIN AMERICA

(In timpul crizei)

— Inchipuie-ți, am primit o scrisoare din America, dela unchiul !

— Da? Și ce-ți scrie?

— Să-i trimit 20.000 lei.

Precizare

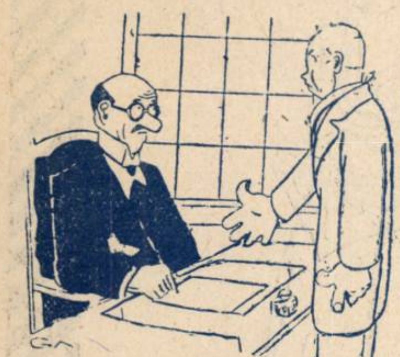

Acuzatul: Cum aşi fi putut contraface scrisul, când nici numele meu nu știu să-l scriu!

Judecătorul: Dar nu ești acuzat de a fi scris numele d-tale!

VICTIMA

Un cetățean înalt şi cu umerii largi se prezintă la comisariatul de poliție, cu hainele puțin în dezordine şi declară:

— Am fost atacat de cinci indivizi, pe când ieşeam dela o întrunire.

— Unde s'a petrecut asta? întrebă comisarul.

— Aici în apropiere.

— Ii cunoașteți pe agresori?

— Nu. răspunse victima, însă dacă vreți să-i vedeți, sunt afară făcuți knock-out. I-am adus cu mine...

IUBIRE

— Cred că vei continua să mă iubești chiar dacă părinții mă vor desmoșteni?

— Desigur, draga mea. însă nu-i aşa că glumești?

IMBOGĂȚIȚII, DE ANUL NOU

— Providența divină să vă dea de anul nou, toate bunătățile.

— Bine, dar noi nu avem nevoe de pomana altora !

Imposibil

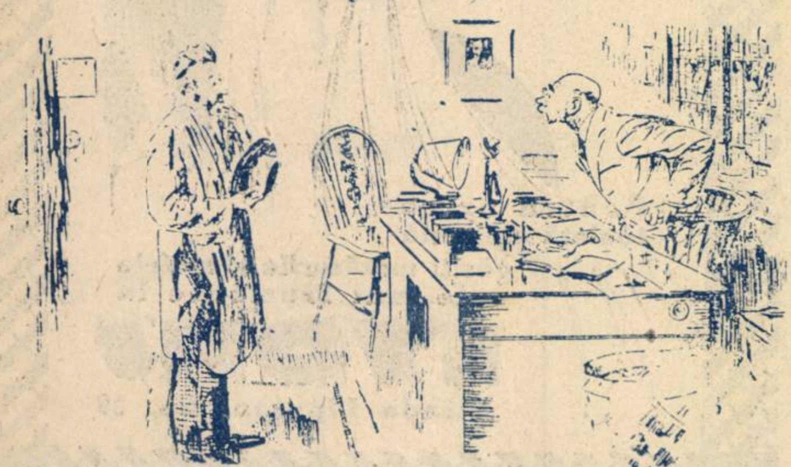

Doctorul: — Și, înainte de toate evită înghesuiala.

Pacientul: Imposibil, domnule doctor, în meseria mea; sunt hoț de buzunare.

MICĂ DIFERENȚĂ

Ionel, profitând de o clipă când nu-l vede nimeni se strecoară până la băcanul din colț:

— Dați-mi, vă rog, bomboane de doi lei. Servitoarea o să vină să plătească, mai târziu.

Băcanul nu prea pare convins. Neîncrezător, îl întreabă pe Ionel :

— Aşa, o să treacă servitoarea? Ești sigur?

La care Ionel răspunde după o clipă de gândire:

— E oricum mult mai sigur, dacă mi-ai dărui bomboanele.

NU PARIEZ

— Fac prinsoare, Jenel, că fumezi o țigară a mea..

— Iartă-mă, Costică dar nu pariez din principiu.

Intrebare de prisos

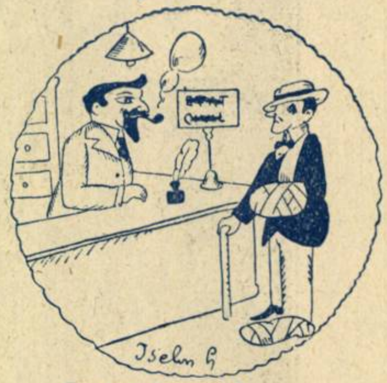

— Sunteți însurat?

— Cred că nu mai era nevoe să întrebați.

MEREU DE-ASUPRA

— Ce frumoasă ești, spunea într'o zi Mark Twain unei tinere doamne.

— Păcat că nu-ți pot face și eu acelaș compliment, răspunse frumoasa femeie spiritualului scriitor.

— Fă totuși ca mine: minte, fu replica subită a umoristului american.

Naufragiatii

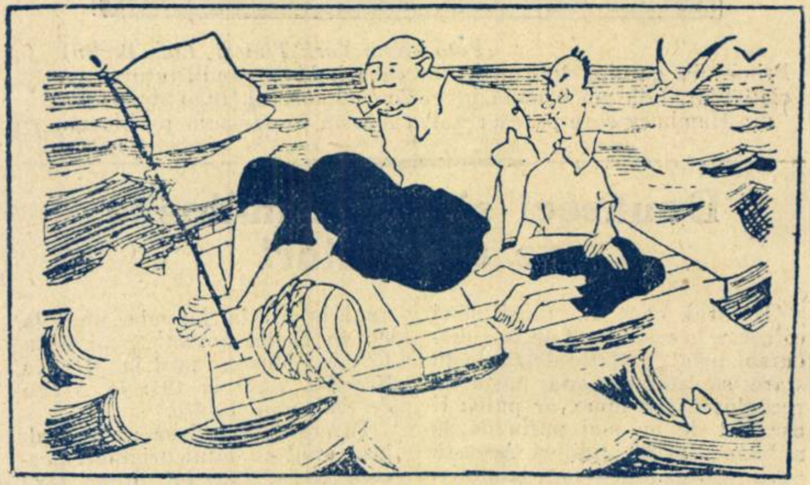

— Crezi că vom fi găsiți vreodată?

— Ne vor găsi cu siguranță. Pe mine mă caută polițiile din douăsprezece țări.

DISTRAT

Profesorul: Dumnezeule! Mi s'a furat tabachera de aur!

— N'ai simțit o mână introducându-se în buzunar?

— Ba da, — însă credeam că-i mâna mea.

BRAVURĂ

D-l și d-na Curajescu sunt treziți de zgomotul pe care-l fac hoții în odaia vecină. Soțul se dă jos din pat:

— Costică, fii atent te implor...

— Nu te teme, draga mea...

— Ce vrei să faci?...

— Să încui ușa dormitorului...

LA CROITOR

— Voiu plăti costumul în trei luni.

— Bine.

— Când îl pot avea?

— Peste trei luni,

GLUMĂ DE CRIZĂ

Doi prieteni se întâlnesc:

— Ascultă dragă, n'ai putea să-mi împrumuți o mie de lei?

— Cu plăcere, după ce mă voiu întoarce din călătoria în jurul lumei, răspunde celălalt.

— Ce, vrei să faci înconjurul lumii ?

— Cine, eu? Nici nu mă gândesc...

CONDIȚII

— De ce nu te căsătorești, amice? Trec anii și îmbătrânești.

— Fiindcă nu întâlnesc nici o fată care să îndeplinească condițiunile mele.

— Condițiunile tale! Ce condițiuni?

— Da. logodnica mea trebuie să fie frumoasă, bogată și proastă. Dacă nu e bogată și frumoasă, nu o iau eu: dacă nu e proastă, nu mă va lua ea pe mine.

New-Yorkul haotic: Oraşul în etaje

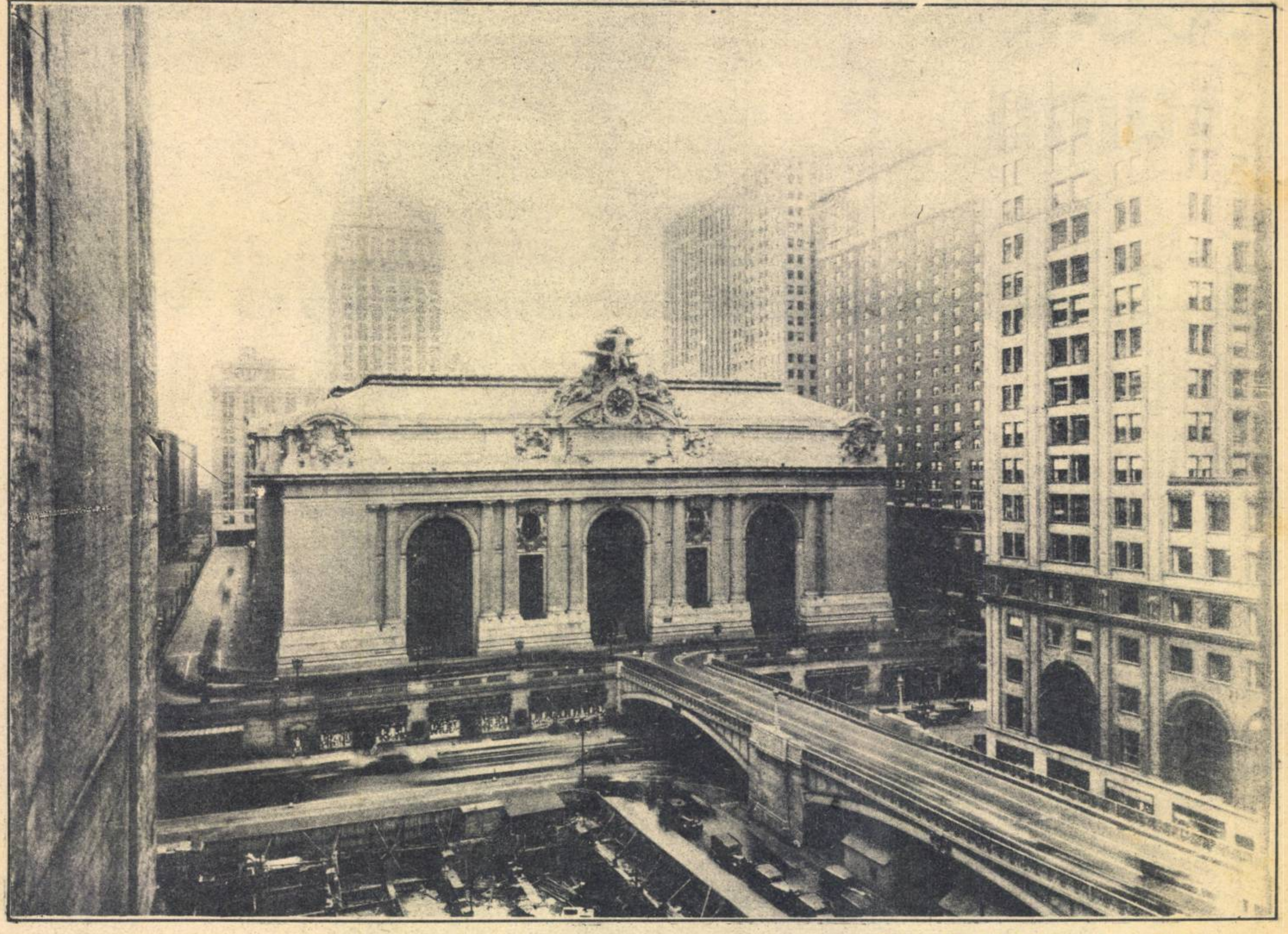

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Tabloul de mai sus reprezintă realizarea technică a celor mai cutezătoare visuri ale închipuirii: circulaţia automobilelor în New-York a luat o desvoltare atât de nemăsurată, încât a trebuit să se construiască străzi... în mai multe etaje, pentru a se reglementa haosul claxoanelor şi al ciocnirilor. Iată o imagine fantastică a gării new-yorkeze Central Railvood Company din Park Avenue. Strada suspendată suportă traficul automobilelor şi al tramwaelor cari trec prin dreptul etajelor 4 şi 5 al caselor dimprejur. Jos... pe pământ trenurile cari vin şi pleacă. Insfârşit, dedesubt, metrourile şi alte şiruri de maşini şi tramwae.

Şi... cărţile s'au eftenit

Toate cărţile mai jos notate, se vând direct la Editura „EMINESCU" S. A., Bucureşti I, Strada Inginer Anghel Saligny, 2 şi la ori ce librărie din ţară la următoarele preţuri foarte mult reduse:

10 Lei Fi care volum roman complect

Henri Murger: În noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
Gabrielle D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Charles Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Charles Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)
Cady: Mica cerşetoare
P. B. Haşdeu: Sic Cogito

15 Lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Puşkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim

Rugăm păstraţi acest anunţ

Eugen Todie: O iubire
Lia Hârsu: Impărăţia de zăpadă

25 Lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum lei 25

30 Lei volumul

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei Mari
Victor Margueritte: Talionul, roman
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Victor Margueritte: Femeia emancipată
Victor Margueritte: Prostituata, roman
Victor Eftimiu, Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate

40 Lei volumu!

Panait Istrati: Nerantsula
Victor Margueritte: Vitele umane
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri.
Mihail Eminescu: Poezii
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)
Alfred Musset: Spovedania unui îndrăgostit

Colecţia dedectivului ROB. PARKER
5 Lei Povestiri complecte Lei 5

Biblioteca „Orizontul" 5 Lei fiecare volum

Cărţi de succes

Klabund: Borgia, romanul unei familii	Lei	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	»	50
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240

Al. Marghiloman: NOTE POLITICE, în 5 volume mari LEI 1600

Avantagii importante: *La comenzi între 250—300 lei se acordă* **GRATUIT „Un calendar Bloc Eminescu pe 1932".**

La comenzi între 300 şi 500 lei se acordă **GRATUIT: Un calendar Bloc Eminescu 1932 şi Una Casetă hârtie p. scris „Englisch Welin"**

Fie care volum roman complect Lei 20

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopţi Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman
George Ohnet: Prinţul fatal
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic
Maurice Leblanc: Arsene Lupin. Gentlemen Apaş
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit
Maurice Leblanc: Arsene Lupin. 813
Maurice Leblanc: Cele trei crime
Maurice Leblanc: Dopul de cristal
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Triunghiul de aur
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci de sicrie
Maurice Leblanc: Piatra miraculoasă
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului
Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes

OGLINDA LUMII

23 IANUAR 1932
ANUL XI. No 4

20 PAGINI
LEI 5

Una din ultimele vedete apărute pe ecranul sonor, delicioasa Ann Harding, protagonista filmului „Lacrimi de iubire"

OGLINDA LUMII

30 IANUAR. 1932
ANUL XI, N. 5

20 PAGINI
LEI 5

Voevodul Mihai, Arhiducii Ileana şi Anton de Habsburg pe bob, la Sinaia

OXFORD

Aspecte din viața universitară engleză

Tradiția vrea ca **studenții să nu** intre seara, în colegiu **decât după închiderea porții, adică la ora 11.30. Iată** cum un întârziat se cațără pe zid, riscând să-şi **rupă** gâtul.

Anglia are în total optsprezece universități din cari opt sunt înființate în veacul nostru. Fenomen destul de curios care arată că un popor, cu un instinct conservator atât de profund ca cel britanic, a reuşit, totuşi, să se adapteze nouilor cerinți ale timpului.

Niciuna din universitățile Angliei nu e înființată de stat, după cum arată profesorul I. Botez în valoroasa lui lucrare: **Aspecte din civilizația engleză**, din care ne permitem să rezumăm câteva din datele de mai jos: inițiativa particulară le hotărăşte şi le asigură existența, prin înzestrări donații și taxele studenților. E destul să arătăm că subvenția statului pentru toate facultățile atinge abia suma de 2.500.000 lei ceeace reprezintă o proporție ridicolă față de veniturile proprii ale aşezămintelor superioare de cultură.

Conducerile universităților sunt complet autonome. Senaturile universitare rezolvă toate chestiunile de ordin administrativ, technic şi moral. Mai ales moral.

In ce priveşte cursurile, conferirea titlurilor academice. organizarea lucrărilor de laborator, sistemul universităților engleze nu diferă prea mult de acela al Universităților de pe continent.

O trăsătură distinctivă este însă accentuarea activității proprii **(self-activity, to dig out Knowledge for himself)** a studenților; aceştia petrec ceasuri, zile, săptămâni întregi, în odăile lor stinghere, ori în săli izolate, dispunând de bogate biblioteci de specialitate şi putând în orice moment cere ajutorul câtorva profesori.

Uneori, înoptează, de cu zi. Sala bibliotecii e prost luminată ; cărțile se pot găsi cu greutate. Tăcere profundă: ploaia de afară nu face nici un sgomot; singură apa din burlane care se prelinge, turbură liniştea.

Filele cărților se întorc rar, încet. Rafturile bibliotecii sunt înghițite în noapte. Uneori această massă intelectuală straniu de mută apasă imaginațiunea. Simți cum toată ştiința umană stă sub apăsarea bolților bibliotecii. Cunoştințele acestea care-ți stau la dispoziție, abia dacă doreşti să le iei în seamă. Cartea pe care o răsfoeşti ori chiar o aprofundezi nu o poți îndrăgi. Te atrage tăcerea de afară, închipuirea jindueşte temuta pace a mânăstirii...

Studentul devine, la intrarea în facultate, un cetățean al acestei comunități de sportivi şi studioşi: el este **membru al universității,** atâta timp cât urmeazăcursurile, iar după terminarea lor face parte din adunările titraților — **convocations** — cari se întrunesc de 2—3 ori pe an pentru a desbate, laolaltă chestiunile mai importante cari privesc administrarea universităților.

Există, apoi nenumărate societăți şi cluburi literare, ştiințifice, politice, sociale, sportive, precum şi acele grupări atât de specifice mentalității britanice: **debating-societies** (societăți de întrecere, în orice specialitate) cari ajută într'o imensă măsură la în-

Un grup de studenți, mergând să asiste la slujba religioasă, care nu-i obligatorie, şi-a îmbrăcat bluza albă.

In America, o college-girl are automobilul său de 5 cai. La Oxford, mai modestă, ea nu posedă decât o bicicletă.

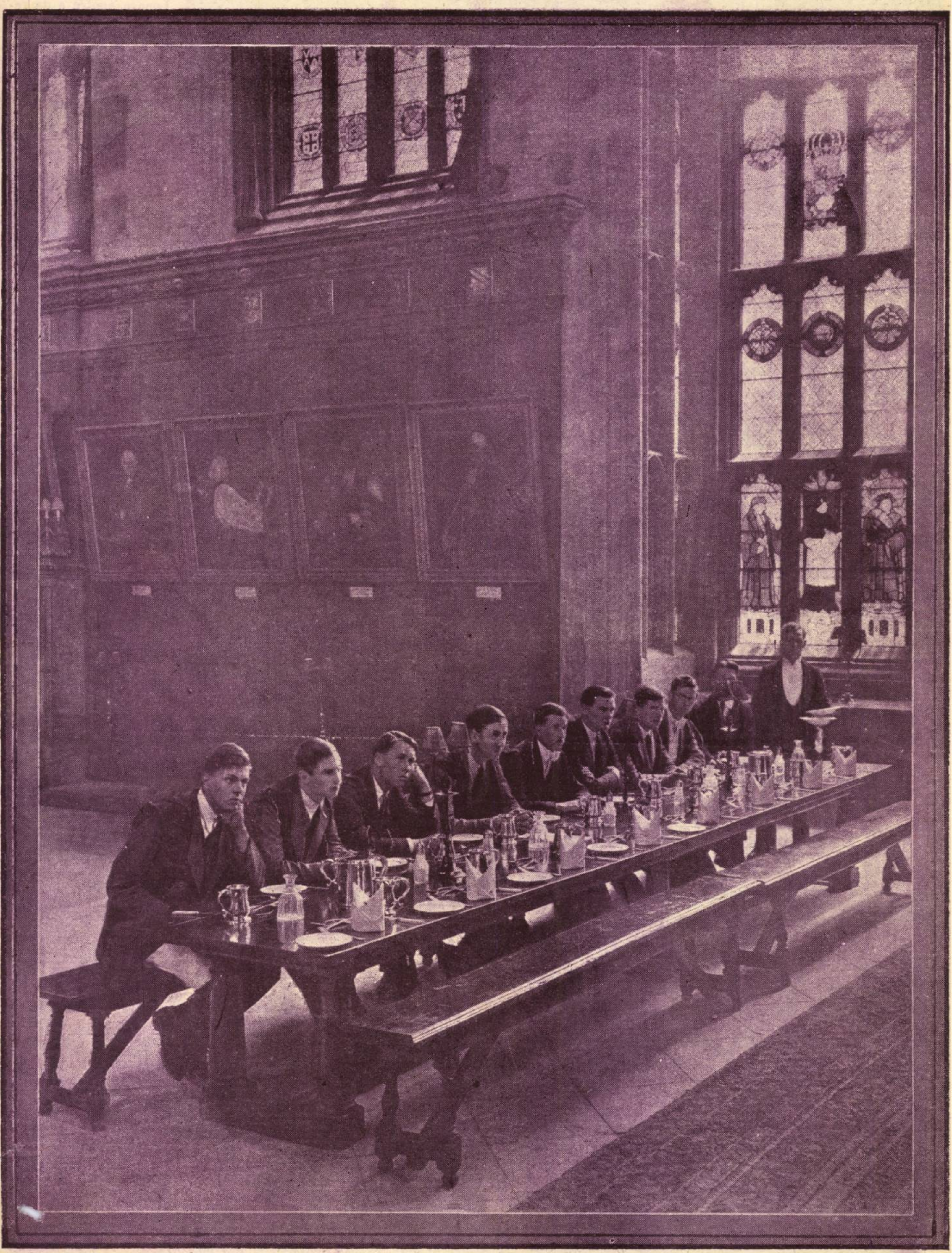

Un dejun în impunătorul hall al colegiului Christ Church din Oxford. E o sală celebră. Henric VIII-lea, regina Elisabeta, James I, Carol I, şi... Albert Einstein au dejunat, rând pe rând, într'însa. Pe pereţi se văd tablouri celebre de Gainsborough, Reynolds, Holbein, Thomas Lawrence.

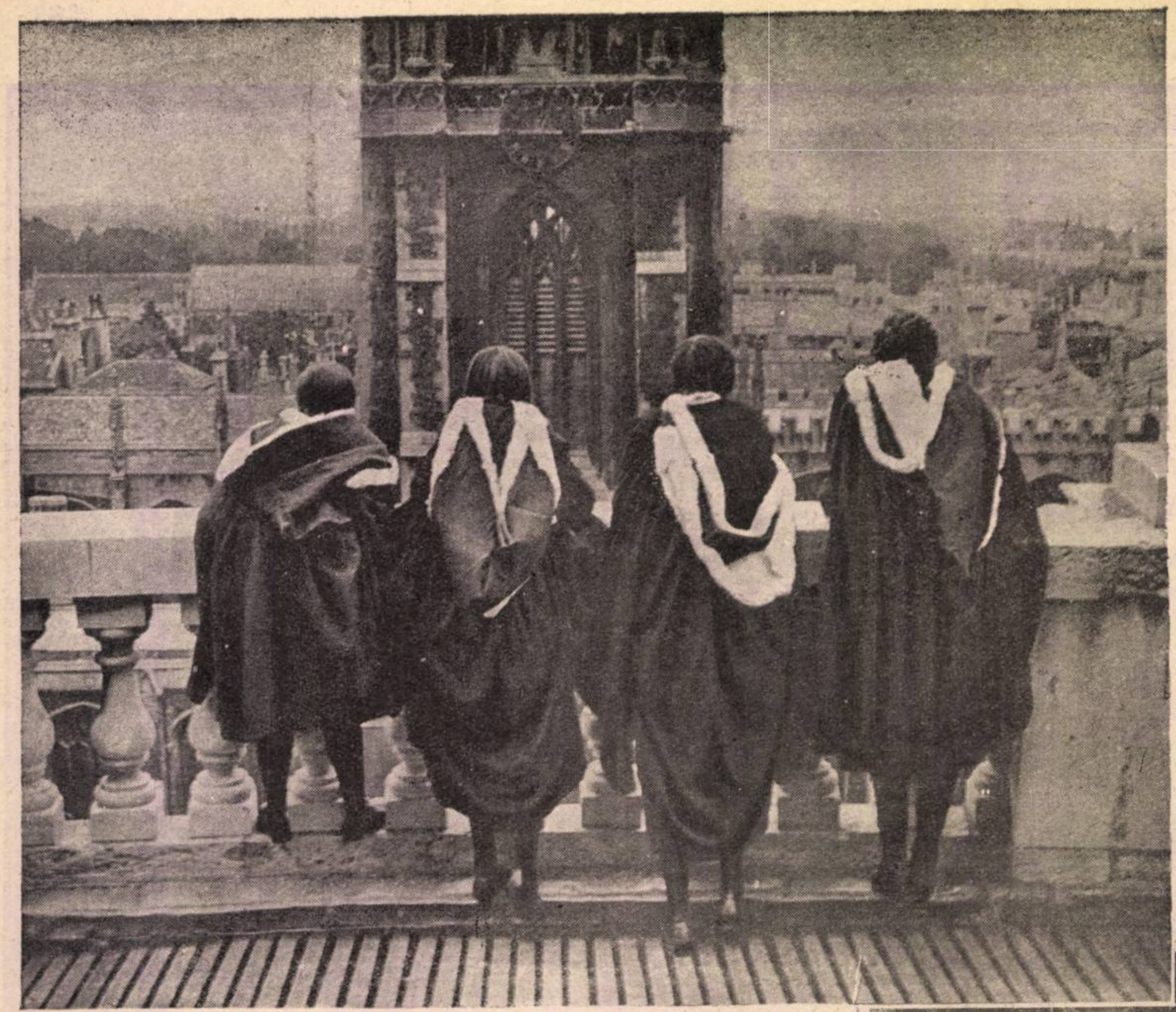

Filosofii pe acoperiş. Tinerele fete încep să cunoască din ce în ce mai amănunţit oraşul lor universitar.

Actriţele cari vin din Londra pentru a da replica tinerilor «amatori» din Oxford, cunosc succese de toate felurile, cari le impresionează mai mult decât strălucitele ovaţiuni primite pe scenele londoneze.

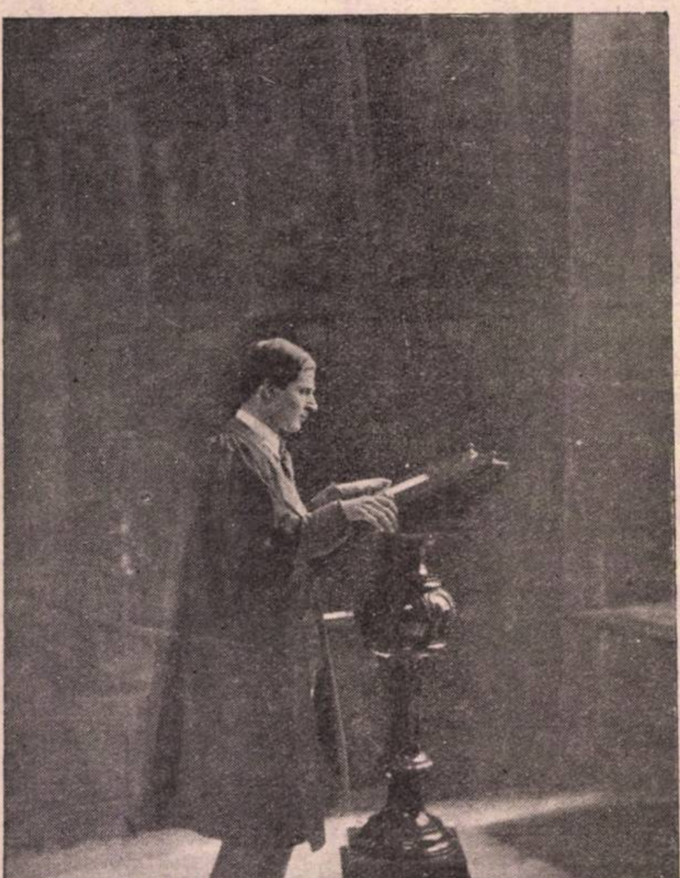

Cinstea de a recita o rugăciune revine întotdeauna studentului bursier.

De patru ori pe săptămână studenţii sunt autorizaţi să iasă ziua în oraş, cu condiţia să se înscrie la portar şi să scoată piciorul afară din poartă înainte de ora 7.45 dimineaţa. Iată-i conformându-se tradiţiei ...în papuci, pentru a reveni numaidecât să se culce.

firiparea şi întărirea legăturilor de prietenie, pregătind tineretul la o sănătoasă concepţie despre viaţă şi despre răspunderea formării profesionale.

E interesant de notat că numărul studenţilor **matriculaţi** în cele **optsprezece** universităţi engleze nu trece de 40.000 deci e inferior numărului de studenţi români. E drept însă că pe lângă aceşti **internal students** există un număr extraordinar de mare de auditori, care poate fi uneori de 7—3 ori mai mare decât acela al studenţilor matriculaţi.

Din aceşti **external students** se recrutează cei mai mulţi **self made men,** «oameni crescuţi prin sine», cari şi-au format adică o cultură fermă şi precisă prin propriile lor sforţări, ncurmărind obţinerea vre-unei diplome universitare, ci o cultură superioară, cu care să poată da roade în domeniul unde se vor exercita. Istoria modernă a Angliei este plină de asemenea exemple de **self made men**, cari pornind din familiile cele mai de jos ale naţiunii şi având de învins o crâncenă mizerie, au ajuns să ocupe cele mai înalte funcţiuni publice şi să dobândească cele mai înalte onoruri.

«The Trout» e un han din impre

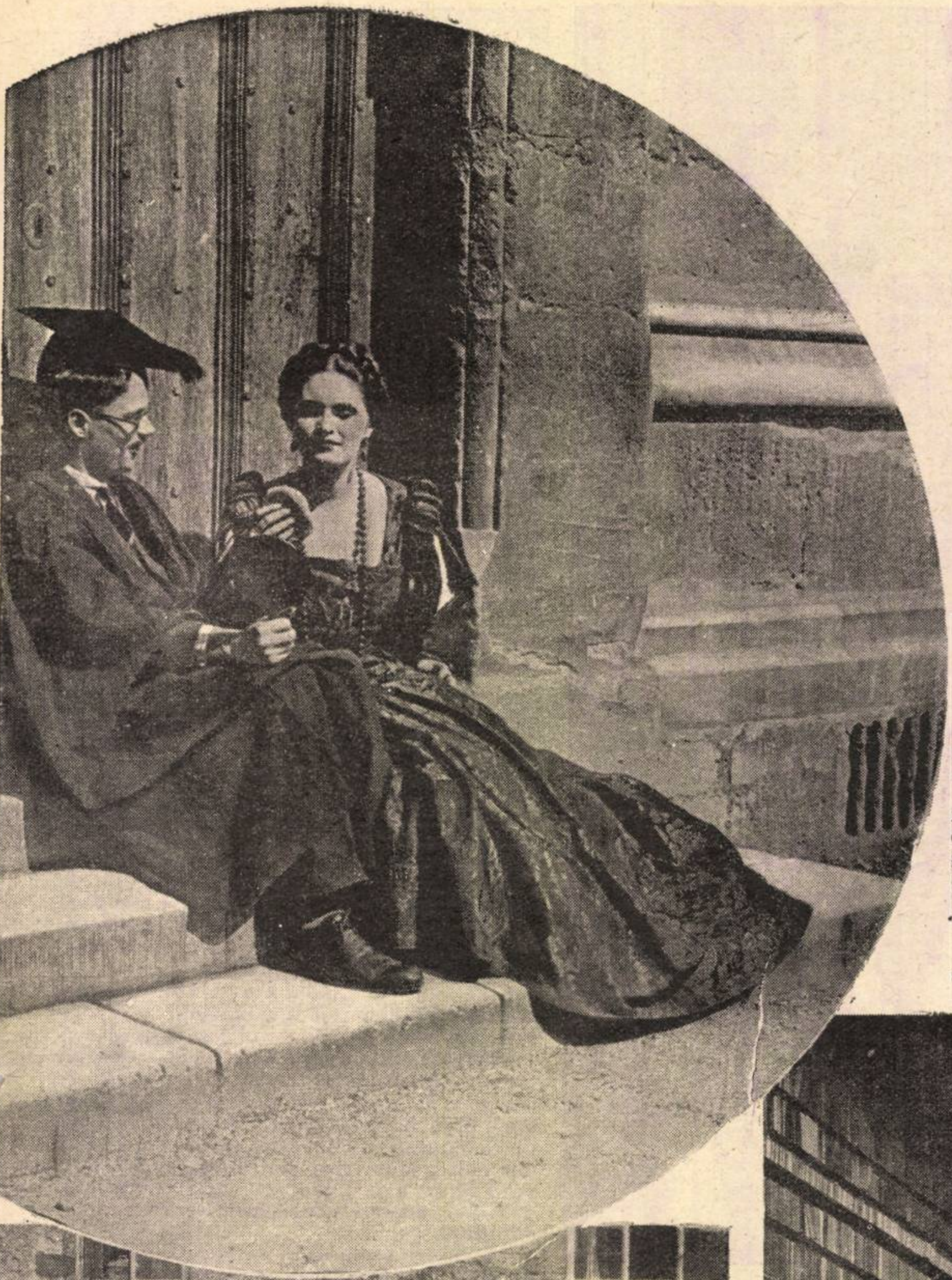

Vâslitul este marea bucurie a vieţii studentului oxfordian. Vedeţi un grup de studenţi, mergând să se antreneze pe râu.

Studentul matriculat e ocupat aproape ziua întreagă în universitate, fie că e la curs, fie că ia parte la şedinţa vreunei asociaţii universitare.

Proverbul naţional **time is money** (timpul e bani) îi urmăreşte, necurmat, pe cei mai mulţi dintre studenţi, cari drămuiesc clipele, calculează răgazurile de reflecţie şi se gândesc, natural, bucuroşi la ceasurile de odihnă ce şi le pot îngădui...

OXFORD ŞI CAMBRIDGE

Nume răsunătoare, evocând un strălucit istoric. Tradiţia sare în ochi la fiecare pas.

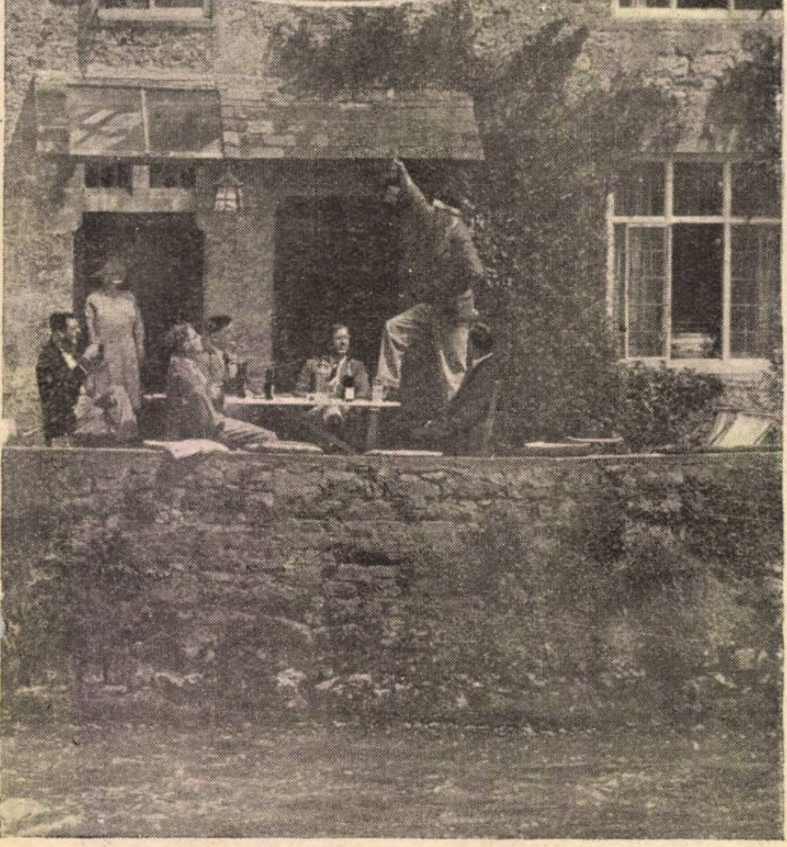

rimea Oxfordului, unde studenţii vin să se odihnească şi să serbeze apropierea examenelor.

Librăria «Blackwell» cea mai veche din Oxford, unde poate veni oricine, zilnic, să citească, fără a fi obligat să cumpere ceva.

Clipa psihologică: clopotul trebuie să sune pentru intrarea în sala de examen.

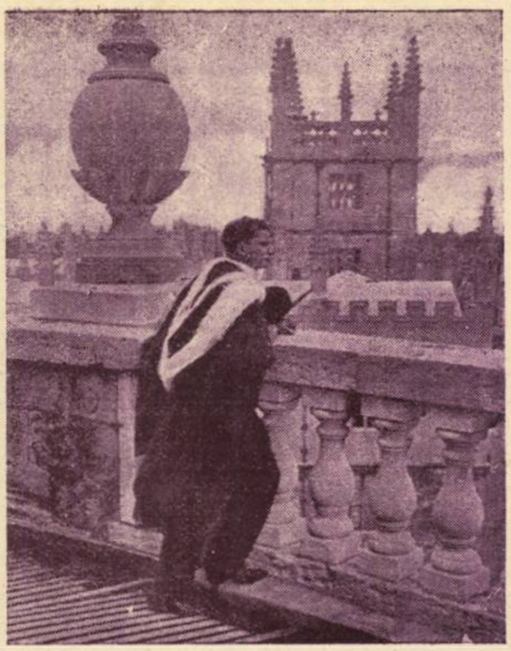

Un tânăr indian se întreabă ce soartă rezervă Anglia celor 320 milioane de compatrioţi...

Cine nu ar face decât să străbată în automobil Oxford şi Cambride, încă ar fi minunat, mai ales la Cambridge, de toate supravieţuirile gotice. Se poate ca nimic să nu se fi urnit din loc. din evul mediu? Fiecare secol, dela al XII-lea până la al XIX-lea, a îndrăznit să construiască după moda şi gusturile sale. Toate epocile se înţelegeau de minune între ele; tradiţiunea părea omogenă şi continuă. In deosebirea stilurilor regăseşti, totuşi, o înrudire de spirit: o manieră nervoasă, elegantă, aristocrată.

Cine nu a studiat la Oxford sau la Cambridge simte tot timpul vieţii. o remuşcare. Gibbon către sfârşitul secolului al optsprezecelea. Stuart Mill, în mijlocul veacului trecut, explică stăruitor educaţiunea lor de izolaţi şi încearcă, din toate puterile, să încredinţeze lumea engleză că ea stă la înălţimea educaţiunii marilor universităţi. Una din îndrăznelile cele mai mari ale lui Bernard Shaw a fost să ceară, anul trecut, suprimarea **acestor prea puţin venerabile instituţiuni.**

Nu numai portarul şi servitorii colegiilor, dar chiar şi furnizorii, negustorii oraşului, păstrează faţă de profesorii şi studenţii dela Oxford un respect deosebit, care nu e deloc servil, şi nu e cu tot dinadinsul interesat; este mai degrabă sentimentul vasalului: datorii reciproce într'o inegalitate de condiţiuni.

Sufrageriile colegiilor sunt învăluite în fumul cald al supei... care se înalţă spre bolţi

(Continuare în pag. 94)

După examene. Un student îşi plimbă familia, sosită la Oxford pentru a sărbători primii lauri.

A fi primit de decanul colegiului, e întotdeauna o mare cinste. Vedeţi cum decanul lui Christ Church College şi soţia lui, oferă un ceaiu unui elev.

Plecarea. Portarul ia notă de cauza călătoriei: eliminare, plecare voluntară, sau vacanţă, pentru ca studentul să nu poată trece din nou pragul colegiului.

Anul acesta Paştele va cădea în Mai

Iar s'a încurcat calendarul

Acum 3 ani, întreaga presă s'a indignat că basarabenii au sărbătorit Paştele în Mai, deşi de fapt l'au sărbătorit în Aprilie, dar în Aprilie după stilul vechiu.

Anul acesta, toţi românii vor prăznui Paştele în luna Mai, în urma hotărîrii comune a tuturor bisericilor ortodoxe.

Ceeace acum 3 ani părea o aberaţie a devenit acum o legalitate. E pentru prima oară când Paştele va fi sărbătorit atât de târziu, dovedindu-se astfel că toate calendarele în vigoare sunt greşite.

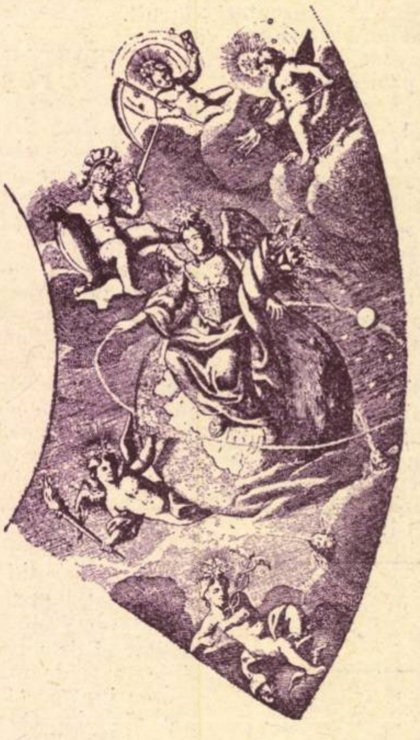

Pământul şi planetele, după un desen din vremea lui Ludovic al XIV-lea.

Cum Societatea Naţiunilor a luat iniţiativa reformei calendarului şi cum s'ar putea ca dela 1934 toate popoarele să adopteze împărţirea anului în 13 luni şi stabilizarea Paştelui la o dată fixă, e bine ca din când în când să ne mai reamintim cunoştinţele noastre calendaristice.

Prin calcul matematic, s'a determinat că anul gregorian e cu 26 secunde şi 2 sutimi dintr'o secundă mai mare ca anul tropic, sau real. Astronomii au atras atenţiunea autorităţilor bisericeşti asupra acestei diferenţe care numai în 10 ani dă 260 secunde iar într'un veac peste 42 minute.

Nu mai vorbim de vechiul calendar iulian care mai e în uz în unele sate din Basarabia, calendar înapoiat cu 13 zile.

Ce e de făcut?

Să vorbim ţăranilor de mişcarea pământului în spaţiu? Ei nu o vor pricepe, chiar dacă unii dintre ei au făcut şcoala primară şi ar fi greu să-i convingem că Pământul e rotund ca un măr şi împărţirea timpului se face după durata de revoluţie a acestui glob în jurul soarelui.

Cu atât mai greu prin aplicări de penalităţi vor reuşi jandarmii să pună ţăranii la curent cu ştiinţa astronomiei.

S'ar putea totuşi încerca să se facă pe înţelesul tuturor şi prin propagandă îndelungată, explicarea misterelor calendarului.

CE E CALENDARUL?

Calendarul e un tablou al zilelor, lunilor, anotimpurilor şi sărbătorilor anului.

Un an e durata de timp în care Pământul se învârteşte în jurul soarelui. Avem an astronomic şi an civil.

Anul astronomic sau tropic e anul adevărat, având o lungime de 365, 24219328 zile cum se obişnueşte a se exprima în cosmografie. Acestui număr zecimal îi corespunde următorul complex de 365 zile 5 ore 48 minute 45 secunde şi jumătate de secundă, care pe scurt se scrie 365 z. 5 h., 48 m. 45 s., 5.

Anul 1932 având 366 zile e cu circa 18 ore şi jumătate mai mare ca anul tropic. Anii civili, întrebuinţaţi în calendare, neputând avea decât un număr întreg de zile sunt mai mari sau mai mici decât anii tropici, după cum au 366 sau 365 zile.

Problema calendarului constă în a pune în concordanţă anul civil cu anul tropic, lucru atât de greu încât nici după mii de ani nu s'a putut găsit o soluţie definitivă.

Vechiul calendar egiptean cuprindea numai 360 zile pe an şi mai târziu, observându-se opoziţiile stelei Sirius care la fiecare 365 zile apărea la aceleaşi coordonate cereşti, anul fu mărit la 365 zile.

Israeliţii, observând greşala calendarului egiptean, şi-au împărţit timpul după mersul lunei, care se poate urmări mai bine ca o simplă stea.

Cel mai exact calendar l-au alcătuit însă perşii, urmărind mişcarea soarelui.

CALENDARUL PERSAN

Asiro-haldeenii şi apoi perşii, s'au servit de calendarul greşit al egiptenilor până la dărâmarea împărăţiei lui Darie Codomanul de către Alexandru Machedon în anul 329 înainte de Hristos.

Abia atunci adoptară calendarul elen şi mai târziu un astronom armean alcătui **calendarul solar**, în vigoare şi azi în Persia, întrecând în precizie chiar şi calendarul gregorian. Anul mediu civil persan e de 365, 242424 zile, fiind alcătuit după aşa numitul principiu jelaleddin. Intr'un ciclu de 33 ani, 28 sunt după regula Iuliană, iar din cei 5 ani următori numai unul e bisect.

Conform acestei convenţii s'ar putea ca 1932 să nu fie considerat în Persia drept an bisect.

CALENDARUL CHINEZ

Chinezii n'au săptămână. Ei numără zilele pe degete, grupând lunile în 3 decade, iar ziua lor are numai 12 ore în loc de 24 adică o oră pentru un chinez e cât două ore ale noastre.

Anul Chinezilor începe la 19 Februarie când soarele intră în constelaţia Peştilor, dar lunile chinezeşti având numai 29 şi 30 zile, se intercalează câte o lună suplimentară de 7 ori într'o perioadă de 19 ani.

CALENDARUL ROMAN

Romulus, ziditorul Romei, a întocmit un calendar care nu cuprindea decât 304 zile pe an, împărţite în 10 luni. Regele Numa Pompiliu adăugă lunile Ianuarie şi Februarie inexistente în calendarul lui Romulus, făcând anul de 365 zile.

Eroarea de un sfert de zi a lui Numa Pompiliu dădea 1 zi la patru ani şi un an întreg după câteva veacuri. In anul 46 înainte de Hristos, un învăţat numit Sosigene reformă calendarul din ordinul lui Iuliu Cezar, în onoarea căruia noul calendar fu numit iulian. Sosigene dispuse ca din 4 ani civili consecutivi, 3 să fie de 365 zile iar cel de al patrulea să fie de 366 zile. Ziua suplimentară se adăuga lui Februarie şi astfel graţie lui Sosigene avem 29 zile în Februarie 1932.

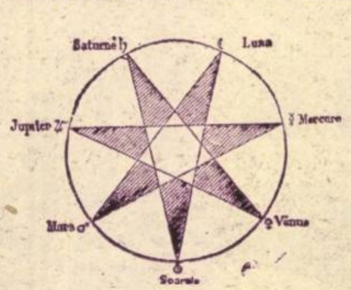

Origina astronomică a zilelor săptămânii.

CONSILIUL ECUMENIC DELA NICEEA

In anul 325, Biserica creştină primi calendarul iulian în urma hotărârii Sinodului ecumenic dela Niceea.

Consiliul ecumenic dela Niceea a dat următoarele prescripţiuni

1) **Calendarul să fie înaintat cu 3 zile pentru a corespunde calculelor astronomice.**

2) **Sf. Paşti se vor fixa în prima Duminică cu lună plină după echinoxul primăverii.**

3) **Niciodată la fixarea Pascaliei nu se va putea trece dincolo de 25 Aprilie.**

4) **Creştinii vor serba Sf. Paşti numai după Paştele evreesc şi niciodată înaintea evreilor.**

CALENDARUL GREGORIAN

In 1582 papa Grigorie al XIII, reformă calendarul Iulian care rămăsese înapoi cu câteva zile, şi înfiinţă calendarul, aşa zis gregorian după numele său, care este şi astăzi în vigoare în toate ţările civilizate şi a fost adoptat in ţara noastră după războiu.

Dar şi acest calendar, după cum am amintit mai sus, are oarecari defecte, deoarece e cu 26 secunde şi 2 sutimi mai mare ca anul tropic.

RESTUL CALENDARULUI

Mai menţionăm pentru memorie şi alte calendare, indian, mahomedan, gregorian republican, pozitivist şi ortodox îndreptat.

In America se face propagandă pentru adoptarea unui nou calendar de 13 luni, cel mai perfecţionat din toate punctele de vedere. Acest calendar a fost alcătuit de un învăţat englez, d. M. B. Cotsworth, care deşi în vârstă de aproape 80 de ani a făcut un turneu în jurul lumii. A vizitat anul trecut şi ţara noastră, cu care prilej a dat detalii asupra acestui proect de reformă a împărţirii timpului, găsit interesant de toate cercurile ştiinţifice, dar întâmpinând o rezistenţă din partea autorităţilor bisericeşti pentru faptul că acest calendar ştiinţific necesită 1—2 zile zero, numite **zile albe**, fără dată şi fără sfinţi pentru sărbătorirea Anului Nou, şi Paştele stabilizat la o dată fixă.

In 1929 Paştele a căzut în Martie iar în 1932 îl vom sărbători în Mai; actualele calendare nu sunt dar atât de perfecţionate.

Lipsa de experienţă

O doamnă bătrână, nu prea la curent cu civilizaţia, se hotărăşte să ia, pentru prima oară, un taximetru.

Bineînţeles, la fiecare colţ de stradă, şoferul credincios regulamentului, întindea mâna, pentru a anunţa virajul. Şi de fiecare dată, doamna e scoasă din fire.

In cele din urmă, nemaiputându-se abţine, isbucneşte: «Mai bine te-ai ocupa de direcţia automobilului. Ce tot întinzi mâna, când spre dreapta, când spre stânga? O să te previu eu dacă începe să plouă».

Vom sbura spre alte planete?

Spre realizarea ultimului vis grandios al omenirii

Racheta avântându-se spre cerul înoptat pentru a se risipi apoi într'o ploaie multicoloră, a rămas multă vreme un simplu obiect de distracție populară. Nimeni nu bănuia posibilitățile fabuloase pe cari le poseda obiectul acesta fără pretenție și întrebuințat de o mie de ani.

Când romanele lui Jules Verne, universal cunoscute, transportau pe cititor în domeniul fanteziei și al visurilor pe atunci irealizabile, de asemeni nimeni nu bănuia că dela începutul veacului nostru cea mai mare parte din aceste închipuiri vor deveni realități, la îndemâna oricărui muritor.

Astăzi, chestiunea motoarelor cu reacțiune, utilizând forța de presiune a gazelor explozive și, în acelaș timp chestiunea sborului în rachetă prin spațiul interplanetar sunt puse la ordinea zilei, cu îndrăzneala care caracterizează știința și tehnica modernă.

Insemnând o revoluție în aviația și navigația aeriană, motorul cu rachetă va permite să se atingă viteze nemaiauzite de ordin cosmic. El va suprima distanța. Toate recordurile de viteză pe cari le cunoaștem în momentul de față, și cari au fost stabilite prin transporturile pe uscat sau în aer nu vor constitui decât puncte de plecare pentru rachete.

Intr'adevăr, mijloacele de transport de care dispunem până acum au, în genere la bază, propulsiunea, adică forța de înaintare repetată. Astfel, roțile automobilului fac aparatul să înainteze pe uscat, propulsorul avionului determină sborul, elicea vaporului mersul înainte pe mare și ocean, etc. Numai racheta e un proiectil care se mișcă într'un mod cu totul independent prin întrebuințarea directă a forței de reacțiune. Intr'un scurt interval de timp, racheta, poate atinge o repeziciune de 11 kilometri pe secundă, viteză suficientă pentru a străbate atmosfera și a ajunge în spațiile interplanetare.

REZULTATELE DOBANDITE PANA ACUM

Studiile remarcabile făcute în această privință de către marii savanți — ca profesorii Goddard, G. Obert, Esnault-Peletier, Max Vallière au stabilit putința de a trece dela teorie la fabricarea unui material practic.

Incă din 1923, odată cu apariția primei lucrări a profesorului Obert, începe o nouă epocă în soluționarea practică a transportului cu racheta.

Asupra activității cu totul excepționale a profesorului Obert «Oglinda Lumii» a publicat, încă de acum doi ani, date extrem de prețioase. Cititorii noștri vor fi surprinși să afle că savantul acesta de un viitor care nu se poate încă prevedea, este **cetățean român;** sas de origină, d-sa este profesor de fizică și matematici la un liceu din Mediaș și își împacă foarte armonios îndeletnicirile de dascăl cu munca de cercetător. Pleacă în străinătate, de câteva ori pe an, invitat de numeroase foruri științifice, pentru a expune nouile calcule și teorii. Deunăzi s'a prezentat într'o lungă audiență M. S. Regelui care s'a interesat de aproape de îndrăznețele proiecte ale profesorului Obert.

In 1928, Oppel așează câteva rachete explosibile pe un automobil care atinge o viteză de 240 km. pe oră. In 1930, defunctul Max Vallière a alergat cu o viteză de 400 km. pe oră, într'o sanie, de asemeni înzestrată cu rachete conținând praf de pușcă.

Totuși întrebuințarea prafului de pușcă pentru motoarele cu reacție se arată a fi prea costisitoare și primejdioasă. Cel puțin așa au dovedit primele experiențe. Și după sfatul unanim al inginerilor-constructori, praful de pușcă a fost înlocuit cu un carburant lichid : benzină alcool, oxigen sau hidrogen lichid, etc.

De atunci s'a deschis o nouă fază de experiențe; e vorba să se găsească un nou tip de motor, utilizând exclusiv un carburant lichid, neprimejdios și cu randamentul puternic.

In 1928 profesorul Goddard face în America încercări reușite cu o rachetă de dimensiuni mari. Darwin Layen pune în funcțiune, în Italia, o rachetă care atinge înălțimea record de 10 kilometri. In Germania, experiențe importante se continuă actualmente de inginerul Nebel, pe primul «rachetodrom» care s'a construit.

UN ULUITOR TRANSPORT POȘTAL

Intre timp, Nebel a stabilit un proiect de legătură poștală prin rachete, între diverse puncte ale globului terestru. Se poate întrevedea revoluția care va transforma legăturile poștale prin cifrele următoare: o rachetă având greutatea de 3 tone ar străbate distanța Moscova-Berlin în 11 minute, Berlin-Londra în 6 minute, Londra-New York în 30 minute, Moscova-Wladivostok în 30 minute și așa mai departe.

Spre a încuraja studiile sborului cu racheta, Franța a întemeiat un premiu anual de 5000 franci. Totuși, până în prezent, premiul acesta nu a fost decernat decât o singură dată, și anume profesorului Obert.

In multe țări din apus, întrebuințarea rachetei e studiată stăruitor și de autoritățile militare, interesate de rolul imens ce l-ar putea juca acest proiectil în timp de războiu. Dovadă este faptul că principalii specialiști ai rachetei lucrează acum pentru interesele armatei țării lor: profesorul Goddard în calitate de colonel american. Ceeace explică, în acelaș timp, dece dela o vreme încoace, presa nu mai dă nici un fel de relatare asupra lucrărilor efectuate de către acești doi mari specialiști.

Acestea sunt, până în momentul de față, etapele străbătute de studiul rachetei în aplicarea ei, pentru a spune astfel, terestră.

IN PREAJMA INFAPTUIRILOR DE MAINE

Etapa următoare va cuprinde, fără îndoială transformarea avioanelor actuale în aeroplane cu reacțiune sau «**rachetoplane**», precum și creiarea unui aparat pentru marile înălțimi, pentru sborul în stratosferă, să-i spunem un «**stratoplan**», însfârșit construirea unui avion cosmic sau «**astroplan**» pentru sborul în spațiile interplanetare.

In starea actuală a tehnicei, realizarea practică a unui «vas cosmic» pare absolut întemeiată și posibilă.

Vasele acestea cosmice vor trebui să dispună de o rezervă de carburant, care să le permită nu numai să părăsească pământul, să învingă atracția lui adică **gravitația universală, dar care**

(Urmează în pag. 94)

Dispare Expoziția Colonială

(Foto exclusivitate Keystone)

Măreața cetate exotică și nesfârșită în bogății, care a fost Expoziția colonială dela Paris, se năruie, zi de zi, sub loviturile de târnăcoape ale lucrătorilor. In imaginea noastră se ridică ultimul palmier din fața porții de onoare.

DE PRETUTINDENI

Un model original de avion-balon

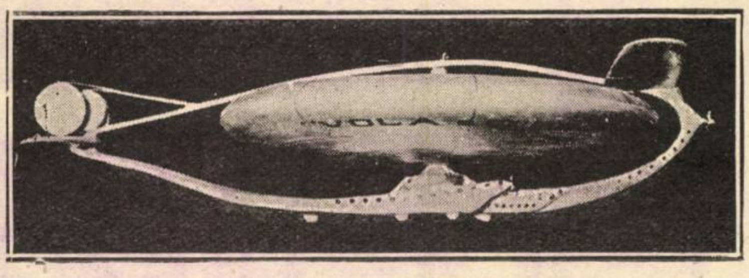

(Foto-exclusivitate Keystone)

Inginerul italian Guido Tallei, a realizat un nou model de avion. Un disc turnant, umflat cu gaz, înlocuieşte aripile. Poate purta o greutate de 4250 kilograme.

Un student de 92 ani

Se comunică din Bratislava că la Universitatea din localitate, urmează cursurile Facultăţii de medicină şi studentul Franz Kabisna, în vârstă de 92 ani. Om foarte bogat, Kasbina şi-a petrecut mai toată viaţa ca student al diferitelor Facultăţi. A studiat până acum dreptul, literele şi ştiinţele naturale şi fizico-chimice. Acum e în anul III-lea de medicină...

Semnele crizei

(Foto exclusivitate Keystone)

De când funcţionează un «Salon de schimb» într'un mare magazin din Paris, numeroşi pictori şi desenatori hârţuiţi de mizerie, consimt să-şi ofere ultimele lucrări în schimbul obiectelor de primă necesitate ca: alimente, îmbrăcăminte, combustibil. Iată-l pe tânărul caricaturist Janet, dând ultima sa lucrare, un desen al d-lui Pierre Laval, pe... 3 saci de cărbuni.

Sgomotul e dăunător sănătăţii

O comisiune specială a Academiei franceze de medicină, a studiat, de curând, această chestiune, cu toată atenţiunea. Concluziile la cari a ajuns sunt categorice: sgomotul stinghereşte munca intelectuală şi o face penibilă: turbură somnul, de care nu mai profităm cum ar trebui: excită pe nervoşi, împiedică odihna necesară pentru vindecarea deprimaţilor şi fricoşilor.

In general, se poate spune că sgomotul împiedică pe individ să lucreze şi să se odihnească în mod normal şi agravează tendinţele bolnăvicioase ale nevropaţilor; el poate fi, deci, privit ca unul din factorii cei mai importanţi ai creşterii criminalităţii. Iată dece s'a întreprins, în mai toate capitalele europene, o campanie energică pentru slăbirea sgomotului (pe străzi şi în casă) şi pentru a se creia zone de tăcere în jurul spitalelor şi a şcolilor.

O revoluţie în arta filmului

Lumea cinematografică, dela Hollywood se află în faţa unei noui invenţii mai mult decât senzaţionale, menită să răstoarne arta cinematografică. E vorba, într'adevăr, de o născocire halucinantă, care s'ar putea indica sub denumirea de «film viu». Acest gen nou de film se deosebeşte de cele vechi prin superioritatea ce o are faţă de celelalte producţiuni de a poseda nu numai două dimensiuni, dar şi o a treia: lărgime, înălţime şi adâncime. Cu alte cuvinte, acest nou procedeu pune în relief toate personagiile acţiunii. Filmele astfel fabricate dau proiecţiunii senzaţia perfectă a spaţiului şi efectul este exact acelaş ca pe scenă.

Nu încape îndoială că procedeul acesta nou aduce o inovaţie ale cărei proporţii depăşesc cu mult pe cele ale filmului vorbitor.

Mai mult: **«filmul viu»** se lipseşte, foarte lesne, de orice ecran.

Inventatorul procedeului lucrează în acest scop de câţi-va ani şi în cea mai mare taină. Abia acum câte-va săptămâni, invenţiunea lui a fost pusă complect la punct. El a invitat la dânsul opt dintre personalităţile cele mai importante ale artei cinematografice, în grădină, conducându-le apoi într'un loc unde nu era nici urmă de ecran sau de scenă.

Specialiştii de filme, de faţă la acea demonstraţie, rămaseră uluiţi văzând cum apar în faţa ochilor lor personagii fantomatice cari se mişcă, vorbesc, gesticulează ca nişte persoane veritabile. Ele evoluau ca nişte fiinţe reale şi spectatorii văzură, adânc impresionaţi cum personagiile acestea au dispărut în cele din urmă, ca nişte spectre pe măsură ce rolul lor se sfârşia. Efectul acestor «filme vii» este atât de frapant încât juri că ai înaintea ta fiinţe vii.

Noua invenţie este protejată, până în prezent, de vre-o douăzeci de brevete spre a fi pusă la adăpost de orice imitaţiune.

Se pare că o societate, cu un capital de 20 milioane dolari, e pe cale să ia fiinţă pentru exploatarea acestei noui performanţe a filmului.

Aceasta va fi moda din 1980!..

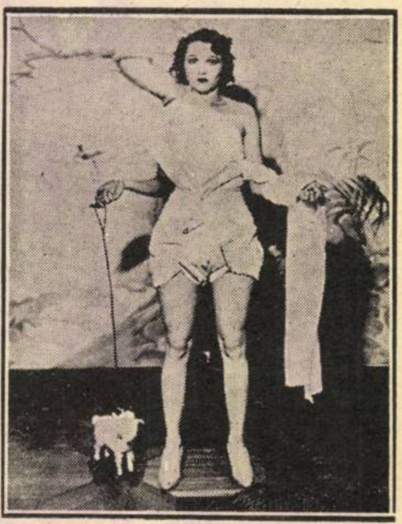

La o festivitate recentă din New-York s'au produs o duzină de femei din înalta societate, înfăţişând îmbrăcămintea care se presupune că va fi adoptată, peste o jumătate de veac, adică în 1980. Cel mai mare succes l-a obţinut costumul pe care vi-l prezentăm aci şi care reprezintă pur şi simplu halatul lui Mahatma Gandhi, menit, pare-se, să fie purtat şi de populaţia albă, peste cincizeci de ani.

O cetate a gheţei

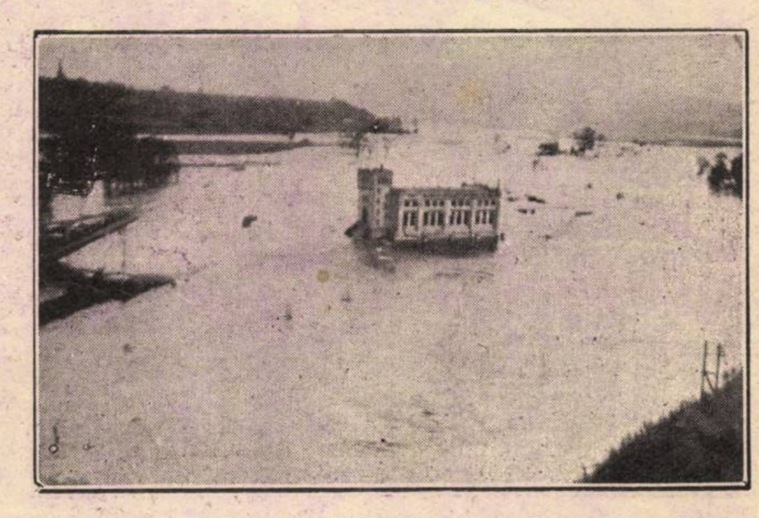

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

O casă izolată dela marginea localităţii Bochun-Spien, din Renania, s'a transformat într'o «cetate a gheţii» deoarece este înconjurată de o întindere nemărginită de ghiaţă. Iată aspectul ei feeric, care a meritat luarea acestei fotografii.

RDINAND I LA REGE

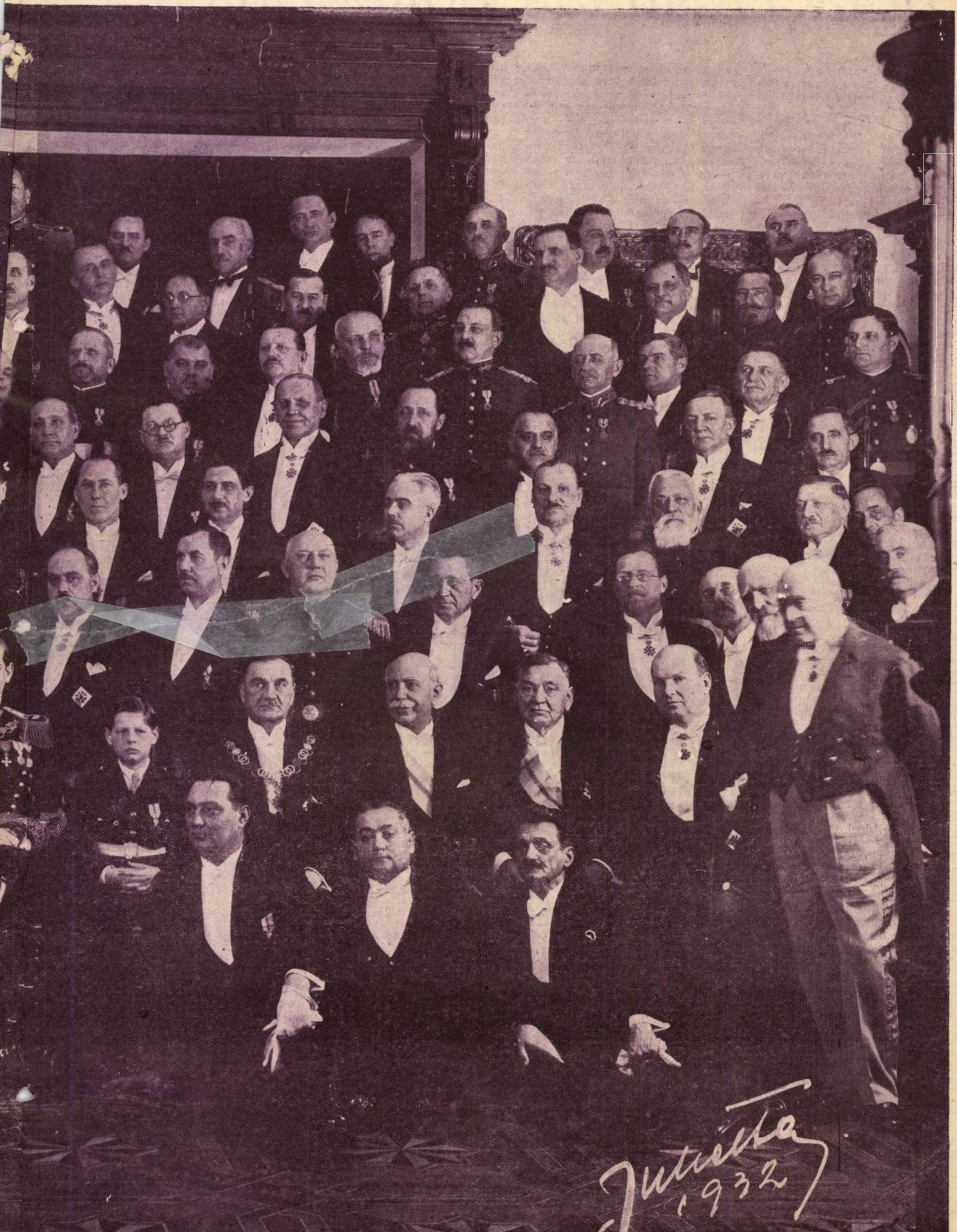
Julietta 1932

u invitaţii săi, la marea recepţie dela Palat dată în cinstea cavalerilor ordinului ‹Ferdinand I›.

CAVALERII ORDINULUI F

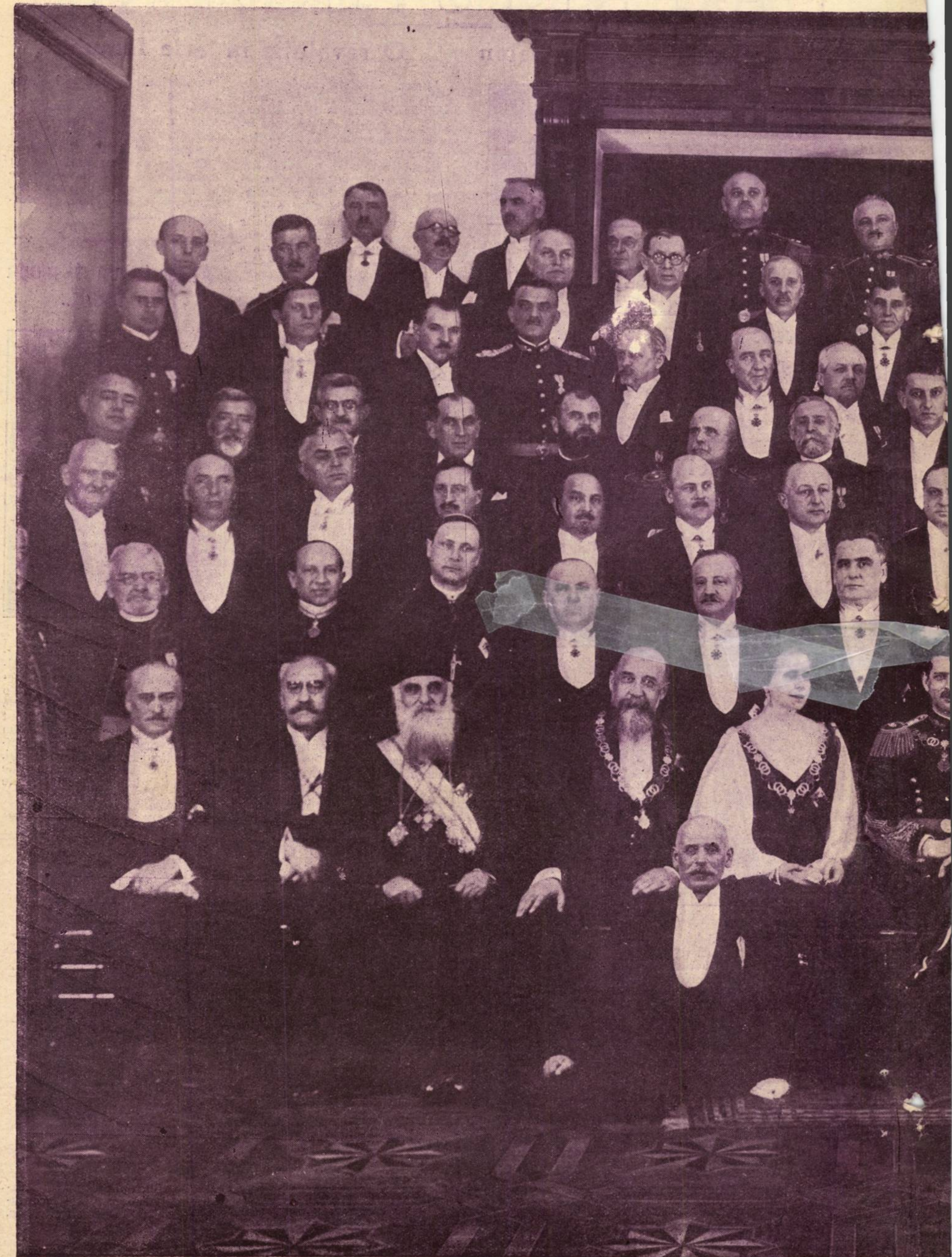

Suveranul, alături de M. S. Regina Maria și Marele Voevod de Alba-Iulia, fotografiat în grup c

ASCENSIUNEA SOREI MARIA

Nuvelă de RUDYARD KIPLING

Singurul om care ar fi putut istorisi cum trebue această întâmplare a dispărut de multă vreme

Intr'un oraş fără nume dintr'o ţară, pe care de asemeni nu vreau s'o spun, trăia un om bogat, izolat de lume. Averea lui îi îngăduia să locuiască un apartament luxos, la etajul al cincilea dintr'un imobil construit în cărămizi roşii, cu porţi elegante din fier forjat şi cu vestibulele încrustate cu marmoră. Dacă dorea un servitor, lemne, poşta, de mâncare, un comisionar sau un automobil, nu avea decât să apese pe un buton electric: dorinţile îi erau satisfăcute cu o promptitudine pe care numai marii bogătaşi şi-o pot permite. Un ascensor rapid îl ducea, într'o clipă, în dreptul apartamentului său, ori îl cobora la ieşire. încăperile cuprindeau tot ce poate visa şi dori un om nesăţios: cărţi legate în cea mai scumpă piele, statuete de ivoriu, venite din toate părţile lumii covoare, lămpi, perne, divanuri, gravuri, inele cu pietre nestemate, miniaturi de femei frumoase, bibelouri, vase persane.

Bogătaşul de care ne ocupăm avea atâtea relaţii şi amici, cât poate cineva cunoaşte şi întreţine: mulţi susţineau că nici o femeie nu i-a precupeţit vreodată, dragostea ei întreagă. Prin urmare, nu-i lipsea absolut nimic.

Când, pe neaşteptate, o răceală însoţită de temperatură urcată, îl atinse, într'o zi, cu degetul: devenise un bolnav înconjurat de bogăţii nepreţuite, jucăria visurilor, a umbrelor şi jocurilor închipurii, când nemişcat ca un butuc, când arătând ca un nebun sau urlând în delir. Inainte de a-l părăsi în corpore, ca nişte brute viguroase cari se îndepărtează de suferinţă, prietenii se asigurară că va fi îngrijit cum trebuie. Un medic, plătit din belşug, care venea în vizită de trei ori pe zi la început apoi numai odată îi aduse o soră de caritate ca infirmieră..

— Ştiinţa, declară doctorul, îşi va face datoria; însă, pentru o îngrijire serioasă, continuă, care nu cere nici o cunoştinţă, religia valorează mai mult, aşa că mă pot bizui pe sora Maria.

Bolnavul fu veghiat de o călugăriţă tânără, destul de drăguţă, dar mai cu seamă foarte dibace. Când pacientul se va întrema şi însănătoşi el va dărui mânăstirii — şi nu sorei Maria — o ofrandă ce se va împărţi între săracii pentru cari se jertfea în primul rând călugăriţa.

La început, bolnavul nu avu cunoştinţă de prezenţa sorei de caritate de oarece nu-şi recăpătase cunoştinţa; ceva mai târziu, un bonet alb, umbrind un chip de femeie îi străbătu visurile: însfârşit, frânt de oboseală, leşinat aproape, el observă cum o tânără femeie, îmbrăcată în negru se mişcă, tăcută în jurul patului. Era prea slăbit, pentru a putea vorbi ori face vreo mişcare.

In desperarea lui, se gândea că fiinţa aceasta nu merita poate, atâta sforţare din parte-i: dar totuşi fiinţa aceasta era o femeie, şi încă vie. Când îi dădea vre-un medicament atingerea degetelor călugăriţei era gingaşă. Şi dovedea că există un univers plin de femei, de-opotrivă de vii — universul în care bolnavul începuse să nu mai creadă. O privea cum se aşează la fereastră în plină bătaie a soarelui, jucându-se cu mătăniile prinse de centură. Doctorul recomandă să se apropie patul de fereastră, pentruca pacientul să poată privi măreţul bulevard, pe care se înălţa imobilul, şi să vadă du-te vin'o-ul trecătorilor. Dar, în loc să-l învioreze, schimbarea aceasta îl întristă şi mai mult.

Intre oamenii perfect sănătoşi cari mergeau ca fulgerul pe stradă şi dânsul se afla o prăpastie de cel puţin treizeci de metri, distanţă suficientă pentru a-i pricinui o crâncenă desnădejde. Se juca cu duzinile de cărţi de vizită pe cari venise prietenii să i le depună; încercă să se distreze în fel şi chip, dar dezolarea creştea tot mai mult.

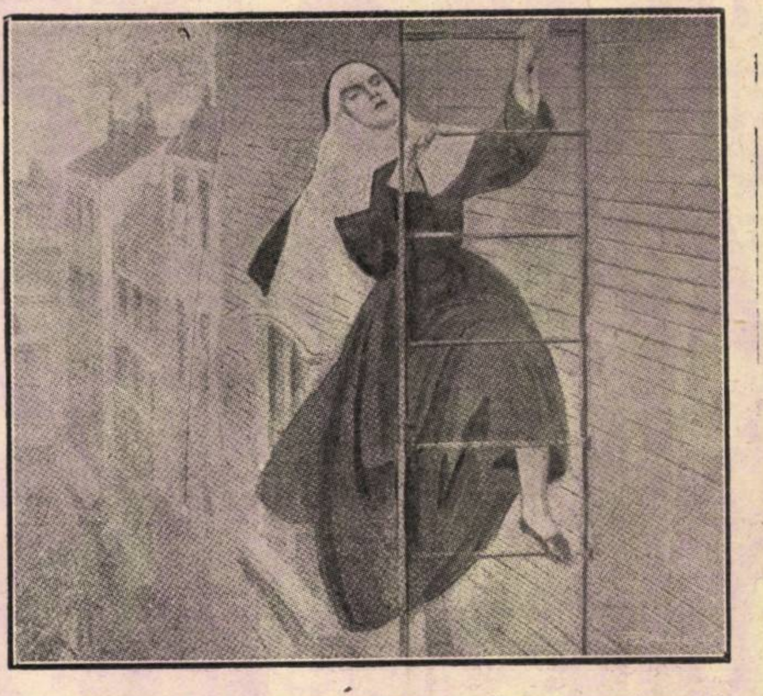

Sora Maria, dându-şi aproape sufletul, continua ascensiunea, deasupra străzii ameţitoare.

Intr'o dimineaţă, se întoarse cu spatele la soare, nu se mai interesă de nimic şi pe cadranul vieţii sale, acul se întoarse atât de repede înapoi încât doctorul, neliniştit, îşi spuse:

— Plictiseala! Desigur! Dragă domnule, eşti prin excelenţă tipul bărbatului prea rafinat, prea educat care, din pură plictiseală, nu mai ai nici un rost în viaţă. Ai fost însă pentru mine, până acum un caz mai mult decât interesant. De aceea nu vreau să te pierd.

O preveni pe sora Maria că-i va trimite o nouă doctorie, pe care s'o dea pacientului, la fiecare douăzeci de minute. Şi apoi dacă bolnavul reacţionează să-l cheme la telefon.

— Are nevoie de veselie, înţelegi? Bolnav nu mai e, dar nu vrea să-şi revină.

Niciodată nu poate exista vre-un punct de contact între un om născut, crescut, dresat pentru lume, consacrat lumii şi o călugăriţă blândă care şi-a închinat viaţa unui cu totul alt scop.

Desigur, glasul sorei Maria era molcom, dulce, dar discuţiile pe cari le putea susţine nu prezentau nici un interes. Bolnavul nu se mişca din poziţia lui culcată; privea pe fereastră, afară, bulevardul golit de lume, într'o după amiază de Duminică. Inchise ochii. Cineva sună: servitorul doctorului. Pentru a nu trezi bolnavul, sora Maria ieşi, încetişor, să ia medicamentul. Ascensorul porni jos şi vântul produs de coborâre închise uşa apartamentului cu un sgomot, abia mai perceptibil decât bătaia de inimă a călugăriţei.

Sora Maria rămasă afară, încercă să deschidă, dar degeaba; oamenii bogaţi cari posedă bibelouri de sute de mii de lei, au uşi construite, cari se încuie cu chei foarte complicate. Băiatul dela ascensor veni să vadă ce s'a întâmplat dar cu nepăsarea pe care ţi-o dă o după amiază de Duminică, îi spuse infirmierei că nu poate să-i ajute nimic şi că trebuie să-i vorbească portarului dacă vrea să deschidă uşa.

Sora Maria coborî, strângând doctoria la piept şi după o preumblare trudnică printre maşinăriile dela subsol, o găsi pe soţia mecanicului, care citea, liniştită un ziar. Femeie pioasă şi bine crescută ea o primi pe călugăriţă cu multă bună voinţă, dar, din nefericire, nu-i putea nici dânsa veni într'ajutor: portarul nu era acasă, profitând de câteva ceasuri libere.

— Şi numai Dumnezeu ştie când se întoarce John acasă, Duminica! încheie surâzând soţia portarului. Cu siguranţă că rămâne în oraş cu prieteni.

— Dar doctoria mea? gemu sora Maria, privind eticheta lipită pe sticlă. Trebuie să încep să o dau bolnavului la ora cinci şi douăzeci. Adică exact peste douăzeci de minute. Trebuie... da, trebuie neapărat să găsesc un mijloc să intru în casă.

— N'ai decât să-i dai o doză dublă mai târziu, îi propuse nevasta mecanicului.

Conştiinţa sorei Maria nu se putea împăca însă, cu ideea de a nu se întoarce, imediat la căpătâiul bolnavului. Minutele treceau, repezi: ochii sorei Maria erau scăldaţi în lacrimi.

— Trebue să intru imediat în casă stăruia. Oh! trebue, totuşi, să existe un mijloc de pătruns.

— Da, există unul, răspunse portăreasa, mişcată de frământările călugăriţei: acela de a urma calea ce ar lua-o locatarii în caz de incendiu. Cu toate că l-aşi putea însărcina pe băiatul dela ascensor cu acest urcuş, mult prea greu pentru d-ta.

— Nu se poate; bolnavul ar muri de spaimă văzând o figură străină. Pe unde se poate merge?

— Să ieşim în curte. Uite şi scara de incendiu. Dar fii cu băgare de seamă, surioară.

Călugăriţa, cu buzele strânse, examină zidul imens de cărămidă roşie punctat de scara de fier verticală. Sub fiecare etaj fiecare scară ducea la un balconaş, restul însă, era mai drept decât un catart de vapor.

Cu respiraţia oprită aproape, portăreasa urmărea distanţa şi cu mâna streaşină la ochi, arăta călugăriţei unde va trebui să se oprească.

— Locuieşte la apartamentul No. 42 etajul al cincilea. Iată scara care duce la dânsul. Şi acum ai grijă.

Sora Maria ascunse doctoria, cu grijă, în buzunarul rochiei şi cu chipul alb ca varul, se pregăti să urce.

— Mie îmi e cu neputinţă, spuse portăreasa, dând trist din cap. Sunt prea grasă, altfel m'aşi suì cu d-ta. Scara e atât de dreaptă! Vezi cum te sprijini. Noroc!

Făcându-şi semnul crucii, sora Maria puse picioarele pe primele trepte.

— Ingerul bun să te păzească, mai spuse portăreasa. Ţine-te bine! Numai de n'ar bate vântul.

Sora Maria ajunse în dreptul etajului întâi, când doi băeţaşi cari se jucau în stradă o zăriră şi scena părându-li-se foarte comică, începură să strige:

— Uitaţi-vă: o călugăriţă s'a cocoţat pe scara de incendiu! Haha! se caţără tot mai sus.

Douăzeci de capete apărură la ferestre.

Deşi se urca şoptind rugăciune după rugăciune, sora Maria nu era totuşi ericită. Sticla i se mişca în buzunar, isbindu-se de treptele de fier, apoi, deplasând când o mână, când cealaltă, urcuşul era o adevărată caznă.

— Ajută-mi, Doamne, să ajung cu bine. E vorba să salvez o viaţă omenească, deci o cauză creştinească. Dacă nu sosesc la timp, bolnavul poate să moară! Vai! e groaznic!

(Sfârşitul în numărul viitor)

Naşterea unei arte noui: radiodrama

Condiţiunile teatrului radiofonic

După cum un film nu înseamnă fatalmente cinematograf, tot aşa o piesă difuzată prin T. F. F. nu constitue întotdeauna radio-teatru.

Radiodrama ideală este aceea care nu necesită nici o indicaţiune de decor, nici o preciziune privind vârsta personagiilor în afara dialogului care trebuie să fie în stare să sugereze prin anumite sgomote oportune, întreaga operă difuzată, după cum şi **filmul ideal era** (şi poate a rămas şi acum) acela care trăeşte şi e de sine stătător prin imagini.

Cunoscutul scriitor francez, Tristan Bernard, a făcut câteva încercări reuşite; el a putut rândui dialogurile într'aşa un chip încât puteam afla tot ce era necesar să ştim despre interlocutorii din faţa microfonului. Incercări utile şi simple. Există însă lucrări dramatice cari cuprind tot ceeace pretinde radioteatrul şi cari totuşi nu au fost scrise pentru o scenă de studio, de pildă **Vocea,** piesă monolog de Jean Cocteau care a fost înregistrată pe discuri şi apoi transmisă prin T. F. F., e o radiodramă complectă şi perfectă.

Vârsta femeii care vorbeşte la telefon nu ne este indicată, nici felul său de a se îmbrăca, nici felul cum îşi mobilează apartamentul, însă cuvântul şi intonaţiunea spun totul. Restul nu ne importă sau în cel mai rău caz îl simţim fără a avea nevoia de a ne fixa asupra-i.

*

Numeroase romane şi nuvele ar putea oferi, mult mai degrabă decât teatrul, subiecte pentru adevărate radiodrame.

Un scriitor german, Herman Kesser pretinde ca o piesă radio fonică să nu presupună nici mimică în expresia actorilor, nici decor, nici scene, ca într'o carte. Asemeni unei drame de cinematograf, radiodrama e un film mai aproape înrudit cu ceeace este tipărit, decât cu ceeace se joacă pe o scenă. Şi, mai ales cuvântul trebuie să evoce imaginile. Se înţelege, aşa dar, că multe vorbe dintr'o piesă de teatru nu-şi au locul la microfon.

Hermann Kesser cere să se utilizeze sgomotul în cazul când el poate într'adevăr creia o atmosferă şi cazul e destul de rar. Am început să nu mai suportăm răsunetul paşilor şi al uşilor la cinematograf. De altfel, sgomotul acesta ne-a fost totdeauna neplăcut. Acrobaţia e prea uşoară, virtuozitatea de-opotrivă — totul fiind aparenţă; căci o împuşcătură trasă în faţa publicului e percepută întotdeauna ca o lovitură năprasnică de baston, după cum emisiunea mecanică a aplauzelor şi a bătăilor de tobă nu ne dau niciodată iluzia exactităţii. Se poate, în orice caz căuta o stilizare a sunetelor.

In ce priveşte actorii de radiodramă ei trebuesc aleşi cu un discernământ deosebit. Fiecare voce trebuie să fie caracteristică. Intr'adevăr, închipuiţi-vă că vocile a doi interpreţi se aseamănă — ceeace se întâmplă deseori, la anumite posturi — atunci auditorii confundă, înţeleg prost, se plictisesc şi renunţă la ascultarea emisiunii.

Radiodrama trebuie să fie o simfonie de cuvinte, însă în nici un caz declamatorie. Scriitorul Hermann Kesser a făcut o experienţă care merită să fie reţinută. A scris o piesă pentru teatru, modificând'o apoi uşor pentru radio. Cum una din scene se desfăşura într'o vastă incintă unde nişte congresişti protestau contra şomajului, transmisiunea ei fidelă prin T. F. F. ar fi produs o impresie de talmeş-balmeş. Noua versiune fu înregistrată pe plăci de gramofon care, transmise la rândul lor prin T. F. F. au dat un rezultat mult mai satisfăcător. Pe de altă parte, sgomotul străzii fu înregistrat în acelaş mod, dând un efect de ansamblu pe care teatrul nu-l poate oferi.

Kesser preconizează de-opotrivă monologul. Evident că procedeul acesta, aproape alungat din teatrul modern şi imposibil pe ecran, afară de cazuri excepţionale, îşi găseşte un loc potrivit în radiodramă, nu numai ca monolog auto-confesiune sau expresie a unui sbucium lăuntric, dar chiar adresat, ca în piesa **Vocea** a lui Jean Cocteau unui personagiu invizibil, mut şi a cărui situaţiune o înţelegem perfect.

Ceeace constituie farmecul însuşi al radiodramei, abia născute, este ceeace unii numesc infirmitatea ei şi care trebuie să devină tocmai bogăţia ei: **neputinţa de a vorbi ochilor.**

In ziua în care televiziunea se va arăta perfectă, ni se vor oferi, fără îndoială, spectacole frumoase, dar în acelaş timp şi tot atâtea lucrări prea pline, după cum vedem atâtea filme prea încărcate în cari se cântă se vorbeşte, se aude mânia valurilor mării şi cari ne procură o impresie mai redusă decât o imagină, în stare să farmece lumea întreagă — o imagină tăcută.

Pe ger, în pielea goală

Există în Austria o ligă «Răcoreşte-te zilnic» care, după cum o indică numele, socoteşte că sănătatea cea mai perfectă a trupului se obţine prin traiul în aer liber. Iată o caravană a adepţilor societăţei, plimbându-se la — 8 grade pe sky.

Un adăpost original

(Foto excl. Keystone)

Balena «Eric», de enorme proporţii şi aparţinând circului Olympia din New-York, a fost transportată la Londra într'o ladă imensă, constituind cel mai mare pachet care a trecut, până azi, Atlanticul. O vizitatoare a circului Olympia se adăposteşte în gura giganticului mamifer pentru a-şi drege obrazul.

Vinul şi sănătatea

O veche experienţă a demonstrat că vinul este diuretic, cel alb mai mult decât cel roşu. Iată un adevăr de care oamenii s'ar putea sluji, oricând dacă nu ar trece măsura... Căci există şi o altă constatare, nu mai puţin curentă, că vinul turbură sistemul nervos, producând acea stare pe care o numim, îndeobşte, beţie. Nu mai puţin adevărat însă este că puţin vin, şampanie mai ales, amestecat cu apă, e un tonic în bolile cu febră prelungită, cum e febra tifoidă şi în anumite infecţii, cum e pneumonia bătrânilor.

Acţiunea antiseptică a vinului, deasemeni, nu e neglijabilă. Pe vremuri, se pansau rănile infectate cari nu se hotărau să se vindece, cu un anumit vin aromatic, care dădea rezultate mai bune chiar decât sublimatul, acidul fenic şi iodoformul. Bineînţeles, până ce aceste noui preparate şi-au cerut dreptul la viaţă...

Eficacitatea aceasta antimicrobiană se face simţită mai cu seamă în tubul digestiv. Aici, practica şi laboratorul se unesc pentru a ne demonstra, că bacilul lui Eberth nu rezistă multă vreme acţiunii vinului şi că apa murdară se sterilizează iute când o amestecăm cu must de vin. Iată, deci, justificat obiceiul de a bea, la fiecare masă, un păhăruţ de vin alb, dar nu mai mult...

Frumusete caucaziană

Şi în Caucaz au loc... concursuri de frumuseţe. Iată o proaspătă «Miss».

Zborurile interplanetare

(*Continuare din pag. 88*)

să le ducă chiar pe alte planete şi de acolo, să le readucă pe pământ.

Nu râdeţi... Ştiinţa va ajunge să realizeze şi dezideratul acesta.

Printre proectele de acest soiu, e interesant de notat combinaţiunea de rachete compuse propusă de marele savant rus Tsiapkowsky, unul din iniţiatorii sborului cu racheta.

CONSTRUIREA UNEI... LUNI ARTIFICIALE (GARA COSMICA)

Un proiect într'adevăr îndrăzneţ este acela al creiărei unei.... **«luni artificiale»** sau a unei **«gări cosmice»**, care să se învârtească în jurul pământului, în orbită închisă. Cu ajutorul acestui corp ceresc artificial, nu va mai fi greu să se realizeze sborurile interplanetare.

Prima etapă a călătoriei ar fi sborul dela pământ până la gara cosmică; aici, aşteptarea de figoare pe... peron şi apoi a doua etapă care ar comporta plecarea dela luna artificială spre spaţiile cosmice, pe o rachetă mai puternică, pregătită ca rezervă pe... una din liniile staţiei.

Aterisarea pe o planetă sau pe un satelit ar fi posibilă în diferite condiţiuni. Dacă nu dă de nici un fel de atmosferă, racheta coboară manevrând o frână cu ajutorul unui «contra-vapor»: dacă întâlneşte o atmosferă, atunci ea trebuie să planeze şi să frâneze, pe nesimţite. isbindu-se de aerul nouei planete.

Problema sborului de-asupra atmosferei a fost de mult soluţionată. Ne aflăm în preajma biruirii atracţiei pământului nu prin calcule teoretice, ci prin mijloace practice întemeiate pe o bază ştiinţifică modernă.

Nu e departe vremea când realizarea visului grandios al sborurilor interplanetare va cere sacrificarea primilor voluntari experimentatori. Atunci, în infinitul spaţiilor cosmice, pe nişte puternice aparate cu rachetă se vor vedea pornind primii entuziaşti, primii Christofor Columb ai universului ceresc.

Ura chinezilor

Chinezii din New-York au declarat războiu Japonezilor cari locuiesc, în masse compacte, în aceiaşi metropolă. Asociaţiunea patriotică chineză a hotărât o campanie de boicotare a tuturor magazinelor şi restaurantelor cari aparţin duşmanilor lor de moarte. Ştirea a fost anunţată pe afişe mari de zece metri. Chinezii sunt obligaţi să nu mai cumpere nimic dela Japonezi, precum nici să le vândă. Angajamentul acesta vor trebui să-l transmită şi copiilor lor cari, la rându-le, îl vor retransmite. Şi aşa mai departe, până în vecii vecilor. Orice Chinez care nu va voi să se ţină de angajament va fi trecut pe lista neagră, ceeace înseamnă ceva groaznic în republica imensităţii galbene.

Ultimul model de automobil

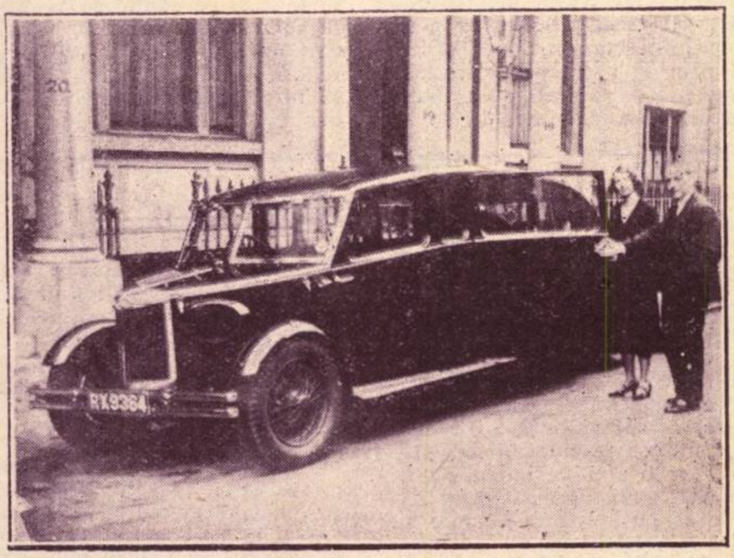

(*Foto «The New-York Times»*)

Sir Denniston Burney, constructorul dirijabilului «R. 100», care a inventat în ultimul timp o serie de tipuri noui de automobile, işi propune să facă un turneu, prin toate Statele-Unite cu noua lui maşină, de o originalitate şi masivitate cari vor reţine interesul cunoscătorilor.

Dansatoare şi model

(*Foto exclusivitate Keystone*)

Yetta, o girls engleză care face senzaţie la Paris, ca dansatoare goală, are un corp atât de perfect, încât a pozat deunăzi pictorului Cochram, pentru un tablou reprezentând pe Venus.

Oxford

(*Continuare din pag. 86*)

arcuite în fier; deseori se ia masa la lumina lumânărilor. Tăcere, rugăciuni: uneori te covârşeşte o impresie de tainică religiozitate.

Moravurile sunt păzite cu o extremă stricteţe; la Cambridge exista patru sute de persoane însărcinate cu supravegherea celorlalţi, adică zece la sută din populaţia universitară. Constrângerea aceasta determină secrete, subterfugii, infracţiuni.

Sportul ocupă un rol fundamental în pregătirea nouilor generaţii. De pildă, antrenamentul la vâslit: candidatul vâslaş e plasat în barcă: i se arată distanţele pe cari trebuie să le străbată: apoi i se face educaţia mâinilor şi a încheieturii (poigne); abia după luni de studiu începe să devină un vâslaş ca lumea şi încă e mustrat şi pedepsit tot timpul: alte câteva luni de ucenicie şi va face parte din ultimele echipe; după doi ani de practică trudnică va fi însfârşit apt pentru marile competiţiuni. Vâslitul va fi apoi marea bucurie a vieţii sale, cu toate că nu ştie ce e o vâlcea, un peisagiu frumos, o mireasmă de livadă depe malul apei, deoarece tot timpul nu cunoaşte alt orizont decât spatele tovarăşului de văslit din faţă...

Aerul, culorile proaspete sunt foarte rare: o săptămână primăvara, odată cu apariţia primelor iridacee; o altă săptămână toamna, când viile sunt împurpurate. Atunci şi sentimentele umane vibrează cu tărie.

In deobşte, la prânz cerul e cernit de o ploaie uşoară şi rece; pajiştile muiate respiră, larg, asvârlind în aer o brumă albăstrue, care-ţi moaie hainele la fel ca lapoviţa.

*

Fiecare din aceste două universităţi e alcătuită dintr'un număr de colegii. Oxford are 22, iar Cambridge 20, precum şi câteva mari biblioteci, laboratoare, săli comune de cursuri. Toţi studenţii sunt interni **(boarders)**, au câte un **tutor,** de-obiceiu titrat al universităţii şi îşi pot aranja confortul vieţii după vârstă.

Emanciparea femeii a îndemnat după cum era natural, paşii sexului slab, şi spre aceste două aşezăminte masive de aristocrată cultură şi tradiţie. Astăzi câteva sute de fete urmează cursurile la Oxford şi la Cambridge.

Aici şi-au petrecut adolescenţa, călindu-şi avânturile la g[illegible]ul tradiţiei şi al naturii, evocată prin grădini măreţe cuceritoare prin frumuseţe şi parcuri nesfârşite, mai toţi oamenii iluştri ai Angliei.

Figurile gloriilor politice şi culturale ale Angliei imobilizate în pânzele **hall-urilor** îndeamnă la muncă necurmată generaţiile prezente.

Actualităţi

1. Regele şi Voevodul Mihaiu, făcând ski la Sinaia. — 2. Constituirea celui de-al treilea cabinet Laval, în Franţa. In primul plan d-nii Pierre Laval, André Tardieu, ministrul războiului şi Flandin, ministrul Finanţelor. — 3. Serbarea zilei de 24 Ianuarie la Patriarhie: d-l general Ştefănescu-Amza, ministrul războiului vorbeşte trupelor despre însemnătatea marei date naţionale.— 4. Cu prilejul împlinirii a doi ani dela înfiinţarea cohortelor de cercetaşe, a avut loc o frumoasă serbare, în localul Şcoalei Centrale de fete la care a luat parte şi A. S. I. Arhiducesa Ileana, marea animatoare a cercetaşelor române. — 5. Regina Sofia a Greciei pe catafalc, în castelul Friedrichs hof, la Frankfurt.

4

2

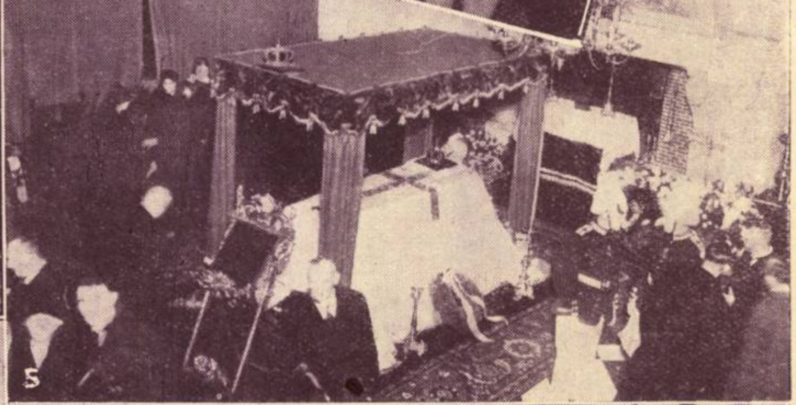

5

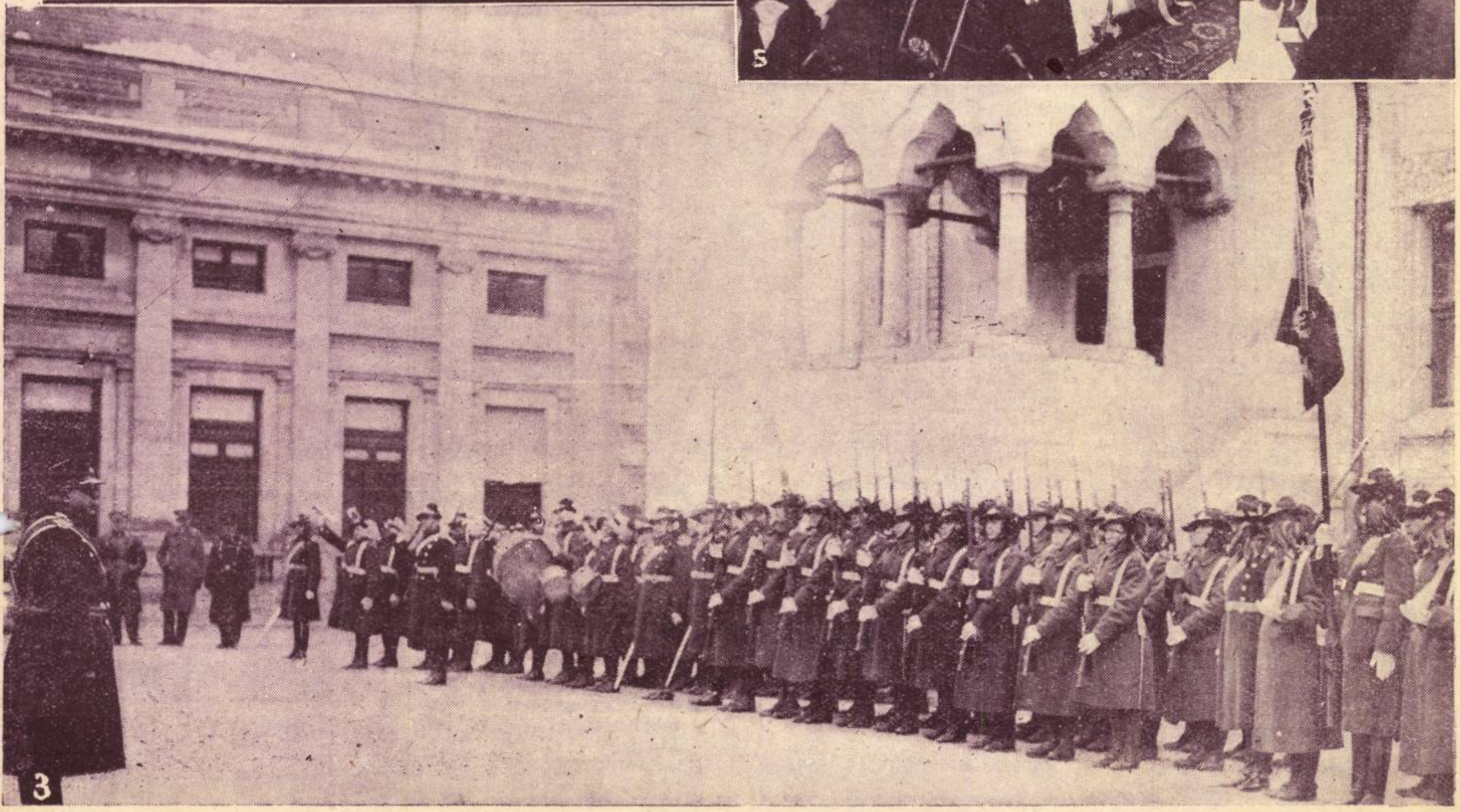

3

JOCURI

Cuvinte încrucişate

Ionel Buzică şi *Lenuţa Niculescu*

1		2	3	4	5	6	7	8		9
	■	10							■	
11	12	■	13					■	14	
15		16	■	17			■	18		
19			20	■		■	21			
22					■	23				
24				■	25	■	26			
27			■	28		29	■	30		
31		■	32				33	■	34	
	■	35						36	■	
37					■	38				

ORIZONTAL: 1) Membrul unei şcoli înalte sau societăţi de scriitori; 10) Provincie în Industan pe coasta de S. V.; 11) O măsură fără coadă; 13) Născut din două specii diferite; 14) Monedă română; 15) Râu în Elveţia; 17) Asociaţia tinerilor sportsmeni; 18) Ce nu e acelaş (Pronume); 19) Fiul lui Sem; 21) Macagiu; 22) Pus într'o funcţiune; 23) Oraş în Germania;; 24) Departament francez; 26) Oraş în Ardeal; 27) Deschizături mici în piele; 28) Zăpadă; 30) Nume femenin; 31) Dârmotin; 32) A face să curgă; 34) Norocul; 35) Târguşor în Basarabia; 37) Numele colectiv al Grecilor; 38) Rege din Creta.

VERTICAL: 1) Oraş în Turcia; 2) Posed; 3) Plăteşti; 4) Fluviu în Germania; 5) Planetă; 6) Pasăre venerată de vechii Egipteni; 7) Alunec; 8) Alifie (Tr.)· 9) Astrolog francez (1503—1566); 12) Plin de grăsime; 14) Triburi germane pe Rin; 16) Unitate; 18) Vultur (Oltenia); 20) Fluviu în Europa; 21) Papagal; 25) Circonferinţă; 28) Plante alimentare 29) Imperiu în Asia; 32) Băutură; 33) Au trecut; 35) Pronume; 36) Plantă textilă.

Şaradă

de *M. Zaporojetz*

Fugarul timp, — cu capul meu
îl măsuraţi;
Iar coada mea, în muzică s'o
căutaţi!
Spre a mă găsi — veţi îndrăzni
(sau vă e teamă?),
Să întrebaţi pe un.... arhiduce.
cum îl cheamă!...

Joc infinit

de *Barbu Cismărescu*
Craiova

1			2	3			4		5
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	6		7		8		9		
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	10		11	12		13			14
—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

In locul fiecărei liniuţe se va pune câte o literă astfel ca citind porţiunile cuprinse între două numere să se obţină cuvinte cu următoarele semnificaţiuni:

1—3 Călăraş ungur, corespunzător roşiorilor noştri; 2—5 Un fel de flaşnetă portativă; 4—7 Ceremonie prin care un episcop catolic taie unui cleric părul din creştetul capului; 6—9 Baldachin; 8—11 Dibaciu, pişicher; 10 — 13 Culme a munţilor Metalici, între Mureş şi Criş; 12—15 Celebru pictor florentin, impecabil colorist (1448— 1530).

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 3

JOC DE CUVINTE INCRUCIŞATE

M	A	D	A	P	O	L	A	M
A	L	E	G	A	T	O	R	I
T	E	R	A	T	O	L	O	G
A	G	I	■	I	N	I	M	A
B	O	V	E	S	■	T	A	L
E	R	A	T	E	■	A	T	E
L	I	T	E	R	A	■	I	A
E	C	I	■	I	C	■	C	L
S	I	V	O	I	U	■	E	A

ŞARADA

MI-NISTRU

CARTE DE VIZITA MAGICA

Căpitan de vapor
Sulina

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Arad: Marcel Ionescu.

Băicoi (Prahova): Ionel C. Ionescu.

Bârlad: Mircea Grossu-Migro, Al. Dobrinescu-Aledo.

Bucureşti: Gh. T. Avramescu, Mircea, I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu Mircea Hartel, Theodor Th. Calfa. Petre P. Protopopescu, Rădulescu T. Octavian, R. H. Simion. Gusty Schlag R. Honig. Marioara T. Constantin Nicu St. Lăzărescu, Nicolae Stegărescu, Aron Neifeld. Gicu Dumitrescu student, I. Iordache, Petre Holban-Pehol Marcel Zucherman.

Buzău: Anton Lăzărescu.

Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx; S. Boniowsky.

Cernăuţi: Avram Reesberg. Gh. Constantinescu. Pavel H. Anghel.

Caracal: Ilie T. Lupiţa.

Chişinău: Manuela T. Ştefănescu, Gigi Marinescu.

Craiova: Cernauca P. Ştefan.

Focşani: Dora Ionescu, Isidor Alterovici, Nicky Vasilescu.

Galaţi: Valer Bădescu, Izi Herscovici.

Iaşi: Vasile Iordănescu, Alexandru Popa, student.

Lugoş: Victor Popescu.

Ploeşti: Carola Avram, Theodor şi Anny Stoicescu, Avram I. Avram.

Râmnicul-Sărat: Pepy Rosenberg.

Roman: Herman L. Herscovici.

Satu Mare: Alexandru T. Râmniceanu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI ŞARADA:

Bucureşti: Toteluş Emanuel-Emto, Andrei şi Nana Vasilescu, Aurel Iordăchescu. Vichy Pincovici, Maria Petrovici. L. Klein, Cecilia S. Wertenstein, Maria Metaxa,

Buzău: Valery Iliescu.

Caracal: Alina şi Ernest Gessner.

Focşani: Clemansa Ionescu, G. Aizic. Nelly Calmanovici,

Galaţi: Andreiaş Şerbăneescu, Titi Pandelea.

Iaşi: Lazare Ionel, Calistrat Iorgu-student.

Mizil: Leonida Secreţeanu, Damian Sava.

Padnia (Buzău): George V. Ţiţeica.

Piteşti: Şt. Gh. Stefănescu-student.

Ploeşti: Nellu Paulescu, L. Lupaşcu, V. Constantinescu St. Nerone. Leny şi Mircea Gheorghiu George şi Florica Wilhelm.

Rădăuţi: Ionel Ionescu.

Suceava: Aristide Antonescu

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCISATE SI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

Arad: Alexe Plopeanu.

Bucureşti: Carol Goldenberg, Simion Andreescu Petre Popovici, Rosnie Vasilache.

Cernăuţi: Isidor Hartman, Ionel Herscovici.

Chişinău: Căpitan Ion Popescu.

Iaşi: Victor Marcovici, Stan Robescu.

Nicoreşti (Putna): Jean Ştefaniu.

Ploeşti: Andrei Vlădescu.

Timişoara: Subl. Alexandru Popovici, Romeo Tălăngescu.

AU DESLEGAT SARADA ŞI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

Bistriţa: Paul Zăvoianu.

Bucureşti: Ion Manolescu, Cora Haimsohn, Sily Marinescu.

Sibiu: Bucur Marin.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE:

Bacău: Iosef Iancovici, Mircea Haimsohn, George Ştefănescu:

Bucureşti: Marinescu M. Dumitru. Otto Weimberg, Eugen Rădoiu, Dumitru Constantin, Andrei Moise, Savel Rădulescu-Sarad.

Cernăuţi: Iancu Hoffman.

Craiova: Gheorghe Tătaru.

Galaţi: Ovidiu Dorondoc, Ştefan Cuţitaru, Petre Monescu, Samy Grăsun.

Piteşti: Peligrad Nicolae.

Râmnicul Vâlcea: A. Mateescu.

Temişoara: Dodel Ionescu.

Turnu Severin: Vasilică Nicolaescu.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

Bucureşti: Sebastian H. Pastia, Gogu Mihăescu, Mişu Rosenberg.

Craiova: Jean Alexandrescu, Radu Chifu.

Focşani: Orenştein Samy, L. Hartner.

Ploeşti: Gavrila Secăreanu.

Turnu Severin: Alecu Georgescu.

AU DESLEGAT NUMAI SARADA:

Arad: Popa Ioan.

Bârlad: Gherscovici Iosif.

Bucureşti: Gh. Teodorescu-Ibăneşti, Urseanu, V. Paul, Sarian Alecu, Boerescu Cristache, Zoe [illegible] Miron, Ştefan Pavelescu, Tudor A. Trifu.

Chişinău: Sublocotenent Şt. Parhon, Calman Simon, Isidor Iscovici.

Iaş: Knal Alexandru, Ignat Solomon.

Ploeşti: Nicolescu A. Gheorghe, George Negroni.

Râmnicul Vâlcea: Titty Bădescu, Tony Lianerdo, Bunea Florin, Pfitzner Eugeniu.

Roşiori de Vede: Lică I. Constantinescu.

Tighina: Danilescu Alexandru, Teodoru Constantin.

Turnu Severin: Haralambie Mărgeanu, d-na Coca E. Scarimba.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 2.

Bucureşti: Simion Stoenescu, Andreiaş Căldăraru, Jean Adler,

Caracal: Alina şi Ernest Gessner.

Craiova: Pierroci, N. Ionescu, Cleo Paschowsky.

Focşani: Balaci Mircea, Sava Rădulescu.

Galaţi: Dorina C. Carabassi, Herman Calmanovici, Gigi Romaşcanu.

Iaşi: Gigel Moroianu.

Slatina: Victor Ionescu.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT:

Premiul jocului de cuvinte încrucişate d. Ilie T. Lupiţa (Caracal).

Premiul şaradei: d. St. Gh. Stefănescu student (Piteşti).

Premiul cărţii de vizită magice, d-ra Carola Avram (Ploeşti).

POŞTA JOCURILOR

Kristian Boicescu (R. *Vâlcea):* Jocul e foarte bun, dar din nefericire ne-a sosit prea târziu.

Rică Timoftescu (T. Severin). Idem ca la d. Boicescu. Cât despre şaradă, e bună şi se va publica.

Teodoru D. Constantin (Tighina): Se va publica jocul în triunghiu.

George Wilhelm (Ploeşti): Bun. Se va publica.

Leibuşor Isac (Loco): Vom alege şi publica.

Ilie T. Lupiţa (Caracal): Metagramele sunt bune. Vom alege din ele şi publica.

V. Nicolaescu (T. Severin): Jocul în patrat e foarte bun. Publicabil într'unul din numerele viitoare.

Costică Petrescu (Creţeni-Vâlcea): Cartea de vizită se va publica. Cât despre problema liniilor a mai fost publicată.

Titty Bădescu (R. Vâlcea): O carte de vizită cu aceiaşi soluţiune a mai fost publicată. Incercaţi altele. Jocul infinit se va publica.

Mircea Grossu-Migro (Bârlad): Se va publica o enigmă şi proverbul ascuns. Da primim cu plăcere.

„Oglinda Lumii“ No. 5

BONUL JOCURILOR

Sfinxul dela Gizeh se fărâmă

O comisiune de arheologi egipteni a făcut, de curând, această tristă constatare: sfinxul dela Gizeh din faţa măreţelor piramide cari datează de 5000 ani, începe să se fărâme. Enigmaticul martor al unei civilizaţiuni dispărute e pe punctul să se desagrege şi să se prăbuşească.

Dece tocmai acum, după ce a înfruntat, milenii, vitregiile atmosferei? Mister de nepătruns ca şi privirea sa curioasă.

In orice caz, e o coincidenţă simbolică. Lumea are, pe pragul lui 1932, faţa enigmatică a monstrului dela Gizeh. In zadar i se scrutează destinul: buzele sale mute nu mai rostesc oracole, iar privirea se aţinteşte asupra unor orizonturi, pe cari percepţiunea omenească nu le poate atinge.

Să nădăjduim că anul în care am intrat nu e ameninţat, şi el, cu o ruină iremediabilă ori că, cel puţin, oameni pricepuţi, conducătorii adică vor şti să-l scape, la timp dela picire.

Originea Turcilor

O nouă concepţie asupra originii Turcilor se bucură, în momentul de faţă, de o răspândire încurajată chiar de propaganda oficială.

E vorba de o filosofie a istoriei, concepută anume spre a influenţa spiritul tinerei generaţii. După noua teorie, Turcii, după ce s'au convertit la Islamism, au impus civilizaţiunii lor originale o deviere a cursului său natural. Istoria Turcilor datează cu mult înainte de primele cunoştinţe ce le avem despre Islam şi ar fi desvăluit lumii câteva din binefacerile cele mai importante ale civilizaţiei, precum, de pildă, folosirea metalelor.

Sub presiunea condiţiunilor climaterice consecutive perioadei glaciare, strămoşii lor au părăsit, pare-se, adăposturile lor din Asia Centrală năvălind în regiunile din Apus, unde au constituit aşezări de înaltă civilizaţie, cunoscute în deobşte sub numele de civilizaţiunile sumeriană, hitită, lydiană, frigiană, miceniană, cretană, etruscă, ligură şi iberică.

O lucrare în patru volume, intitulată «Istoria lumii» şi concepută după aceste date, a fost de curând elaborată de un comitet alcătuit din mai mulţi membri ai Parlamentului turc doi colonei şi fiica adoptivă a lui Kemal Paşa. Prima ediţie, minunat tipărită, ilustrată şi legată în piele, va deveni manualul istoric oficial în şcolile otomane.

Un nou «Tatăl nostru»

«**Sunday Times**» anunţă că de câteva săptămâni, Americanii au o nouă Biblie, al cărei text a fost revizuit de doi profesori dela Universitatea din Chicago. După câte afirmă ziarul englez, Biblia aceasta ar conţine un nou «Tatăl nostru». După «Dă-ne nouă pâinea cea de toate zilele», Americanii nu mai trebuie să rostească de acum înainte «iartă-ne greşalele noastre», etc, ci: «Forgive us our debts as we have forgiven ours debtors». Ceeace înseamnă: «Iartă-ne datoriile noastre, după cum am iertat şi noi debitorilor noştri....».

Profesorii din Chicago au vrut oare să facă ironie la adresa Europenilor? Ori rugăciunea de mai sus reprezintă o anticipare?

Un om sgârie nori...

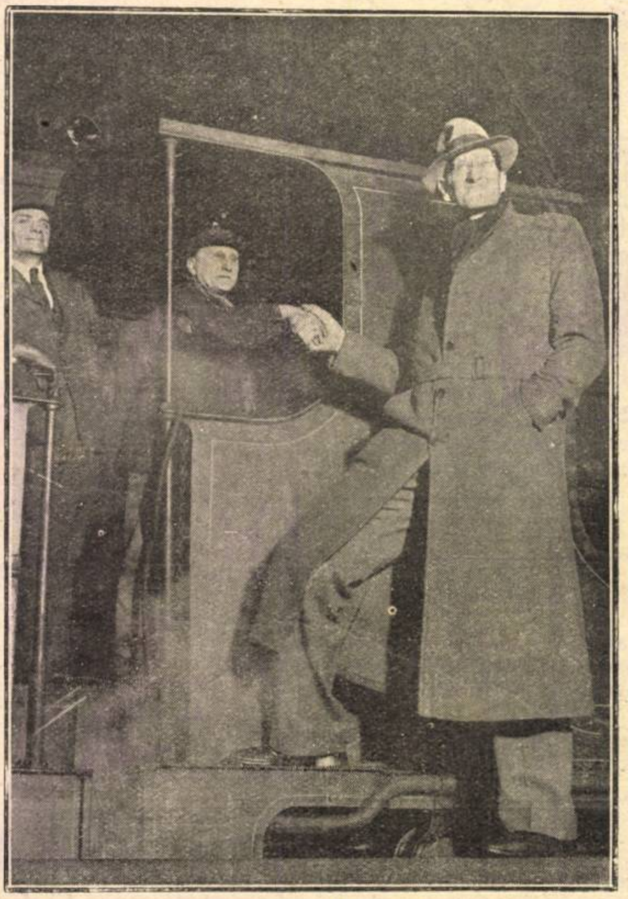
(Foto excl. Keystone)

Nu se putea ca America să nu deţină, odată cu recordul zgârie-norilor şi pe cel al oamenilor cei mai înalţi din lume. Iată aci pe mister Jack Frleigh, recordmanul acestei specialităţi, care măsoară nu mai puţin de 2 m. 52 cm. ...Un veritabil zgârie-nouri.

ASPIRIN mare, ca bunic
Cu nepotul ASPIRIN mic,
Veseli au plecat la aer,
Să-arate lumii ce e „BAYER"

ASPIRIN BAYER

tablete, contra reumatismului, gripei, durerilor de cap, numai în ambalaj original cu 20 şi 2 tablete.
ASPIRIN
20 Originaltabletten zu 0,5 g
ASPIRIN
BAYER

Criza la Hollywood

Ştiri sosite din Hollywood arată că cinematograful trece printr'o criză neînchipuit de gravă. Majoritatea marilor case de producţiune au luat hotărîri energice, adică reduceri imediate şi însemnate în lefurile stelelor, regizorilor şi ale întregului personal technic. Scăderile onorariilor vor merge până la 50 la sută. Bineînţels vedetele vor stârni mici drame, în faţa acestor măsuri drastice impuse de criza economică mondială, realizatorii şi star-urile vor refuza să primească aceste condiţii neprevăzute. Dar se vor lăsa, totuşi, repede convinşi...

Cineva s'a şi grăbit să numească frematândul Hollywood «ţara foamei». Nu pentru vedete cari, — slavă Domnului! — mai au de unde să mănânce, dar pentru hămesiţii după gloria cinematografică, în neputinţă să se întoarcă în patria lor, după ce ani de zile au jinduit un angajament şi, bine înţeles o «lansare»...

Rugăciuni pentru 1932

Pentru prima Duminică a noului an 1932 arhiepiscopia de Canterbury şi de York au recomandat tuturor bisericilor şi capelelor din Anglia, lectura unei rugăciuni speciale adoptată împrejurărilor. Iată câte-va din litaniile din 1932.

«In politica guvernului nostru pentru restaurarea creditului şi a prosperităţii.

Implinească-se voia ta!

In tot ce se întreprinde pentru realizarea viitorului guvern al Indiei.

Implinească-se voia ta.

In viitoarea conferinţă a dezarmării şi în tot ce se protectează pentru instaurarea păcii.

Implinească-se voia ta.

Prin refacerea comerţului în încrederea creditului şi a bunăvoinţii reciproce.

Dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele.

Prin cooperarea tuturor claselor în munca pentru binele comun.

Dă-ne pâinea noastră cea de toate zilele!»

Dumnezeu trebuie să se fi zăpăcit de atâtea cereri. I se pretind restaurarea creditului, pacea, un guvern excelent pentru India...

Prea multe dintr'odată!

Moartea comandantului socolilor cehoslovaci

Zilele acestea a încetat din viaţă, la Praga, colonelul Scheiner comandantul **sokolilor cehoslovaci**.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Fatalitate

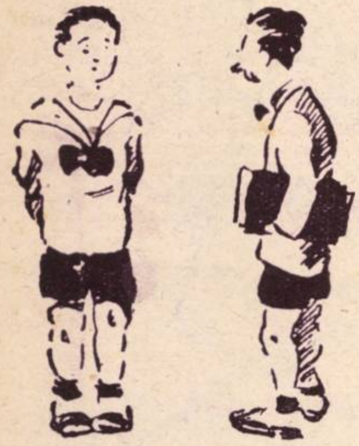

— N'am fost niciodată «întâiul».
— Eu, dimpotrivă... Sunt cel mai mare, din familie...

CEI CARI N'AU DREPTATE

Profesorul: Mă miram eu dece socotelile d-tale sunt întotdeauna greşite. Poftim, cinciul îl faci ca un trei.
Elevul: D-le profesor, dar e un trei adevărat.
Profesorul: Un trei! Atunci, de ce seamănă cu un cinci?

IREZISTIBIL

— Să ştii că de data asta îţi răspund pentru ultima oară, anunţă tatăl exasperat de fiul său care-l deranjează, în fiece minut cu un neostenit: «Spune, tăticule!...»
— Bine, tăticule, răspunde băieţaşul, liniştit. Dar ia spune-mi dece nu se gândeşte nimeni să înmormânteze Marea Moartă!

MUZICA IN CASNICIE

— Ador muzica!
— Cântaţi la vre-un instrument doamnă?
— Nu, cânt din gură. Dar, fiindcă veni vorba, ce fel de bărbat crezi c'ar trebui să ia în căsătorie o muziciană?
— Hm, ştiu şi eu, cred că un surd...

Serviciu prietenesc

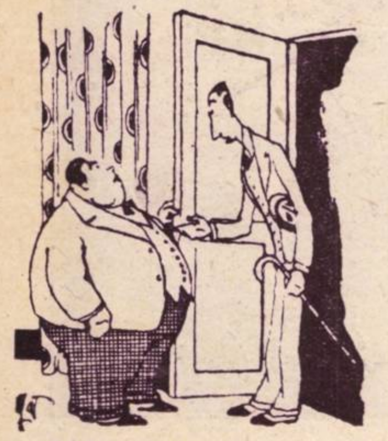

— Inchipuie-ţi, amice, am mâine o nuntă; te rog, din suflet, sămi împrumuţi fracul tău.

FLAGRANT DELICT

Soţul (surprinzându-şi soţia cu un amant): Aşa, eu nu-ţi mai sunt de-ajuns.
Soţia: Ba da, însă nu când eşti plecat.

TOTU-I RELATIV

Ionescu: Zici că fiul tău a găsit o situaţie permanentă?
Popescu: Da! e permanentă până în prezent, însă n'aşi putea să-ţi spun cât timp va dura.

LEIT TATA!

Doamna (în vizită) — Da ştii că te-ai făcut un băiat mare şi frumos. Cred că în curând vei ajunge ca tatăl tău.
Nicuşor: Da, de asta se teme şi mama.

LOGICĂ DE BEŢIV

Birjarul: Şi unde trebuie să vă duc, conaşule?
— Ce-i treaba ta, din moment ce-ţi plătesc?

Un argument fără replică

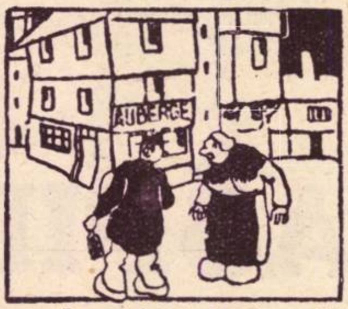

— Iar ai băut, Vasile... şi-i disdedimineaţă!... Şi sticla asta ce-i cu ea?

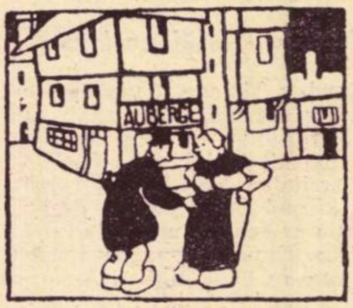

— Nu te supăra, mătuşico... eu nu beau decât jumătate. Restul e pentru Mărioara...

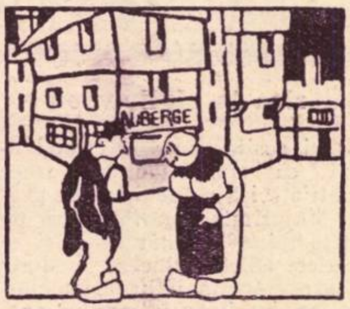

— Atunci, vrei să fii odată om de treabă şi să faci o bucurie mătuşii tale?
— Bucuros mătuşico!

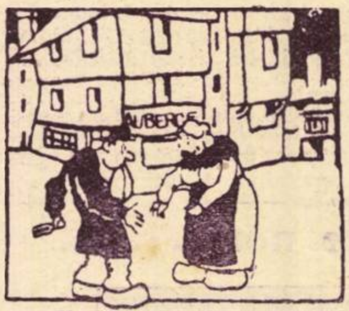

— Varsă partea ta, aici în drum... Să văd cu ochii mei şi nu te-oi uita niciodată...

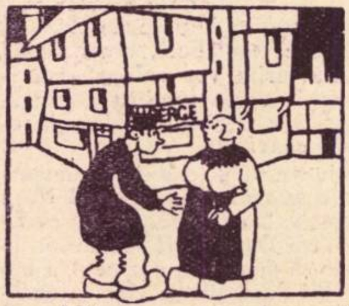

— Mătuşico... ţi-aşi face cu dragă inimă pe plac... dar e cu neputinţă să vărs partea mea...

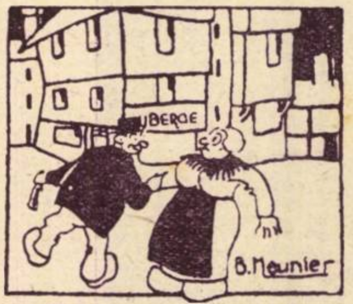

...Oricât m'aşi căzni... Se află tocmai în fundul sticlei...

INDICIU

Deputatul X. se ridică depe fotoliul său pentru a ţine un discurs dela tribună.
— Camera se şi pregăteşte să te asculte, îi şopteşte un coleg.
-- Cum aşa?
— Da, nu vezi, majoritatea deputaţilor părăsesc sala.

SCENĂ CONJUGALĂ

Soţul Ah! ce carte stupidă.
Soţia: Atunci, de ce o mai citeşti?
Soţul: Fiindcă dacă n'aşi citi-o aşi fi silit să te ascult pe tine...

UN CUNOSCĂTOR

Măcelarul: Vă mai codiţi dacă să cumpăraţi carnea? Vă spun că-i fragedă ca o inimă de femeie!
— Hm... Dă-mi atunci, mai bine, un kilogram de creer!

EXPLICABIL

— Un tenor care cânta, fără întrerupere, două ceasuri. Nu te impresionează asemenea plămâni?
— Drept să-ţi spun, nu! N'ai văzut că, lângă dânsul, stătea un sufler?

Turişti

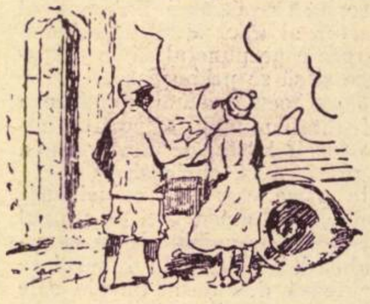

— Hai, draga mea, n'avem timp de pierdut! Tu vizitezi interiorul castelului, eu exteriorul; apoi o să ne povestim unul altuia!...

BUNĂTATE

— Coniţă, vă rog să mă lăsaţi, mâine dimineaţă să mă scol cu o oră mai târziu.
— Bine, Mario; nu uita, însă să pui ceasul cu şeazeci de minute înainte!

POLITEŢA

Un domn se prezintă în vizită.
Servitoarea — domnul a ieşit în oraş.
— Şi când se întoarce? insistă musafirul.
Servitoarea — Aşteptaţi un moment, să merg să-l întreb pe domnu.

EXPLICAŢIE UTILĂ

— Tăticule... la şcoală, se svoneşte că ai dat faliment... Ce e aia?
— A da faliment înseamnă să pui în buzunarul pantalonului tot ce aveai în portmoneu şi să-i laşi pe creditori să ţi-l ia cu haină cu tot.

Greşală de interpretare

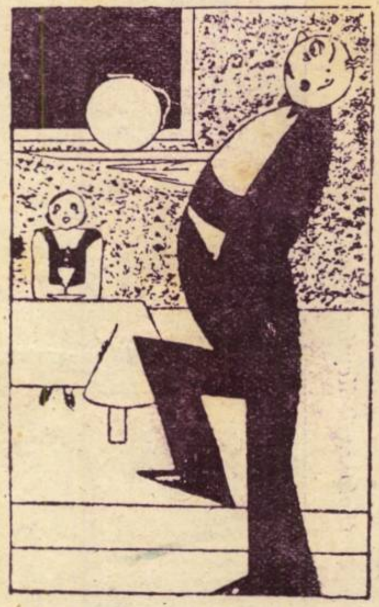

Consumatoarea: Chelner, la mine nu te mai gândeşti?
Chelnerul: Vai! Nu strigaţi aşa tare; soţia mea e geloasă şi ar putea să audă!

Se apropie... Carnavalul

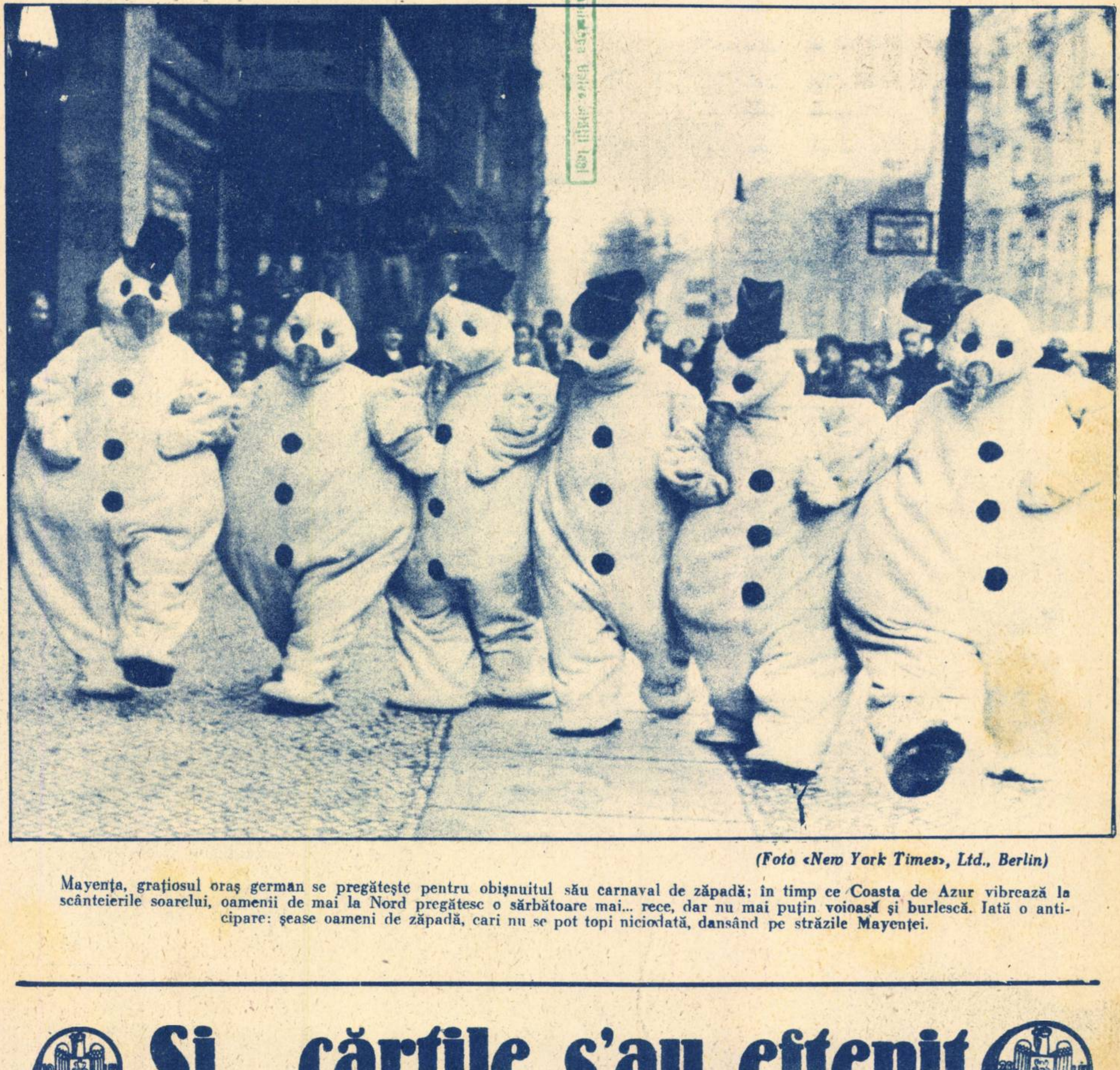

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Mayenţa, graţiosul oraş german se pregăteşte pentru obişnuitul său carnaval de zăpadă; în timp ce Coasta de Azur vibrează la scânteierile soarelui, oamenii de mai la Nord pregătesc o sărbătoare mai... rece, dar nu mai puţin voioasă şi burlescă. Iată o anticipare: şease oameni de zăpadă, cari nu se pot topi niciodată, dansând pe străzile Mayenţei.

Şi... cărţile s'au eftenit

Toate cărţile mai jos notate, se vând direct la Editura „EMINESCU“ S. A., Bucureşti I, Strada Inginer Anghel Saligny, 2 şi la ori ce librărie din ţară la următoarele preţuri foarte mult reduse:

10 Lei Fi care volum roman complect

Henri Murger: În noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul
Bjornstierne Bjoruson: Poveste de dragoste
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
Gabrielle D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Charles Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Charles Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Théuriet: Coleta, roman
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)
Cady: Mica cerşetoare
P. B. Haşdeu: Sic Cogito

15 Lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Puşkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire
Lia Hărsu: Împărăţia de zăpadă

25 Lei volumul

Svea Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum lei 25

30 Lei volumul

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei Mari
Victor Margueritte: Talionul, roman
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Victor Margueritte: Femeia emancipată
Victor Margueritte: Prostituata, roman
Victor Eftimiu, Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate

40 Lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula
Victor Margueritte: Vitele umane
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri.
Mihail Eminescu: Poezii
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)
Alfred Musset: Spovedania unui îndrăgostit

Colecţia dedectivului ROB. PARKER
5 Lei Povestiri complecte Lei 5

Biblioteca „Orizontul“ 5 Lei fiecare volum

Cărţi de succes

Klabund: Borgia, romanul unei familii	Lei	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	»	50
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240

Fie care volum roman complect **Lei 20**

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopţi Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman
George Ohnet: Prinţul fatal
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma tronului 13
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cesco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Gentlemen Apaş
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813
Maurice Leblanc: Cele trei crime
Maurice Leblanc: Dopul de cristal
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Triunghiul de aur
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci de sicrie
Maurice Leblanc: Piatra miraculoasă
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului

Rugăm păstraţi acest anunţ

Al. Marghiloman: NOTE POLITICE, în 5 volume mari LEI 1600

Avantagii importante: *La comenzi între 250—300 lei se acordă* **GRATUIT „Un calendar Bloc Eminescu pe 1932“.**

La comenzi între 300 şi 500 lei se acordă **GRATUIT: Un calendar Bloc Eminescu 1932 şi una casetă hârtie p. scris**

OGLINDA LUMII

30 IANUAR. 1932
ANUL XI, N. 5

20 PAGINI
LEI 5

Una din blondele ingenue ale filmului american, turburătoarea Leila Hyams

OGLINDA LUMII

6 FEBRUAR 1932
ANUL XI, No. 6

Artistele noastre: D-na Dorina Demetrescu dela Teatrul Național (Foto St. Ignat)

20 PAGINI
LEI 5

O aniversare în istoria muzicii moderne

Nouăzeci de ani dela inventarea saxofonului

In restaurantul elegant, luminat în verde, orchestra a terminat o «rumba». Perechile se aşează ostenite pe scaune şi saxofonul începe să execute un solo. Şi încă ce solo! Instrumentul plânge, miaună, geme. Cutare domn mai în vârstă dela o masă, e scandalizat de sunetele acestea tumultoase, lipsite de armonie, amintind o incantaţie proferată de vre-un vrăjitor din Orientul îndepărtat.

Şi domnul bătrân cutare, supravieţuind unei epoci când se auzea încă muzica încântătoare a lui Lecoq, Offenbach, Andrau, e indignat să constate că saxofonul, instrument barbar între toate, e un cadou, pentru a nu spune o contaminare, cu care America a înzestrat vechiul nostru continent. Domnul continuă să blesteme această manifestare sonoră a modernismului american. Pentruce avem nevoie, aici în Europa, se întreabă el, de un instrument atât de insuportabil, pe care doar negrii americani ar trebui să-l găsească potrivit cu gusturile lor.

Să ne grăbim să spunem că domnul acela posac nu are dreptate. Bietul saxofon, blestemat de atâţia oameni şi atribuit pe nedrept Americei, nu e nicidecum american şi nici nu constituie o invenţie nouă. El a fost născocit de un muzicant belgian, numit Antoine-Joseph **Sax** şi e atât de puţin nou, încât la 15 Decembrie trecut a împlinit exact 90 ani.

Antoine-Joseph **Sax** era fiul faimosului lutier Charles-Joseph Sax, din Bruxelles. Tatăl, el însuşi un spirit extrem de inventiv, construi o serie de instrumente noui, dar fu depăşit de fiul său, un adevărat geniu în felul lui, născut la Dinant, la 6 Noembrie 1814.

Descoperind foarte devreme marele talent muzical al fiului său, bătrânul Sax îl învăţă fabricarea instrumentelor, predându-i în acelaş timp, o foarte serioasă instrucţie muzicală.

Pe când avea 16 ani, tânărul Sax construi un flaut în ivoriu care îi atrase admiraţiunea celor mai celebri muzicieni. In 1835, el expuse un clarinet conceput de dânsul şi care aducea îmbunătăţiri technice extraordinare. Un an mai târziu, el construi un nou clarinet de bas care-l entuziasmă atât de mult pe marele compozitor Meyerbeer, încât acesta obţinu să se înlocuiască, mai pretutindeni, vechiul instrument prin clarinetul tânărului bruxellez, în vârstă pe atunci de 22 ani.

In timpul celor cinci ani următori, Antoine Sax experimentă noul instrument, a cărui ideie îl urmărea de multă vreme şi care avea să-i poarte numele: **saxofonul.** Punerea lui la punct avu loc în Decembrie 1841. Nu e nevoie, credem, să descriem instrumentul acesta, atât de cunoscut astăzi şi totuşi atât de modern încât lumea îl consideră drept o invenţiune ultra nouă şi ca fiind expresia însăşi a gustului muzical în zilele noastre.

Lupta în jurul noului instrument fu dintre cele mai aprige. Duşmanii lui Sax porniră împotriva lui o luptă crâncenă. Saxofonul nu-şi găsi primii adepţi decât abia pe la 1865. In momentul acela, un istoriograf al instrumentelor de muzică, Fetis, îşi permise chiar să spună că saxofonul va deschide o nouă epocă în istoria muzicii. Un alt istoriograf muzical, germanul Ioseph Kool fu nu mai puţin afirmativ. El publică un volum întreg, intitulat «**Das Saxophon**», care e o adevărată apologie a instrumentului lui Sax.

După punerea la punct a invenţiunii sale, Antoine Sax ezită, multă vreme, înainte de a se hotărî să supună noul instrument aprecierii cunoscătorilor. Nu fiindcă-i lipsea încrederea în creaţia lui. Dimpotrivă, încă din prima zi, îşi dădu seama că invenţia lui e menită unui viitor mare. Dar nu voia să se expună atacurilor lumii muzicale bruxelleze.

Nimeni nu-i profet în ţara lui. Iată-l, deci, pe tânărul Sax părăsind în 1842 oraşul lui natal, cu 25 franci în buzunar şi plecând să-şi încerce norocul la Paris. In afara acestui capital enorm, ducea, pe spate, un saxofon uriaş. Drumul dela Bruxelles la Paris îl făcu pe jos...

A treia zi după ce sosi în capitala Franţei, se prezentă lui Berlioz. Maestrul îl primi cu multă bunăvoinţă şi îl ascultă, atent, în timp ce Sax cântă pe instrument. Visător, Berlioz păstră multă vreme tăcerea, apoi, după câte-va cuvinte de încurajare se despărţi de tânărul vizitator. Care nu fu surpriza lui Sax când, a doua zi, citind o gazetă, pe terasa unei cafenele, văzu un articol entuziast, semnat de Berlioz şi consacrat, dela un capăt la cellalt saxofonului, pe care genialul compozitor îl considera ca un instrument de mare valoare, destinat mai cu seamă muzicii religioase (sic!). Articolul autorului «**Simfoniei fantastice**» stârni o adevărată senzaţie, deslănţuind în acelaş timp o discuţie contradictorie, nu mai puţin violentă. Contradictorii din 1842 seamănă, minunat, cu domnul posac din 1931.

Revue des Deux Mondes publica acum 9 decenii, sub semnătura **Scudo:** «Saxofonul e un instrument insuportabil: sunetele pe cari le emite sunt complect false şi lipsite de orice armonie. Un veritabil atentat contra urechii».

Antoine Sax nu se descurajă deloc de această primire duşmănoasă. Reuşind să împrumute undeva o sumă de trei mii de franci, el se stabili la Paris, unde îşi instală un atelier, care-i servea şi ca apartament. Era perfect sigur că timpul va lucra pentru dânsul. La 22 Aprilie 1845 avu, într'adevăr, bucuria să repurteze primul mare triumf în Franţa. Guvernul francez acceptă un proiect privitor la reorganizarea orchestrelor militare şi Sax fu şi el invitat să ia parte la un concurs, cu o orchestră alcătuită de dânsul şi înzestrată cu câteva instrumente, inventate tot de muzicantul belgian. Orchestra aceasta nouă avea să se măsoare cu cele mai bune orchestre militare.

Competiţiunea monstră avu loc pe Câmpul lui Marte, la Paris. Era o zi deosebit de frumoasă, plină de soare. O mulţime de cel puţin 25.000 persoane venise să asiste la desfăşurarea concursului. Sax nu prea părea, la început să aibă şanse de izbândă. Şapte din muzicanţii lui nu se ţinură de cuvânt şi, cumpăraţi de adversarii lui Sax, nu se prezentară la începerea concertului.

Sax, totuşi, fără a se descuraja, înlocui el însuşi pe unul din muzicanţii absenţi, dirijând în acelaş timp orchestra. Muzicile militare executară, pe rând, fel de fel de bucăţi. Insă succesul obţinut de Sax depăşi cu mult pe acela al orchestrelor militare. In zadar se puse la cale, împotrivă-i o manifestaţie ostilă şi sute de persoane strigau: «Afară cu străinul!». După ce prima bucată fu executată nu se mai auzi nici un protest, ci doar o ovaţiune unanimă: Sax era sărbătorit, ca şi nouile sale instrumente şi măestria muzicanţilor săi.

In luna Septembrie 1847, autorităţile franceze hotărâră să reorganizeze orchestrele militare după sfaturile şi sugestiunile lui Sax. Imediat, muzicile regimentelor fură înzestrate cu câte două saxofoane... Sax fu decorat...

Instrumentul său rămase, pentru experimentare, în orchestrele militare, până în anul 1848; însă după revoluţia din Iulie, o nouă cabală se ridică împotriva saxofonului, reuşind să-l înlăture din uz până în zilele noastre.

Jazz-ului îi revine meritul de a fi redat viaţa victorioasă faimosului instrument al lui Antoine-Joseph Sax.

Nu întotdeauna reuşeşte cursa...

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Sezonul de ski e în plină animaţie în America, la Lake Placid, unde va avea loc, în curând, olympiada de iarnă. Viitorul concurenţi se antrenează de dimineaţă până seara şi suferă, cum e şi natural, din când în când accidente mai mari sau mai mici, după... împrejurări.

No. 6
Anul XI
„OGLINDA LUMII"
6 Februarie
1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

Veneţia nu va mai fi o insulă...

Peste vre-o zece luni, Veneţia nu va mai fi o insulă. Vi se pare cu neputinţă ca oraşul fermecat al gondolelor şi chitarelor, cetatea mândră a dogilor să se transforme într'un centru modern de conlocuire? Totuşi realitatea vremii este mai puternică şi mai hotărâtoare decât nevoile de visare ale romanticilor întârziaţi.

Veneţia va deveni, aşa dar, accesibilă tramwayelor şi automobilelor şi, bineînţeles şi pietonilor. Mussolini şi-a exprimat dorinţa ca imensa sa construcţie, actualmente în curs, de-alungul podului căii ferate, să fie isprăvită la 28 Octombrie, anul curent, pentru celebrarea celei de-a zecea aniversări a revoluţiei fasciste şi dorinţa aceasta a căpătat importanţa unui ordin.

Noul pod (al Veneţiei) va fi cel mai lung care există. El va măsura peste două mile lungime. Construit la şapte metri depărtare de calea ferată, de care va fi legat printr'o solidă zidărie, el va avea o lărgime de peste 100 de metri. Treizeci de metri vor fi rezervaţi drumului de fier, treizeci şi cinci automobiliştilor, douăzeci şi trei tramwayelor, şapte pietonilor şi opt bicicliştilor.

Podul va lega Veneţia de continent în punctul unde se află localitatea Mestre, un centru industrial de mare importanţă, care a răsărit acum câţi-va ani, deasemeni din mijlocul lagunelor.

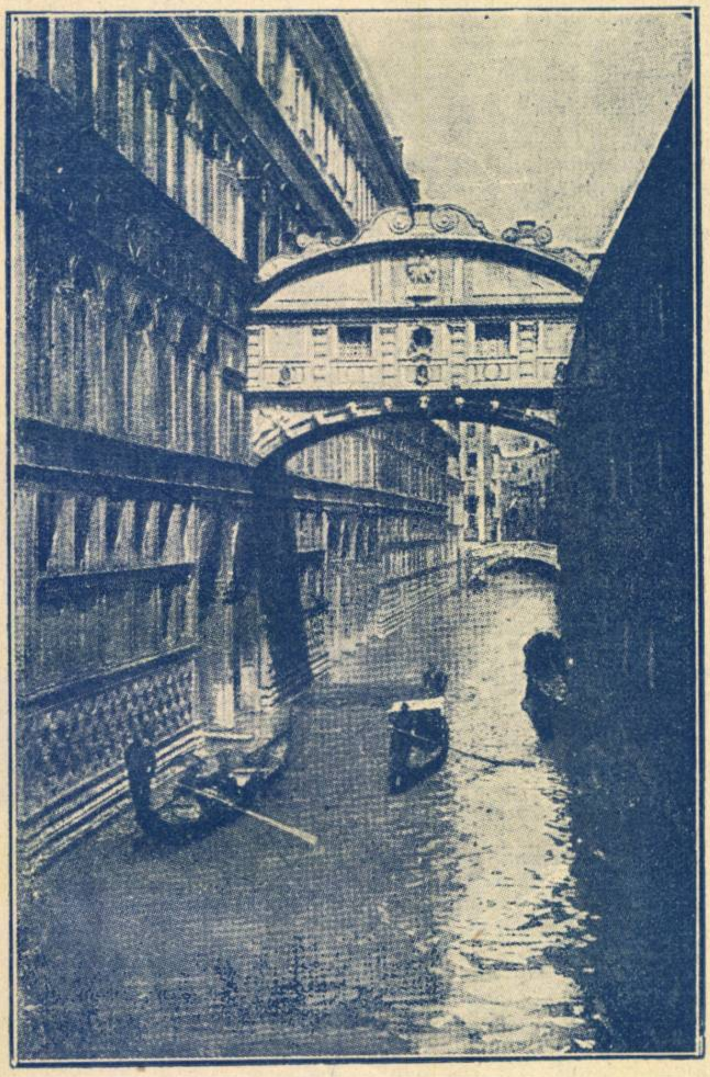

Ponte dei Sospiri (vestita şi misterioasa Punte a Suspinelor).

In apropierea insulei, podul este considerabil ridicat în aşa fel încât trenurile să poată trece pe de-asupra marelui canal şi să atingă, astfel, inima Veneţiei. Podul se termină în spatele faimoaselor grădini Papadopoli.

Acolo, într'un vast spaţiu amenajat anume se vor construi câte-va mari garaje pentru comoditatea turiştilor cari, dacă vor să meargă mai înainte, vor trebui să recurgă la... gondole (sic).

O ŞOSEA DIRECTĂ VA STRĂBATE TOATĂ ITALIA

La cealaltă extremitate, noul pod va fi legat de o mare şosea, actualmente în construcţie, care va străbate Italia de Nord în toată întinderea ei. Calea aceasta va porni dela Genua şi va trece prin Milano, Bergam, Brescia, Verona, Vicenza, Padova şi Mestre. de unde ajunge la noul pod, printr'o mică şosea lăturalnică. Ea va fi. fără îndoială, una din şoselele cele mai atrăgătoare din lume, căci va străbate un mare număr de localităţi, de o valoare artistică şi istorică nepreţuită şi va duce dintr'unul din cele mai importante porturi mediteraneene la giuvaerul Adriaticei.

Podul acesta nu rezolvă, totuş. problema comunicaţiilor rapide în interiorul Veneţiei, problemă cu atât mai importantă cu cât oraşul acesta a devenit şi portul unui mare centru industrial.

Piaţeta, cele două coloane şi insula San Giorgio.

In scopul acesta, se construieşte un nou canal care va pleca din gara actuală în linie dreaptă spre marele canal, pe care-l va ajunge, cu aproape 600 metri sub Rialto, evitând astfel cotitura ce o desenează **Canal Grande** în cursa lui vagabondă. Traiectul în gondolă, dela gară în piaţa San-Marc va fi în felul acesta redus la jumătate. Soluţia va avea avantajul că nu va atinge, decât în treacăt, vechile cartiere ale Veneţiei deoarece noul canal va străbate spaţiul, ocupat astăzi de curţile interioare şi de grădini. Acestea — vă daţi seama — vor trebui dărâmate... Printre ele, o singură construcţie de mare importanţă artistică, Palatul Moro Rocchi.

VENEŢIENII SE OPUN ACESTUI PROIECT INDRĂZNEŢ

Proiectul de construcţie al noului canal a stârnit proteste violente. Cetăţenii «falnicei Veneţii» se tem că dacă vor admite efectuarea acestei modificări, oraşul lor se va transforma apoi într'o cetate modernă, care va înnăbuşi caracterul specific al Veneţiei, rămasă în starea de astăzi încă din Evul-Mediu. Mai multe instituţiuni artistice, între cari Academia italiană, s'au declarat contra proiectului.

S'a propus construirea unui metropolitan subteran. dar ideea aceasta a iscat o indignare şi mai vehementă printre amicii Veneţiei. Apoi şi costul necesitat de această lucrare apare absurd, pentru actualele împrejurări economice.

După un studiu aprofundat al tuturor alternativelor, inginerii s'au oprit la planul noului canal, ca fiind cel mai bun mijloc de a face faţă nevoilor imperative ale traficului, fără a atinge prea mult comorile arhitectonice ale oraşului. Veneţia n'a scăpat, totuş. de ameninţarea technicei a-tot-puternice: ea va trebui să cedeze, treptat, nevoilor moderne de convieţuire, până ce va deveni un oraş complectamente uscat...

Atunci, Biserica San-Marco, opera nepieritoare a lui Giustiniani Partecipazio. strălucitoare de marmoră şi mozaicuri, aurărie şi ansambluri arhitectonice. nu va mai fi despărţită de Santa Maria della Salute, care adăposteşte atâtea opere de preţ ale maeştrilor din sec. XVI şi XVII prin vreun canal. Drumul se va face. direct, pe asfaltul cu solidă bază de ciment care va acoperi, poate întreaga suprafaţă de apă murdară şi totuşi seducătoare... Cine ştie dacă peste câteva decenii vor mai putea aluneca **regate,** acele corăbii elegante şi suple, specific veneţiene, pe Canal Grande, pe sub podul Rialto. Cruzimea civilizaţiei va fi poate chiar în stare să aducă clacsoane şi uruituri de tramwaye acolo unde timp de veacuri au plescăit, agale, vâslele gondolierilor şi au răsunat în tăcerea mută a nopţii, acordurile de mandolină... Cine va fi poetul care să reia celebrul ves al lui Eminescu; «S'a dus viaţa falnicei Veneţii», şi să-l răstălmăcească în graiul mecanicei, al vitezelor isterice, al technicei atotcuprinzătoare...

Canal Grande: Palatul Ca' d'Oro

Enigmele piramidelor

Documente matematice de acum 4000 de ani

Abatele Th. Moreux a publicat o carte «La science mystérieuse des pharaons» (Editura Gaston Doin, Paris), care a făcut o mare vâlvă prin originalitatea revelaţiilor expuse şi prin admirabila lor documentare.

Se ştie că acum 4000 de ani egiptenii ajunseră la un grad de civilizaţie înaintată. Ei au lăsat construcţii pentru o vecie, precum sunt sfinxul şi piramidele care au înfruntat mileniile. Mai minunate ne par mumiile, păstrate în muzeele principale. Cu prilejul unei călătorii în Italia, avui prilejul să văd într'o sală a Vaticanului una din aceste mumii, bine conservată după 40 de veacuri de îmbălsămare.

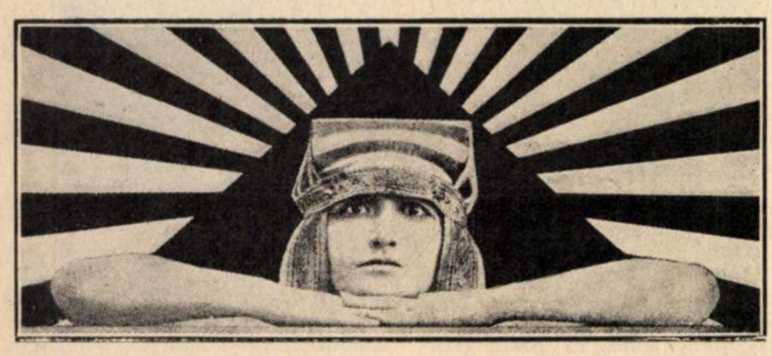

Marea piramidă s'a construit pe vremea lui Moise

Minunea minunilor este însă revelaţiile matematice lăsate de astronomii contemporani cu Moise.

DUPA ARDEREA BIBLIOTECII DIN ALEXANDRIA

Toate scrierile vechilor învăţaţi egipteni au fost păstrate în biblioteca din Alexandria. Din nefericire, acum vre-o 2000 de ani, această arhivă unică în lume a vechei civilizaţii omeneşti, a fost distrusă prin foc în timpul unui război. Se crede că biblioteca avea şi un papyrus explicând dimensiunile piramidelor.

Piramidele, enorme îngrămădiri de pietre din care s'ar putea zidi un oraş întreg, nu erau numai nişte simple morminte pentru faraoni. Ele sunt, cum vom vedea mai jos, adevărate monumente ridicate ştiinţei matematice, dimensiunile lor fiind legate de anumite cifre geografice şi astronomice.

MISTERUL PIRAMIDEI LUI KEOPS

Piramida lui Keops, sau marea piramidă cum i se spune în cărţile vechi, a fost considerată ca una din cele 7 minuni ale lumii antice.

Inălţimea ei de 150 metri a fost întrecută de Turnul Eifell şi de zgârie-norii americani. Baza ei de peste 5 hectare, deasemenea nu mai apare ca o suprafaţă extraordinară în comparaţie cu unele clădiri moderne, cum ar fi bunăoară gara din Leipzig.

Ceeace minunează, însă pe arhitecţi şi pe ingineri, e modul cum s'a putut zidi acest munte de piatră, cu mijloacele tehnice rudimentare de acum 4000 de ani când nu existau macarale electrice şi nici nu se cunoştea măcar forţa aburului.

Abatele Moreux admite ipoteza că în timpul construcţiei s'au ridicat şosele largi în plan înclinat, până la înălţimea la care lucrau meşterii zidari. Intr'adevăr, după însemnările istoricului Herodot, s'ar fi construit o şosea timp de 10 ani, având 925 metri lungime, 19 metri lăţime şi 15 m. înălţime, în punctul cel mai înalt. Pe această şosea, al cărei unghiu de înclinaţie era destul de mic, după cum reese din datele de mai sus, mii şi zeci de mii de sclavi au cărat pietre de mii de kilograme greutate fiecare, unele blocuri cântărind şi zeci de tone.

Moreux citează de curiozitate dimensiunile blocului de granit dela templul funerar dinaintea piramidei Kefren, având un volum de peste 170 metri cubi, deci o greutate de 470 de tone (470.000 kgr.).

Pietrele acestea, ce abia ar putea fi urnite de o locomotivă americană de mărfuri au fost trase pe şoseaua pomenită de Herodot de mii şi zeci de mii de robi, înjugaţi ca vitele în lungul lanţurilor şi odgoanelor fără sfârşit, biciuiţi de şefi egipteni din zori şi până în seară.

Un milion de oameni tineri au murit în decursul a 30 de ani pe şantierele marei Piramide.

Şoselele-anexe erau ele însă-şi pavate cu lespezi mari de piatră, pentru micşorarea frecării blocurilor şi înlesnirea glisajului spre piramidă.

Sclavii cari au lucrat aci, generaţii după generaţii, erau prizonieri de război şi popoare mici din împrejurimi, robite de oştile faraonilor, între alţii hicsoşii şi evreii. Aceştia din urmă au fost eliberaţi de Moise, care a trebuit să-şi ducă poporul timp de 40 de ani în deşerturi, pentru a pieri ultima generaţie de robi cu toate scăderile inerente robiei şi a se naşte o generaţie nouă de oameni liberi. Munca grea şi suferinţele îndurate în Egipt, sunt descrise în cartea II-a a Bibliei, în care Moise pomeneşte mereu cu multă amărăciune de Pithon şi Ramses, cetăţi uriaşe de piatră..

Atât erau de abrutizaţi robii cari au lucrat la piramida lui Keops, încât cei mai mulţi nici nu ştiau că zidesc o piramidă şi mureau istovindu-şi forţele la căratul unui singur bolovan.

Un detaliu impresionant, asupra căruia insistă Moreux, e că pietrele erau atât de exact ajustate, încât nici cu ascuţişul unui cuţit nu se putea găsi şanţul de separaţie. Bine înţeles după mii de ani intemperiile, simunul, ploile şi cutremurele, au mai cariat etanşitatea acestor paralelipipede de granit, ce se vor mai menţine poate multe milenii de azi înainte, deşi nu sunt reunite prin nici un fel de mortar.

Piramida întreagă cântărind 6 milioane tone, adică 6 miliarde kilograme, nu ar putea fi transportată decât de 6000 locomotive tip Pacific, trăgând fiecare câte 1000 de tone. Intreaga bogăţie a Eigptului de azi n'ar ajunge pentru plata lucrătorilor ce ar trebui angajaţi la dărâmarea piramidei.

După măsurătoarea astronomului Piazzi-Emith, piramida lui Keops avea ca bază un pătrat de 232 metri şi 805 milimetri. Inălţimea iniţială a fost de 148 metri şi 208 milimetri.

Aceste dimensiuni au fost alterate în urma cuceririi arabe, acum vreo 1200 ani prin «alinierea» făcută de un calif şi care e o adevărată profanare. Scopul ciuntirei piramidei, era descoperirea camerei Regilor.

Bonaparte cucerind Egiptul, a adus o expediţie de savanţi, să facă triangulaţia ţării Faraonilor luând ca punct de plecare marea piramidă. Extraordinară a fost surpriza matematicienilor, constatând că prelungirea diagonalelor pătratului de bază al piramidei, cuprindea exact delta Nilului, iar meridianul, trecând prin vârful ei, împarte delta în două sectoare absolut egale. Acest fapt nu e datorit întâmplării şi ne arată din contra, capacitatea geometrică de prima forţă, a constructorilor acestui uriaş monument al istoriei.

Meridianul prim trece prin Paris, deoarece pe acest meridian s'a măsurat cel dintâi arc de un grad. Pentru englezi, primul meridian trece prin Greenwich.

De fapt adevăratul prim meridian ideal, este cel al piramidei lui Keops, care străbate cea mai mare porţiune de uscat şi imparte suprafaţa continentelor în două părţi egale.

S'ar putea admite că ar fi o simplă coincidenţă. Se observă însă şi alte coincidenţe mai elocvente. Bunăoară, împărţind perimetrul bazei prin dublul înălţimei, se găseşte valoarea lui pi. Intr'adevăr :

$$4 \times 232{,}805 = 931{,}22$$

$$\frac{931{,}22}{2 \times 148{,}208} = 3{,}1416$$

Matematicianul Vincent Day împărţind suprafaţa secţiunii meridiane a piramidei, prin suprafaţa bazei sale, găseşte exact valoarea raportului pi.

REVELAŢIUNILE ASTRONOMICE ALE MAREI PIRAMIDE

Evaluarea precisă a distanţei de la pământ la soare, e cheia de boltă a astronomiei moderne. Distanţa stelelor se exprimă în unghiul sub care se vede raza orbitei pământeşti. Dimensiunile sistemului solar şi ale întregului Univers, sunt măsurate de astronomi cu distanţa dela pământ la soare, luată ca unitate de măsură. Exprimând prin cifra 1 distanţa dela pământ la soare, depărtarea lui Mercur de soare e 0.3871, a lui Venus 0.7233, a lui Neptun 30.1096. Distanţa pământului de soare s'a putut calcula graţie legilor lui Newton, cu ajutorul ecuaţiilor de gradul al treilea. Prin măsurători de precizie astronomii moderni au găsit că soarele e la:

149.741.000 kilometri.

departe de pământ. Ptolomeu şi Copernic au evaluat că soarele e numai la 8 milioane kilometri, iar Kepler a găsit prin calcul 58 milioane km. ceeace-i departe de realitate. Mai târziu Casini găsi că soarele ar fi la 138 milioane km. Astronomul Piccard — probabil un străbunic al cuceritorului stratosferei — reduse distanţa la 66 milioane km., în timp ce La Hire o mări la 219 mil. Abia la 1874, în urma trecerii lui Venus pe discul solar, astronomii au putut calcula mai precis depărtarea soarelui, indicând cifrele aproximative. 148.600.000 km. ceeace înseamnă o eroare de peste 1 milion kilometri. La 1900 astronomii au putut determina graţie fotografiilor a 18 observatoare că soarele ar fi la 149.400.000 km. Abia în 1930 s'a găsit că distanţa exactă ar fi 149.741.000 km. Or înmulţind înălţimea marei piramide cu 1 milion, găsim distanţa soarelui de pământ în km. adică: 148.208.000 km.

Cifrele găsite acum 4000 de ani, nu sunt chiar atât de exacte ca acele găsite la 1930, dar se apropie mai mult de adevăr decât măsurătorile dela 1864, când soarele era aşezat la 154 milioane km. Iohn Herschell, fiul celebrului astronom Wiliam Herschell, a găsit că piramida lui Keops are o orientare Nord Sud foarte exactă. Se ştie că nici busola nici steaua polară nu arată Nordul în mod precis. Busola arată nordul magnetic a cărui declinaţie e 22 grade West şi steaua polară descrie în fiecare 24 ore o circonferinţă de 1 grad 8, în jurul adevăratului pol. Numai calculul astronomic poate da Nordul exact, dar cum acest calcul e atât de greu, nu e de mirare că însuşi Observatorul din Paris, zidit acum vreo sută de ani are o eroare de orientare de 18" de arc. Marea piramidă e dirijată drept spre nordul astronomic cu o eroare de 5" de arc. Cotul sacru (unitatea de măsură a constructorilor piramidei), a cărui lungime e de 0.6356 m. este exact a

Pe meridianul piramidei e cel mai mult pământ.

(Continuare în pagina 106)

Cetățeanul Gaston Doumergue

Sus. — **D-l Doumergue își fixează o întâlnire cu doi prieteni din sat pentru seara: lângă fostul președinte, d-na Doumergue.**

Stânga. — **Locuitorii din Aiguevive l'au văzut, însfârșit, revenind în mijlocul lor pe dragul «Gastounet», pe care se temură atâta vreme că-l vor pierde pentru totdeauna. Se pare, după cum vedeți, că nu s'a petrecut nimic deosebit în viața cetățeanului Doumergue, care se poate plimba pe străzile însorite ale Aiguevivei, fără ca nimeni să nu întoarcă capul după dânsul.**

Jos. — **D-l Doumergue e un excelent spectator. Priviți-l cum asistă, ca simplu cetățean la o reprezentare a «Călătoriei în China», fericit că au luat sfârșit timpurile recepțiilor și discursurilor ocazionale. De altfel fostul președinte al Republicei Franceze râde cu o poftă pe care i-ar invidia-o mulți, foarte mulți, dintre cei cari vor vedea această fotografie. E râsul sănătos al unui om liberat din lanțurile unei sclavii aurite spre deosebire de faimosul «surâs» prezidențial care deși totdeauna amabil, se simțea că e de comandă.**

Meseria de ziarist are, uneori, cruzimi teribile. Iată-l de pildă pe reporterul indiscret plimbându-se prin fața zidului galben al palatului din Tournefeuille, unde d. Gaston Doumergue, fostul Președinte al Republicii Franceze a venit să-și îngroape o existență ilustră pe care a pasionat-o numai interesul țării. E neuman să violentezi o odihnă mai puțin dorită, decât scump meritată.

O mie de motive te-ar îndemna la o... penibilă discreție. Insă cum arată, oare, președintele Doumergue ? Mai are înfățișarea vioaie și fericită dela toate festivitățile dela Eliseu, ori e obosit, acaparat de dragostea familiei, preocupat de grijile nouei sale instalări ?

Cât de măreață și de dulce trebuie să-i fi apărut acestui om — pe care onorurile supreme l-au plictisit fără să-l acrească — prima zi, după șapte ani de hârțueli, trăită pentru sine, pentru bucuriile sale, pentru sufletul său. Acuși se împlinește un an de când nu mai e președinte de republică... Ce senzație plăcută !

...Conștiința unui ziarist, însă, frământată de meseria lui, nu poate avea ezitări mai mult decât patruzeci și opt de ore... Și aceasta e prea mult.

Iată, dece, către sfârșitul dimineții însorite, știind că fostul șef al Statului, se așteaptă la inevitabil și e resemnat pentru orice lovitură, reporterul reia calea spre casa dela Tournefeuille. unde îl va găsi pe d-l Gaston Doumergue, om particular.

Pe șoseaua albă și aproape pustie, casa minunată care a fost desigur, acum un secol, visul vreunui țăran italian, își asvârle umbra ușoară și desenează, în gri, pe limpezimea drumului, grația colonadei ce-i încoronează fruntea.

Din vestibulul răcoritor apare, cordial, cu chipul iluminat de surâsul cuceritor de mulțime, d-l Gaston Doumergue, îndreptându-se spre vizitator cu mâna întinsă.

Cu privirea bună, desmințind gestul amenințător al degetului, fostul președinte al Republicei exclamă imediat :

— Dar știți bine că niciodată nu am vrut să dau vre-un interview.

Președintele te conduce în hall-ul limpede și încântător, jumătate indochinez, jumătate marocan, două fețe ale unei lumi despărțite doar printr'un bazin minuscul, în care câțiva pești roșii înscriu, fără contenire, cercul indiferent al cursei lor fără rost.

Și, cum privirea minunată a reporterului se îndreaptă, când spre obiectele lucitoare ale Indochinei, când spre perinele brodate ale Maghreb-ului, președintele se grăbește să explice:

— Da, sunt cei doi poli ai carierei mele: Indochina care a văzut debutul meu administrativ și Marocul, pe care ca șef al Statu-

(Continuare în pag. următoare)

Cetăţeanul Gaston Doumergue

(*Continuare din pagina 105*)

lui, nu îl puteam încă admira în avântul său miraculos.

Oprindu-se subit, d-l Doumergue urmează după câte-va clipe:

(Foto-exclusivitate Keystone)

Un admirabil tablou de linişte casnică: fostul preşedinte o ascultă pe d-na Doumergue, excelentă muziciană, cântând la pian. Să sperăm că nu execută «Marsilieza»...

— Dar, vă rog ţineţi seamă că nu dau nici un interview... S'a isprăvit de mult cu mine. Nu mai sunt nimic. Socot că ar fi un lucru nelalocul lui să acaparez, fie măcar o clipă, atenţiunea lumii asupra mea. Astăzi avem alt şef al Statului. Spre dânsul trebuie să se îndrepte privirile d-voastră. Gesturile lui, cuvintele lui trebuie să le notaţi. El are acum dreptul deplin la preocupările presei... (Câtă ironie răzbunătoare cuprind vorbele blajine ale surâzătorului fost preşedinte). Nimeni altul nu e mai demn de aceasta decât succesorul şi amicul meu, Paul Doumer. Cât despre mine...

D. Doumergue priveşte cu surâsul lui blând...

— Nu ştiţi ce înseamnă să fi liber, să fi TU. Vă jur că, chiar fiziceşte, mă simt mai la largul meu.

Dorm fără griji, fără nici o nelinişte, fără nici o reflecţie care să-mi turbure odihna.

*

Se poate ca d. Doumergue să fie un adversar hotărât al interviewurilor. De data asta nu ştim cum se face că o jumătate duzină de fotografi, purtând fiecare câte trei aparate, au năpădit curtea şi reclamă, cu o vitregie sălbatică chipul rubicond al d-lui Doumergue. Fostul preşedinte n'are încotro. Se execută. Fotografii prin vicleniii de apaşi, îl prind din faţă, din profil, trei sferturi. Odihnindu-se lângă o trestie, mut, vorbind, dar mai ales surâzând...

Reporterul nu se mulţumeşte cu cât a înmagazinat.

— Dar politica, d-le preşedinte?

— Politica? Am dreptul, acum, la odihnă şi uitare. Şi apoi... nici nu există loc pentru un fost preşedinte de Republică.

In calmul profund care învăluie aceste locuri, în molcomia pe care-o răspândeşte pretutindeni susurul pârâiaşului dinapoia casei, reporterul isbuteşte, însfârşit, să-şi închipue viaţa tihnită pe care-o trăeşte d-l Doumergue.

Parisul nu-l atrage şi nici nu ar putea să-l atragă în casa aceasta ţărănească şi liniştită dela Tournefeuille, unde gustul feminin care a orânduit miile de amintiri dau un farmec deosebit tuturor încăperilor.

Noui vlăstari Goethe

Zilele acestea s'au adus la azilul de copii găsiţi din Viena doi băieţaşi de cinci şi şapte ani, cari răspund la numele de Fritz şi Theodor Goethe. Dacă nu sunt moştenitorii direcţi ai poetului (a cărui descendenţă s'a stins de acum cincizeci de ani), ei aparţin totuşi, familiei marelui artist. Tatăl copiilor, Theodor Hermann Goethe, actualmente şomer, în vârstă de 38 ani, descinde dintr'un străbunic al lui Goethe, Hans, care a trăit la Arten (Thuringia), dela 1604 la 1686. Ramura aceasta a familiei emigră la Nuernburg, apoi la Dresda şi Viena. Bunicul celor doi copii găsiţi, care locuieşte de-asemenea la Viena, posedă portretul unui Goethe în uniformă de husar saxon: strămoşul acesta a făcut campania în Rusia cu Napoleon. Intr'o zi dori să facă cunoştinţa vărului său ilustru, dar acesta refuză să-l primească...

Peste două luni se va celebra centenarul lui Goethe prin mari festivităţi, în toate ţările de limbă germană. Comemorări vor avea loc în lumea întreagă. Va veni, oare, cineva în ajutorul copiilor cari poartă numele acesta celebru? Tatăl lor prezintă, după cât se pare, oricărui solicitator, documente cari dovedesc autenticitatea originilor sale «goetheene» şi până una alta aşteptând ca suflete generoase să răspundă la apelul său, părintele şi-a încredinţat moştenitorii pe mâna asistenţei publice...

Enigmele piramidelor

(*Continuare din pagina 104*).

zecea milioana parte din raza pământului. Un cot egiptean avea 25 degete. **Precensiunea equinoxilor**, fenomen astronomic descoperit de curând, a fost cunoscută şi acum 4000 de ani. In virtutea acestui fenomen polul Nord revine în acelaş punct la fiecare 28.500 ani. Or 28.500 este exact numărul degetelor egiptene găsite în suma diagonalelor marei piramide.

Revoluţia pământului în jurul soarelui se face în 365.342 zile. Ori lungimea anticamerei care precedează «camera regelui» înmulţită cu 3.1416 dă exact 365.342 degete egiptene.

*

In fine ne vom permite să complectăm datele de mai sus, culese după Moreux, cu următoarea observaţie: Greutatea pământului e de 6 sextilioane de tone şi greutatea marei piramide e de 6 milioane tone; această coincidenţă ne arată că şi pe vremea egiptenilor s'a putut cântări globul pământesc. Piramida lui Keops, cea mai grea construcţie zidită de mână omenească, reprezintă dar exact o milionime dintr'o miliardime a greutăţii pământului. Dacă admirăm opera aceasta unică în arhitectura şi ingineria lumii, nu e mai mică admiraţia noastră pentru ştiinţa vechilor geometri şi astronomi cari au trăit cu 20 de secole înaintea erei creştine. **F.**

Finii lui Mussolini

De câţi-va ani, Ducele fascist duce o viguroasă campanie în favoarea creşterii natalităţii în Italia.

Deunăzi o napolitană zdravănă şi... vitează, a adus pe lume trei fete şi un băiat în acelaş timp.

Mussolini i-a trimis 10.000 lire, cu felicitări călduroase şi acceptă chiar — supremă onoare — să fie naşul copiilor. Fetele fură numite Gloria, Victoria, Italia, băiatul primi, natural, ilustrul nume Benito. Peste trei luni, Mussolini ceru veşti asupra stării finilor săi. Mama răspunse telegrafic:

*Gloria, Victoria murit. **Benito** în agonie. Speranţe de **salvat Italia.***

Bietul... Arc de Triumf

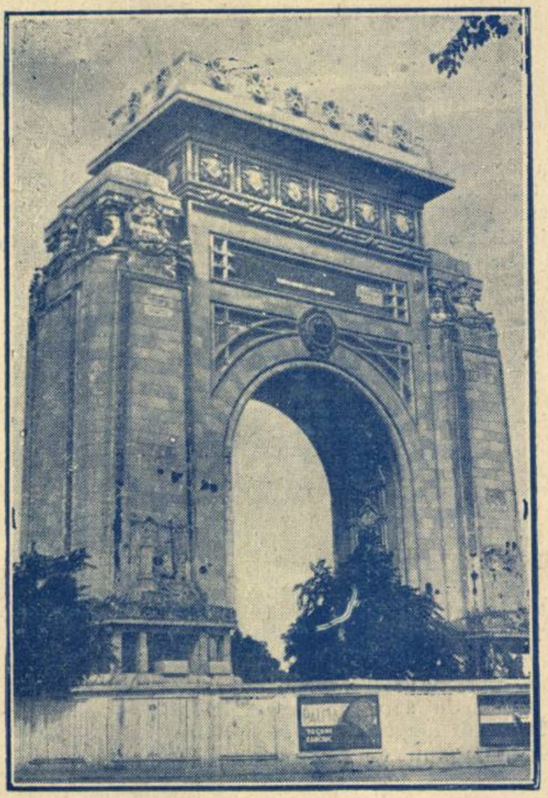

Foto. «Ogl. Lumii» St. Ignat

Ce destin funest stăruie să menţină în splendoarea incomparabilei noastre Şosele, mogâldeaţa aceasta, măcinată de atacul hain al intemperiilor şi oropsită de indiferenţa oficială. Construit cu un prilej sărbătoresc — încoronarea M. S. Regelui Ferdinand şi Reginei Maria — Arcul de Triumf a fost făcut, în pripă, dintr'un material mizerabil şi cu o condamnabilă lipsă de scrupule. Menit să preamărească, de veci, actul impunător dela 15 Octombrie 1922, portalul acesta a rămas până astăzi o slută matahală de faianţă proastă ce se fărâmă, zi cu zi. Câteva cioburi de forme umane amintesc zarzavatul sculptural care ocupă cele patru colţuri ale monumentului de tristă zămislire.

Priviţi cum sămânţa asvârlită de vântul capricios a dat rod la temelia «monumentului» şi astăzi câţiva pomi frumoşi şi parfumaţi flanchează nenorocita zidărie.

Dacă vă uitaţi ceva mai sus, vedeţi cum coloanele sunt ciuruite parcă de nişte şrapnele misterioase cari au săpat carii enorme în trupul firav şi jigărit al triumfalei ruşini.

Bietul Arc de Triumf. In locul lui s'ar putea, totuşi efectua o interesantă lucrare decorativă, care să prezinte în acelaş timp o reală valoare artistică. Unde poate fi, însă, găsită iniţiativa fericită? Şi mai ales, unde sunt banii cari pe timpul acesta de mizerie, trebuesc cheltuiţi pentru o asemenea lucrare de artă?

Din lumea celor mici

In vremurile acestea de teroare economică, cine mai are răgazul să se gândească la copii, să privească micile făpturi, cum se mişcă, cum desenează buzele, pentru a gângăvi câteva cuvinte molcome ori hăzoase, peltice sau melodioase. **Priviţi-i...** Poate că, pentru o clipă, o să vă înseninaţi.

1. Adorabilul ţânc aşteaptă cadoul : mâna dinţii ochii se pregătesc să-l prindă. 2. O paraşutistă precoce: într'adevăr, «d-ra» Yoyce Hartung, din Michigan, în vârstă de... 16 luni, fiica unor părinţi cari s'au căsătorit în avion, este la rândul ei, o amatoare pasionată de aviaţie, având propriul ei avion. 3. Inaintea apariţiei pe scenă: şapte dansatoare londoneze îşi dau concursul la o serbare de binefacere. **4. In dogoarea soarelui mexican, chipurile sunt prijite şi instinctele nu mai puţin aprinse: vedeţi doi băeţaşi îmbrăcaţi în costumul naţional: pantaloni negri, strânşi la genunchi** cu nasturi de sidef, cămaşă de mătase, pălărie de paiu, numită «sombreros» şi o coveratură asvârlită pe umeri. Poartă de asemeni, la cingătoare, o pungă cu un revolver... jucărie. 5. O admirabilă operă de ajutorare este dejunul zilnic pe care-l oferă poliţia berlineză la zeci de copii înfometaţi. Sergenţii de stradă servesc, în timpul prânzului, cu o imensă bucurie, micilor vlăstare, supa caldă şi întremătoare. 6. Doi urşi domesticiţi din parcul naţional din Jaspar (Canada) par foarte fericiţi să primească dulciuri din mâna copilaşilor.

TAUROMACHIA

Istoricul luptelor de tauri în Spania

de prof. GINO LUPI

Ne facem o plăcere să publicăm în numărul de față, alăturatul studiu al d-lui Gino Lupi, profesor la Universitatea din Milano, poliglot și filolog de valoare, care a învățat în câteva luni limba română și lucrează la un mare dicționar româno-italian; adăogăm că acest articol inedit a fost scris direct în limba noastră.

S'a vorbit și discutat mult în jurul acestui sport caracteristic popoarelor iberice. In orice caz, oricum am vrea să judecăm, cine vrea să cunoască temeinic sufletul spaniol nu poate să treacă cu vederea luptele de tauri, pentru că interesează și exaltă toate clasele poporului, iar în epocile de de dezordine, de criză și de revoltă, poporul aleargă cu entuziasm, aproape cu religiozitate, în *Plaza de Toros.*

S'a spus despre *corrida* că ar avea primele origini la romani sau la arabi. Nimic mai puțin adevărat. Dacă e știut că Romanii s'au luptat cu fiarele în arene, e tot atât de adevărat că nu s'au specializat niciodată în lupta corp la corp cu taurul, luptă menită să demonstreze mai ales valoarea individuală.

Mai târziu *arabii* au întrebuințat acest joc atâta timp cât au rămas în Spania alături de Spaniolii indigeni. Dar l'au uitat curând după ce s'au întors pe pământul lor african. Incă până astăzi marocanii impută spaniolilor corrida pe care o consideră ca barbară și neumană.

Se povestește că Iuliu Cesar, pe când era în Spania a fost cel dintâiu care a ucis cu spada în câmp deschis un taur pentru a pune în evidență în fața ostașilor vitejia lui. Această povestire nu este decât o legendă destul de recentă, pentru că tauromachia este o artă neaoș spaniolă, născută și dezvoltată numai pe pământul Iberiei.

O altă legendă frumoasă și foarte romantică atribuie lui Cid, anticul erou național spaniol, o măreață și strălucită ispravă taurină. Faptul e povestit de poetul Leandro Moratin în poema sa *Fiesta de Toros en Madrid.*

Emirul maur din Madrid anunțase o luptă de tauri pentru a da cavalerului cel mai viteaz pe fiica sa prea iubită. Mulți viteji războinici arabi își încercară norocul dar au fost trântiți, răniți sau uciși de fiara înfuriată. Dar iată că pe neașteptate intră în arenă un cavaler cu viziera trasă: el atacă fiara și după o luptă scurtă o doboară; apoi, fără să ceară nici o recompensă dispare dintr'odată tot așa cum venise. Cu mare mirare emirul află mai târziu că acel cavaler fusese Cidul, cel mai teribil dușman al poporului arab.

Istoria nu recunoaște autenticitatea acestei legende care totuși e demnă de vitejia lui Rodrigo Diaz de Vivar, popularul Cid.

Date precise asupra începuturilor tauromachiei nu le avem decât mult mai târziu.

Primul document care vorbește despre luptele cu tauri datează din a doua jumătate a secolului al paisprezecelea (1385). In acest document se stabilește că va fi plătit un anumit număr de monede «blancas de Castilla» și «maravedis» unui arab și unui creștin, veniți din Aragona la Pamplona cu ocazia unei festivități, spre a ucide tauri în fața regelui Carol II cel Rău, de Navara

In marile solemnități și sărbătoriri «*hidalgos*» adică nobilii, călărind pe armăsari iuți și îmbrăcați în zale alergau *(corrida* înseamnă alergare) după fiara slobozită și o ucideau cu lovituri de lance.

In timpul domniei lui Filip al doilea, luptele de tauri luară un avânt atât de mare, încât clerul încercă zadarnic să le condamne și să le împiedice. O bulă papală merse așa de departe, încât oprea înmormântarea în cimitir a celor cari vor fi omorâți în coride. Dar vitejii hidalgos oricât de buni catolici au fost nu se lăsară intimidați și continuară jocul lor primejdios.

Toreul sau *jocul de tauri* trecu în mâinile poporului, care îi dădu un nou și viguros impuls. Meritul creației tauromachiei moderne aparține mai ales micului oraș *Ronda* din Spania de Sud.

O fază caracteristică și... palpitantă dintr'o luptă cu tauri: toreadorul așteaptă momentul potrivit pentru estocadă.

Ronda (cu ruinele sale romane și maure) se întinde pe două stânci unite de un pod minunat dedesuptul căruia (la o adâncime de aproape două sute de metri), spumegă, între bolovani uriași, apele râului Guadalhorce.

Pe culmile și vârfurile munților înconjurători, cresc multe cirezi mai ales de tauri sălbatici pentru lupte. Dintre acești păstori, mulți au ajuns vestiți, devenind *caudillos* (căpetenii de bande atât maure cât și spaniole) precum și *toreros* (toreadori), *bandoleros* (haiduci) și contrabandiști.

Printre ciobanii acestei regiuni sălbatice a, fost un anume *Francisco Romero,* care a îndrăznit, cel dintâiu să atace pe jos un taur și să-l omoare cu spada, servindu-se, ca mijloc de apărare, de o mare pălărie andaluză de culoare roșie care deveni, mai târziu *muleta,* ce se întrebuințează și astăzi.

Numele său ajunse așa de răspândit încât el fu chemat cu un entuziasm popular delirant, să dea spectacole în diferitele orașe spaniole.

Astfel începu arta taurină în forma sa modernă. Fiul acestuia continuă, perfecționând, arta tatălui. El trăi în timpul domniei lui Ferdinand al șaselea, care, contrar tatălui său Filip, proteja progresele acestui joc; în acest timp se construi la Madrid prima «*Plaza de Toros*», arena care servi ca exemplu celorlalte orașe spaniole. Spania posedă astăzi aproape trei sute de *Plazas de Toros;* Madrid are patru arene, dintre cari una enormă a fost inaugurată chiar anul acesta.

Juan Romero, care a trăit mai mult de o sută de ani, a rămas în cronica tauromachiei ca toreadorul care a trăit cel mai mult. Această constatare merită să fie relevată. Se știe că în zilele noastre mulți toreadori și-au pierdut viața la o vârstă destul de fragedă din cauza accidentelor profesiunii lor periculoase; aceste nenorociri atât de frecvente astăzi, se întâmplau foarte rar toreadorilor de odinioară, cari nu îndrăzniau nici odată să intre în arenă, dacă nu cunoșteau mai întâi a fond atât arta lor cât și temperamentul taurilor. Acum se întâmplă adesea că tineri dornici de glorie, dar fără nici o preparație serioasă sau experiență, se improvizează ca toreadori iar încercările lor în arenă se termină adesea cu insuccese sângeroase. Eu personal am avut adeseori ocazia să asist la aceste spectacole iritante și desgustătoare.

Intorcându-ne la cei dintâi toreadori trebuie să afirm că cel mai ilustru din dinastia de toreadori începută de Don Francisco, a fost nepotul său Don Pedro Romero, adevăratul fondator al așa numitei școale din Ronda. *Școala din Ronda* numită și *clasică* sau *pură,* avea un stil al său propriu, simplu și sever.

Școala din Ronda, școală demnă și mândră, își propunea, înainte de orice, să puie în evidență noblețea și siguranța în a mânui arta taurină. Ea excela mai ales în *arte de recibir* (arta de a primi), care constă nu numai în a ataca și a alerga taurul, dar și în a-l aștepta cu demnitate și neclintit. Când taurul ajungea «en jurisdiccion», adică după ce capeadorii îl conduceau la câțiva pași de toreador, acesta în loc să prepare «*el quite*» adică în loc să se ferească, atrăgea fiara, cu mișcări dibace ale muletei, în poziția reglementară, și o ucidea înfingându-i spada exact în ceafă.

Aceasta a fost numită *epoca romantică* a tauromachiei. Stăpânea, atunci, Carol al IV-lea, rege cu o voință slabă și limfatic, care se lăsa condus de soția sa, regina Sofia, și de favoritul ei, ponegritul Goddy.

Protejați de infantele Don Fernando, toreadorii au fost bine primiți în cercurile aristocratice din Madrid și se bucurară de multă simpatie printre doamnele dela Curte. Goddy totuși, căruia nu-i plăcea această influență a toreadorilor, reuși să convingă pe slabul rege Carol să interzică Coridele. Această oprire totuși nu dură decât doi ani, adică până la revoluția din Aranjuez, sau lovitura de stat a Infantelui Ferdinand contra favoritului mamei sale.

In timpul ocupației franceze a lui Napoleon mulți toreadori s'au distins ca «*guerrilleros*» sau căpetenii de bande populare.

După căderea lui Napoleon, când Don Fernando, întorcându-se din exil, ocupă tronul strămoșesc, începu pentru tauromachia spaniolă, epoca strălucită numită *de aur.*

Don Fernando fusese totdeauna sincer entuziasmat de coride și cunoștea pe cei mai buni toreadori. Primul său gând a fost să insufle o mai mare demnitate acestui sport național creiând la Sevila o școală superioară reglementară căreia el dori să-i dea pomposul nume de «Universitate Taurină.»

(Urmează în pag. 114)

SPORT

Clișeul nostru reprezintă pe colosul italian Primo Carnera, făcând pe barmanul într'unul din localurile de noapte ale New-York-ului. Excepționalul boxeur italian care s'a reîntors de curând în Europa, n'a reușit în ultimul său popas american să producă impresia pe care o produsese mai de mult.

Pentruca reclama să fie cât mai eficace, rolul de barman în care-l vedem aci pare să-i fi fost impus de organizația care i-a exploatat în Statele Unite pumnul de fier și puterea de taur. In Europa artificiile de reclamă au fost găsite inutile, mai ales după ce Carnera a reușit să se joace în ultima sa întâlnire, cu fostul campion francez, Bouquillon.

2. 3. 4. Iată aci câteva aspecte din viața sportivă a femeii. Ca nici odată, sportul femenin se desfășoară anul acesta cu o intensitate remarcabilă. In fiecare țară cu un oarecare trecut în atletsim, se organizează dela o vreme încoace concursuri rezervate exclusiv elementului femenin. Vă veți întreba însă dv : dece această frenezie subită a atletismului femenin?

Răspunsul vi-l dăm noi: la jocurile olympice dela Los Angeles femeile vor fi admise anul acesta pentru prima oară în istoria olympiadelor. Care dintre frumoasele europene capabile să alerge fără să se împleticească sau să arunce lancia fără să-și strice maniqura, nu râvnește la o călătorie gratuită pe «Leviathan»?...

Așa dar frenezia sportului femenin nu trebue să mai mire pe nimeni, după cum nu mai miră desigur nici ingeniozitatea americanilor cari au provocat-o.

O atracție în plus într'un spectacol mare nu strică nici ochiului nici pungii...

ULTIMELE EVENIME

1) Regina Maria, însoțită de Marele Voevod Mihaiu, la o vânzare d
soțit de sora lui, Tenague Work Haile și de o impunătoare suită își
către Papa Pius XI. — 3) Deschiderea solemnă a Parlamentului jugos
cursul tronului. — 4) M. S. Regele, având alături pe Voevodul Miha
Voevodul Mihaiu, însoțit de aghiotantul său, ia parte la concurs. —
la match-ul de hockey contra «Viforul» (2—1). — 8) S'a sărbătorit, p
liului legislativ: la festivitate au luat parte membrii guvernului și
în drum spre sudul Italiei, unde-și caută în fiecarea an de sănătate
tinuă să fie în fierbere: la un mare meeting, ținut la Alicante, preș
pentru

1

2

3

4

6

ENTE ALE SĂPTĂMÂNII

binefacere. — 2) Prinţul moştenitor al Abissiniei, Asfu Wessen, în-
continuă călătoria oficială în Europa. Aci este primit la Vatican, de
lav. regele Alexandru, înconjurat de membrii guvernului, citeşte dis-
iu, urmăreşte desfăşurarea concursurilor de ski dela Predeal. — 5)
6) Prima patrulă militară sosită. — 7) Echipa învingătoare «Sparta»,
rintr'o şedinţă solemnă, împlinirea a şease ani dela înfiinţarea Consi-
numeroşi oameni politici. — 9) Marele romancier rus Maxim Gorki,
s'a oprit pentru câte-va zile la Praga. — 10) Republica spaniolă con-
edintele republicei, Alcala Zamora, a ţinut o înflăcărată cuvântare
lezarmare.

8

5

9

7

10

2)

ASCENSIUNEA SOREI MARIA

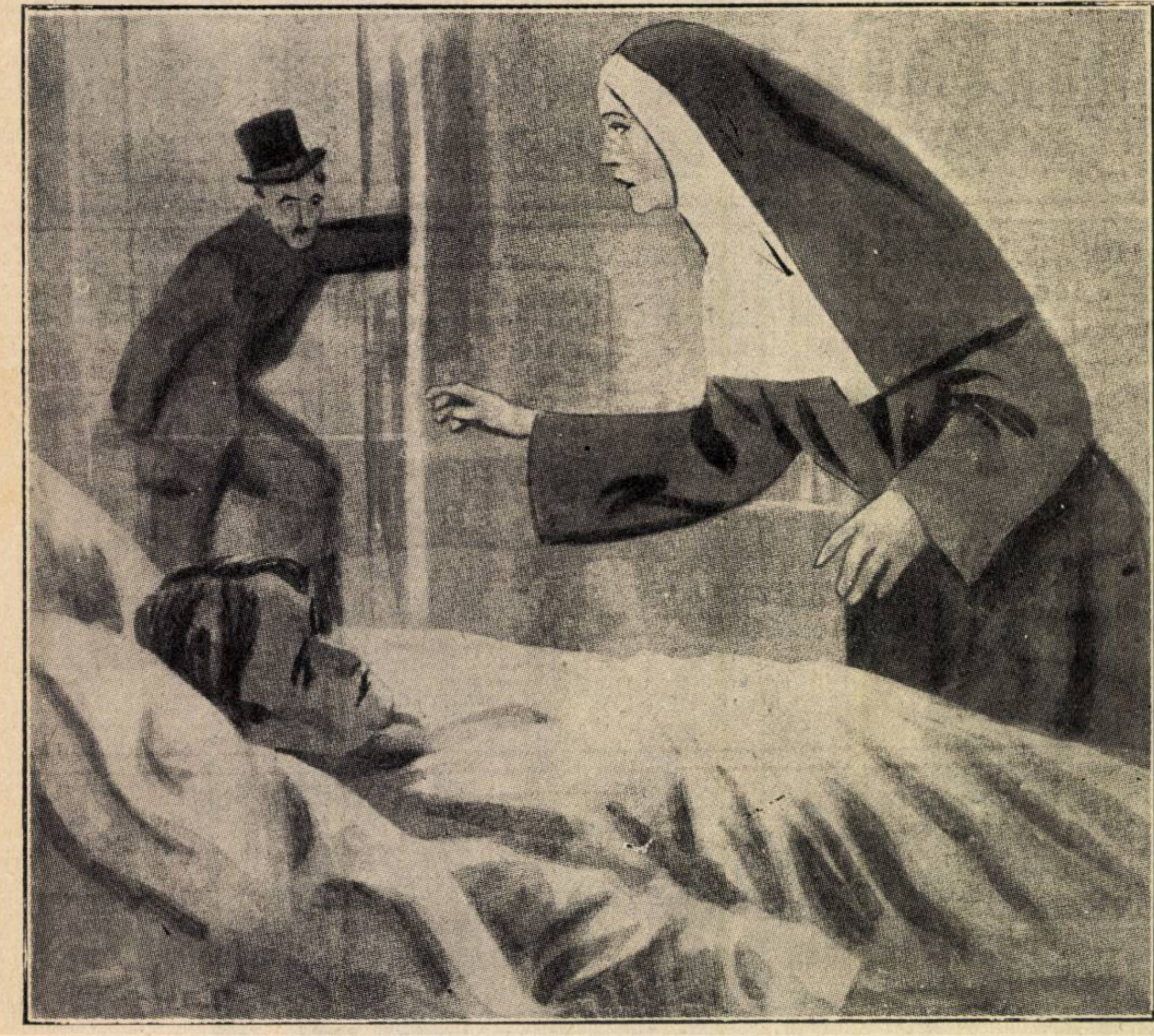

Sora ajunsese cu răsuflarea sfârşită la căpătâiul bolnavului...

O bucată de rugină, prinsă pe scară, de multă vreme neutilizată, o lovi în nas: oboseala îi paraliza mâinile şi minutele treceau. Dedesubt, faţa rotundă şi rubicondă a portăresei scădea, din ce în ce, iar uruitul roţilor de pe stradă ajungea la urechi ca un sgomot înăbuşit.

Un birjar liber, atras de ţipetele copiilor, venise şi el să vadă ce se petrece. Sora Maria, cu sufletul în agonie continua urcuşul: pantofii pe cari-i poartă călugăriţele, îi alunecau pe trepte şi pământul se învârtia, vertiginos, în jurul capului.

Urca în dreptul unui apartament: odăile erau goale, dar focul din sobă, cărţile aşezate pe masă, jucăria asvârlită pe covor arătau că locatarii sunt acasă. Sora Maria se opri pe platformă pentru a respira, apoi începu iarăşi să urce repede. Rugina verde îi mânjia mâinile şi sutana; scufia i se strâmbase într'o parte, căzându-i pe ochi, un ciorap i se rupsese. Nu mai putea să biruie osteneala. Şi totuşi, un avânt interior nu o lăsa să se declare doborâtă.

Se spune că, în timpul călătoriei între pământ şi cer, sufletul are de învins numeroase atacuri ale duhurilor rele. Şi sorei Maria îi veni la un moment dat, un gând turburător: anume că o călugăriţă ca dânsa, a cărei unică dorinţă fusese întotdeauna aceea de a duce o viaţă de pură sfinţenie, urcând o scară de incendiu în faţa unui soare obraznic şi a unei mulţimi curioase, săvârşeşte un păcat aproape de neiertat. Dar, revenindu-şi iute, îşi dădu seama că nu poate să coboare.

Se rugă lui Dumnezeu să-i alunge toate gândurile rele, pentru ca sticla agitată să nu se spargă de fierul scării şi urmă suişul. Al doilea şi al treilea etaj erau pustii: din stradă, venea un vuiet de vorbe de încurajare, strigăte simpatice o îndemnau să se urce tot mai sus, lumea dorea să ştie dacă spectacolul are să ia sfârşit.

Sora Maria îşi dădu între timp seama că în cele din urmă ea va trebui să sară fereastra. Gândul acesta o străbătu cum îţi trece un duş rece pe spate. O scară de incendiu nu are nici vestibul, nici anticameră la extremitatea ei: ea a fost construită pentru oameni cari se grăbesc, fără a ţine seama de nimic şi cari, îmbrăcaţi în pripă, nu au de ce să se teamă de prezenţa publicului — publicul pe care sora Maria îl găsea fără a-l fi căutat, sub privirile căruia avea să treacă fereastra, pentru a-i da bolnavului doctoria. Va trebui să-şi introducă mai întâiu capul, apoi picioarele. Cu ciorapii rupţi de frecătura scării. Gândul acesta o nimicea, dar călugăriţa avea totuşi o viziune atât de clară a misiunii sale, încât se îmbărbăta spunându-şi că nimeni nu se poate înşela, o clipă măcar asupra semnificaţiei gestului său.

Gândul sfânt al datoriei o încuraja pe sora Maria să uite suferinţa pe care i-o producea săritul ferestrei şi să nu mai aibă decât o singură dorinţă: aceea de a a-şi atinge ţinta, de a se asvârli înăuntru şi a ajunge atâta vreme cât o mai ţinea răsuflarea, patul bolnavului. Insfârşit, etajul al cincilea...

Fereastra era întredeschisă, lăsând să se vadă figura palidă a bolnavului. Sora Maria se prinse de balustradă, făcu un pas mai mare şi sări — ca vai de lume! — închise violent fereastra şi se prăbuşi, cu sufletul frânt, la marginea patului.

In urma ei apăru un vecin de la etajul al patrulea care, speriat de trecerea furtunoasă a făpturii în negru prin faţa apartamentului său, se sui să vadă ce s'a întâmplat...

După câteva secunde de leşin, revenindu-şi în fire, isbuti să bâiguie:

— Nu am avut alt mijloc... Uşa se închisese singură... Ce era să fac?... Vai! poftim doctoria...

Bolnavul, culcat pe perini îşi şterse ochii de uluire. Nu-şi putea reveni, chiar după ce înţelese sacrificiul nebun al călugăriţei. Era oare cu putinţă ca o femeie să se jertfească într'un grad atât de mare, pornind într'o ascensiune care îi putea răpune viaţa în orice clipă ?

Acele pendulei indicau ora cinci... Trei secunde erau deajuns pentru a turna medicamentul într'un pahar cu apă. Hohotind într'un râs puternic, bolnavul luă paharul din mâinile sorei Maria.

— Dumnezeu să te bine-cuvinteze, soră! spuse el, mi-ai salvat viaţa!

— Trebuia să vă dau medicamentul, răspunse ea cu simplitate. Nu exista alt mijloc.

— Vai! dacă ai şti ce bine mă simt: dacă ai putea să ştii! M'am uitat pe fereastră şi am văzut strada agitându-se, plină de viaţă. Dumnezeule! lumea nu s'a schimbat. Trebuie să mă reîntorc la dânsa. Trebuie neapărat să mă vindec, pentru a putea relua viaţa.

Când se înzdrăveni puţin, sora Maria povesti peripeţiile urcuşului său: încăodată, bolnavul râse cu lacrimi.

Indreptând apoi pernele, mâna ei întâlni crosa unui revolver. Fiindcă nu văzuse în viaţa ei unealta aceasta, sora Maria îl întrebă cu privirea pe pacient ce caută în pat obiectul acesta urâcios.

— O secundă, răspunse bolnavul, şi scoase din armă un deget de cupru gros... Voiam să-l utilizez pentru un anumit lucru... înainte de a te fi întors: acum însă când ai ajuns cu bine nici nu mă mai gândesc. Trebuie, neapărat, să mă întorc în lume. Ce lume simpatică şi delicioasă. Şi zici că nevasta mecanicului s'a rugat în pivniţă ca să ajungi, cu bine. sus?

Toată noaptea, sora Maria auzi cum bolnavul râde, blând, din somn.

Rudyard Kipling

— SFARŞIT —

Bebé a fost intoxicat
Şi-acum, cu trupu-aproape gol
Coboară scara 'nviorat...
.. L'a uşurat un **„PURGANOL"**

„PURGANOL"

LAXATIV, PURGATIV

se suge ca o pastilă de mentă

Se vinde numai

La farmacii şi droguerii

GRATUIT veţi primi un eşantion de „PURGANOL" trimiţând adresa Dv. casei B. L A X, Strada Nic. Filipescu No. 27. — Bucureşti.

2

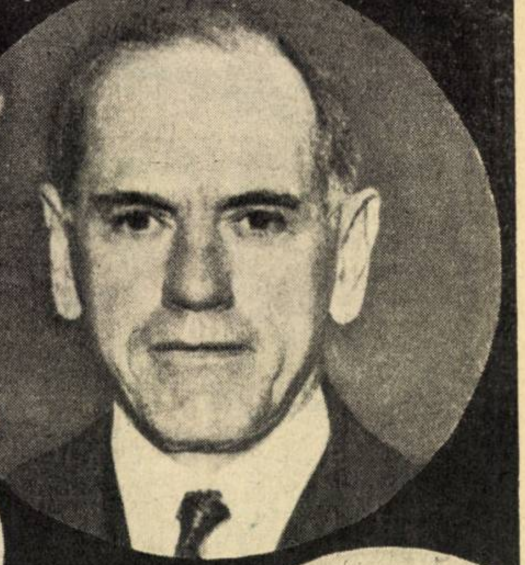

3

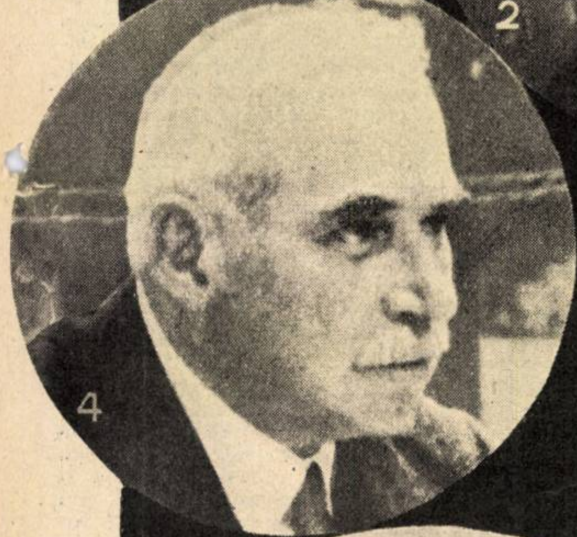

4

5

ZECE REGI AI AMERICII

6

7

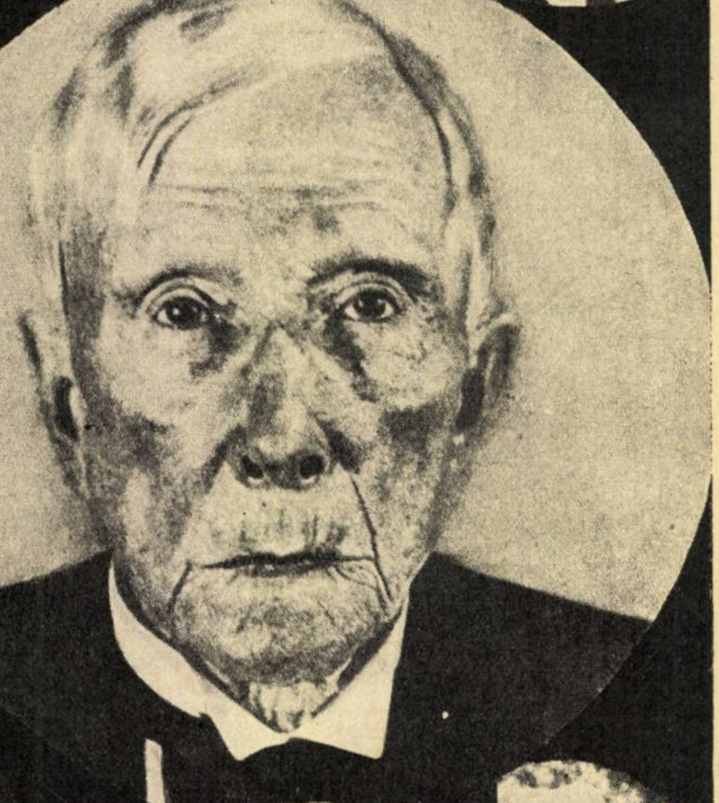

8

9

10

1 **CHRYSLER** *regele automobilului*

2 **EASTMANN** *regele filmului*

3 Eugen **GRACE** *Unul din regii oțetului*

4 J. P. **MORGAN** *regele finanței*

5 Owen D. **YOUNG** *regele electricității*

6 Robert **DOLLAR** *regele armatorilor*

7 C **GILLETTE** *regele lamei de ras*

8 John D. **ROCKFELLER** *regele petrolului*

9 Daniel **GUGGENHEIM** *regele diamantului*

10 Philippe D. **ARMOUR** *regele porcului*

Dansul... crucii

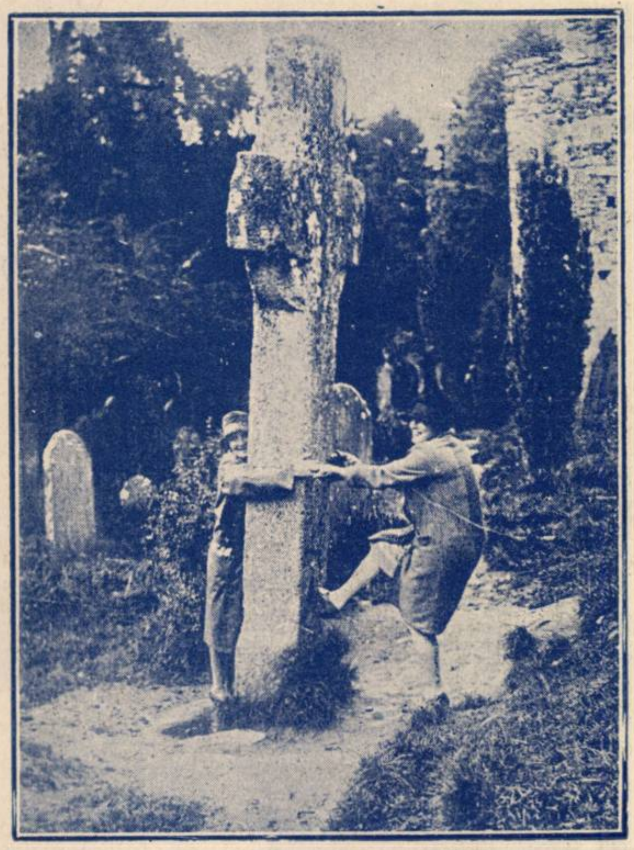

(Foto excl. Keystone)

Nu vă speriați: Nu este vreo nouă invenție coreografică menită să facă concurență subtilului «rumba». Este vorba numai de o superstiție irlandeză — zice-se — aducătoare de noroc.

Tauromachia

(*Continuare din pag 108*)

Cel dintâi rector al acestei «*Escuola de tauromaquia*» a fost toreadorul don Jose Candido, elevul lui Don Pedro Romero; dar bătrânul Pedro protestă spunând că, el fiind încă în viață nu era drept ca un post atât de onorabil să fie încredințat unui elev al său. Regele Ferdinand primi cu bunăvoință plângerea și numi rector pe Romero, iar pe Candido îl făcu vicerector. Școala regală dădu fructe foarte bune și creă câțiva dintre cei mai buni toreadori. Curro Cuchares. *Francisco Montes* (Paquiro), Juan Pastor și alții, dar nu dură mult timp; revoluțiile și neînțelegerile între profesori toreadori provocară închiderea.

Coridele încep de obiceiu la trei după amiază și se sfârșesc pe înserate. Astfel că spectacolul este foarte lung. In această privință vreau să dau un amănunt curios: frecventate și de nobili și de poporul de jos, și de bogătași și de săraci, coridele oferă două feluri de locuri: la *soare* și la *umbră*. Dacă ne gândim la razele dogoritoare ale soarelui tropical andaluz, ne putem ușor închipui că locurile la soare costă mult mai puțin decât cele așezate la umbră. Dar pentru a împăca și punga și confortul, există și o a treia categorie de locuri numite *soare și umbră* (sol y ombra) unde se începe spectacolul sub arșița sufocantă și se continuă în adierea răcoritoare.

Spectacolul începe cu intrarea triumfală în sunetul muzicei a întregei *cuadrilla* în costume de gală, procedată de doi valeți călări numiți *los alguacilillos*. Cuadrilla traversând toată arena se oprește în fața lojei primarului pentru a face o adâncă închinăciune. Apoi se războește în ordinea stabilită de luptă. Un valet se apropie cu o pernuță de catifea de loja primarului și acesta îi aruncă cheile dela «*torii*» sau grajdul unde sunt închiși taurii. Deodată muzica tace, răsună o trâmbiță și un taur furios intră în arenă. Primii cari îl întâmpină sunt *capeadori* cari îndeplinesc sarcina de a-l obosi cu fluturarea capelor lor, apoi e atacat pe rând de *picadori* călăreți, care îl rănesc în spate cu vârful suliței; taurul sfârșește prin a răsturna pe călăreț, imediat apărat de capeadori, și să omoare calul. Aceasta este prima din cele trei părți ale luptei și se chiamă «*suerte de capa y pica*».

Urmează a doua parte a luptei, așa numită «*suerte de banderillas*»: banderileri au sarcina de a înfige în spinarea taurului trei părechi de bastoane cu sau fără stegulețe.

Ultima parte se chiamă «*suerte de espada*». Toreadorul numit torero sau *diestro* înaintează numai cu spada în mâna și cu pânza roșie ca sângele (muleta) în cealaltă. Mai întâi se îndreaptă spre loja primarului căruia îi dedică moartea taurului, apoi înaintează spre fiară. După ce a demonstrat dibăcia sa jucându-se cu taurul, îl ucide după regulile artei rănindu-l drept în ceafă. Ultimul moment este *arrastre* când taurul ucis e târât afară din arenă de un echipaj de superbi catâri în timp ce muzica cântă «*paso doble*».

De cele mai multe ori în timpul unei coride sunt omorâți opt tauri.

Contemporan cu tauromachia s'au desvoltat «ganaderias» sau crescătorii pe scară întinsă a taurilor de luptă. Cele mai însemnate crescătorii sunt cea înființată de Don Pablo Romero, cea a ducelui de Veragua descendentul lui Cristofor Columb, și cea a lui Miura, precum și marea crescătorie portugheză a lui Palha.

Ajungând la ultima perioadă a istoricului tauromachiei sosim la jumătatea secolului trecut care înseamnă apogeul artei taurine. Și aici trebuie să vorbim de un alt trio, mai vestit încă decât cel din epoca romantică: Frascuelo, Lagartija și Mazzantini.

Dintre aceștia trei cel mai renumit a fost de sigur Mazzantini care a fost și cel mai ilustru dintre toți toreadorii care au existat. Mazzantini după cum spune și numele, era de orgină italiană și tocmai faptul acesta ne miră observând că Italia a dat Spaniei cel mai mare dintre matadori.

In istoricul tauromachiei Mazzantini a însemnat o nobilă excepție. De obicei toți toreadorii provin din populația mahalalelor orașelor andaluze sau dintre păstori din siere. Mazzantini în schimb se trăgea dintr'o familie a înaltei burghezii italiene și era cult și fin. Din prima oară când a văzut coridele s'a simțit așa de atras încât fără ezitări începu cariera taurină. Dar ce a surprins mai mult pe public a fost faptul că acest străin fără nici o preparație anterioară a început imediat să lupte cu o perfecție și intuiție demne de toată admirația. Numele său ajunse îndată foarte popular și Frascuelo și Lagartija se grăbiră să-i ofere alternativa; debutul s'a desfășurat în chip strălucit și triumfal în piețele din Madrid și Sevila. Don Luis Mazzantini era de statură înaltă și elegant în mișcări. Incă dela prima apariție dădu dovadă de o perfectă intuiție și de o tactică sigură.

Și într'adevăr în lunga sa carieră în timpul căreia ucise peste trei mii de tauri, număr pe care nici un toreador n'a mai putut să-l ajungă, el nu suferi decât ușoare sgârieturi de nici o gravitate. Unicul moment grav din cariera sa s'a întâmplat într'o arenă din Madrid când un taur chior a făcut o mișcare neașteptată și periculoasă împotriva lui. Imediat el știu să se apere de acest atac (atac care ar fi costat viața unui toreador mediocru), trecând dincolo de «burladero» care este un fel de gard de apărare. Dar taurul, într'un salt de un metru și jumătate îl urmări și în acest îngust spațiu. Mulțimea socoti ca pierdut pe adoratul său toreador. Dar nu se întâmplă astfel. Cu un calm de necrezut, Don Luis aruncă spada devenită inutilă și făcu unicul joc posibil. Apucând coarnele taurului cu toată forța trupului său puternic, îl ținu nemișcat numai clipa care îi era necesară pentru a sări în arenă. Ajuns acolo el își ridică armele așteptând neclintit taurul, care, după câteva jocuri îi căzu însângerat la picioare.

Dibăcia sa de a încercui și a ucide cu iuțeală și siguranță taurul îi câștigă titlul de matador.

Deși publicul care participă la coride este totdeauna foarte numeros, deși în ultimii ani s'au construit multe și vaste arene pentru tauri, trebuie să constatăm că arta taurină se găsește în momentul de față într'o relativă decadență. Toreadori sunt mulți dar în mare parte mediocri sau răi: în consecință accidentele mortale sunt foarte frecvente. Chiar acum câteva luni a murit în arena din Sevila, **Gitanillo de Triana**, tânăr foarte îndrăzneț dar de nici o capacitate. Sosind acum doi ani la Màlaga eu am avut ocazia să asist în catedrală la o solemnă ceremonie religioasă pe care Gitanillo pusese să se celebreze pe cheltuiala sa pentru a mulțumi «la virgen de la Esperanza» (Fecioara Nădejdei) de a-i fi salvat viața dintr'o periculoasă coridă precedentă. Două zile mai târziu asistând la o mare luptă de tauri tot în Màlaga, am văzut acelaș toreador căzând grav rănit la coapsă cu o lovitură de corn a taurului. In consecință vestea morții sale premature nu m'a surprins de loc: acest nenorocit îndrăzneț după nenumărate insuccese nu voise să înțeleagă că luptele cu tauri nu era cariera sa.

Și acum pentru a încheia mă întorc la ceeace am afirmat la început spunând că nu e treaba mea să judec despre moralitatea acestui joc atât de răspândit și de antic la poporul spaniol. Am voit numai să fac un istoric fugar al desvoltării artei taurine pentru că socotesc că nu se poate avea o idee completă despre sufletul popular al rasei spaniole fără să fie cunoscută această trăsătură caracteristică și care se chiamă «**corrida de toros**».

Miss Spania 1932

New York Times", Ltd., Berlin)

Cea mai frumoasă spaniolă pe anul acesta a fost aleasă în persoana d-rei Teresa Daniel, fiica unui cunoscut compozitor spaniol.

DE PRETUTINDENI

Educaţie princiară

Tânărul prinţ al Etiopiei a făcut zilele trecute, la Paris, clasica plimbare rezervată moştenitorilor de tron, în trecere prin capitalele unde agreabilul se uneşte cu utilul şi severul: matineu la music-hall, dejun la Elysée oferit de preşedintele Doumer, promenadă la Domul Invalizilor şi, însfârşit instructiva vizită la o mare casă de automobile.

Dar moştenitorul Regelui Regilor e un băiat serios.

In ajunul plecării sale la Londra el şi-a exprimat dorinţa să se întoarcă la Invalizi, socotind că nu a admirat îndestul minunile războinice ale muzeului.

Vai ! protocolul nu a putut da satisfacţie dorinţei princiare, deoarece tocmai atunci muzeul era deschis pentru public. Tânăra Alteţă păru foarte deziluzionată când află că vizita aceasta e publică.

— Cum, întrebă el pe secretarul său, Parisienii pot vedea toate aceste lucruri frumoase la fel ca mine?

Shakespeare şi Americanii

Sub pretext că Shakespeare nu văzuse în viaţa lui Evrei (nu existau Evrei în Anglia, în sec. XVI-lea) *Neguţătorul din Veneţia* (Shylok) a fost exclusă din programele şcolare ale liceelor Statelor-Unite.

Cum Shakespeare nu a văzut probabil niciodată, nici un Maur, orecum nici un împărat roman, se speră că inspectorii şcolari din U. S. A. vor suprima de-opotrivă şi piesele *Iuliu Cezar* şi *Othello* din programele şcolare.

Două cântăreţe fac înconjurul lumii... cântând

(Foto exclusivitate Keystone)

Două tinere şi graţioase cântăreţe, surorile Werefkin, fiicele unui fost guvernator rus, au sosit la Paris, după ce au străbătut în automobilul lor douăsprezece ţări europene; ele efectuiază înconjurul lumii, dând recitaluri de cântece ruseşti şi dansuri în costume naţionale.

Ce vârstă are Berlinul

Un orăşel din vecinătatea capitalei Reichului îşi va sărbători, în curând, al şaptelea centenar. Berlinul e gelos de această vechime, deoarece el nu poate număra atâţia ani. Se presupune că a fost întemeiat pe la 1232, dar nu există nici un document sigur.

Prima mărturie care menţionează numele Berlinului datează din 1244. Oraşul vecin Kölln, anexat mai târziu capitalei Reichului, e citat încă din 1227. Oricât de enorm ca massă şi înaintat ca technică este acest oraş de 5 milioane de locuitori, Berlinul suferă neînchipuit de mult din cauză că nu are un trecut istoric. Nu se poate măsura, în ce priveşte valoarea trecută a arhitecturilor şi locurilor, cu aproape nici o altă capitală europeană, nici chiar cu atâtea importante centre germane ca München, Dresda, Frankfurt pe Main, Würzburg, Nürnberg, Weimar, Tübingen.

In schimb Berlinul se poate consola cu meritul de a reprezenta, în zilele noastre, forma tipică a metropolei de mâine, pe care vor trebui, treptat, s'o adopte aproape toate centrele de mari îngrămădiri omeneşti. Şi capitala Reichului va însemna în istoria technicei construcţiei, o dată însemnată.

Inundaţii catastrofale la Dessau

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Graţiosul oraş Dessau (Germania) cunoaşte, de câteva zile, ceasuri de groază: o inundaţie catastrofală a cuprins întreg oraşul ameninţând să paralizeze întreaga viaţă economică. Iată un aspect penibil al revărsării apelor.

Napoleon bibliofil

Ultimele cercetări ale istoriografilor dovedesc că dragostea lui Napoleon pentru cărţi era atât de mare, încât însărcina pe cei mai buni artişti ai epocii să-i lege volumele imprimând în piele armura lui şi aceea a Mariei-Luiza. Perechea imperială avea o predilecţie pentru lucrările de istorie naturală. Printre comorile de curând adunate la Berlin, se află şi volumele **Oiseaux dorés,** lucrate de Audebert şi Viellot, în întregime din aur: opt volume în marochin, cu 540 aquarele bogate, reprezentând plante şi animale, opera pictorului Nicolas Robert, dela curtea lui Ludovic XIV: **Histoire romaine** de Tit-Liviu ; **Les Monuments de Paris,** pe care împăratul l-a însărcinat pe pictorul J. Nicolle s'o lucreze cu prilejul căsătoriei sale, pentru Maria-Luiza: vin apoi numeroase cărţi de un tipar care nu se mai întâlneşte astăzi, cu ilustraţii minunate.

O parte din biblioteca pe care Napoleon şi-o luă cu dânsul la Sfânta Elena, restituită Franţei de către guvernul britanic, la moartea exilatului, fu aşezată în biblioteca muzeului Luvru, dar Comuna o distruse, în Maiu 1871. Şease lăzi cu cărţi, rămase din exil, fură remise credinciosului servitor Saint-Denis, care avea să le dea regelui Romei (fiul lui Napoleon) când acesta va împlini 16 ani.

Nimeni nu ştie ce s'a făcut cu ele: «Puiul de Vultur» (L'Aiglon) nu le-a primit niciodată. Un alt rând de cărţi fu vândut la Londra la 23 Iulie 1823; astăzi n'a mai rămas decât un exemplar din catalogul acelei vânzări.

Campioană de sezon...

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Tânăra vieneză Hilde Holofsky, în vârstă de 15 ani, e o maestră nedepăşită în patinajul artistic. Virtuozitatea ei a uimit pe cei mai mari experţi în această materie.

JOCURI

Cuvinte încrucişate „Ion Luca Caragiale"

de Jean Avramescu

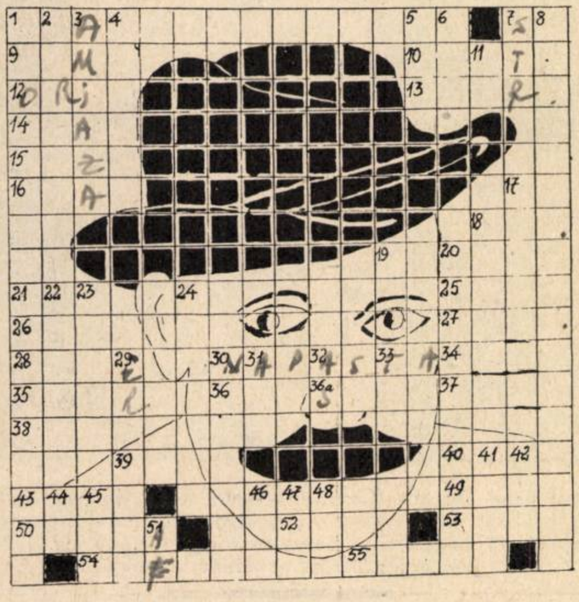

ORIZONTAL: 1) Nuvelă de I. L. Caragiale; 7) Şed fără inimă; 9) Fig. reputaţiune; 10) Artere; 12) Sau; 13) Cinste; 15) Cu ce-şi începe meseria un pezevenghiu; 16) Prefix; 17) Un tac fără inimă; 18) Interjecţie; 19) Cu ce-şi începea comediile. I. L. Caragiale; 20) Vasali ai regelui (în Occident); 21) Eveniment important pentru toţi Românii (continuare la 26 orizontal); 25) Vale spaniolă, în Pirinei; 27) Oraş în Galileea; 28) Numele unui general polon, dictator al Poloniei (1746—1817); 30) Dramă de I. L. Caragiale; 34) Butoiu; 35) Rezervoarele laptelui (la vaci); 36) Substanţa gelatinoasă; 36) Pe cal; 37) Fluviu în Laponia; 38) O melodie modernă, fără sfârşit, 39) Prepoziţie; 40) Localitate în jud. Neamţ, lupte între Turci şi Eterişti (1821); 43) Personagiu dintr'o dramă de I. L. Caragiale; 46) Numele părintelui lui Caragiale; 49) Fig. obiectul unei pasiuni extreme; 50) Revistă la care a colaborat I. L. Caragiale şi a cărei director era G. Panu; 52) Notă muzicală; 53) Tacâm copios; 54) Ziar umoristic, fondat de Caragiale în 1893 (continuare la 55 orizontal).

VERTICAL: 1) Dramă de I. L. Caragiale; 2) Subofiţer însărcinat cu contabilitatea pentru soldaţii din compania sa; 3) Miezul zilei; 4) Pronume; 5) Fondatorul unei religii populare din China; 6) Personagii dintr'o dramă de I. L. Caragiale; 7) Stradă prescurtată; 8) Piesă de teatru de I. L. Caragiale; 11) Literă grecească; 17) Castel în Versailles, zidit de Ludovic XIV; 18) Colibă; 20) Nuvelă de I. L. Caragiale; 22) Nume bărbătesc; 23) Prinsoare! 24) Fiinţă sau primul cuvânt dintr'o nuvelă de I. L. Caragiale; 29) Un ger fără început; 30) Lipsit de experienţă; 31) Interjecţie; 32) Campion; 33) Pronume; 39) Culcare la jocul de cărţi; 40) O literă grecească fără miez; 41) Paradisul pământesc; 42) Un fel de scoici; 44) Particulă negativă; 45) Adverb; 47) Conjuncţie; 48) Exclamaţiune de mirare, 51) Un raft fără capete.

Dublu triunghiu sintetic

de **Kitzler M. Naum** şi **Al. Dobrinescu-Aledo**, Bârlad

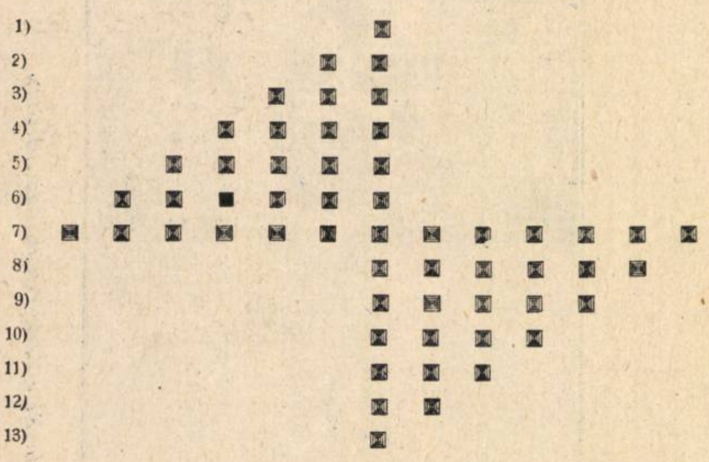

1) Consoană; 2) Pronume; 3) Cutie de scânduri; 4) Imprejurime (Banat); 5) Turbare momentană; 6) Substanţial (fig.); 7) Efect produs prin mijloace amăgitoare; 8) Uşurare de sarcini; 9) Şalău (Olt); 10) Termen tehnic militar; 11) Fluviu în Europa; 12) Cosmetic; 13) Există.

Vertical, la fel.

Carte de vizită magică

de **R. H. Simion**, (Loco)

Carol I Cezaru

Braşov

Schimbându-se ordinea literelor să se afle funcţia personagiului de mai sus precum şi localitatea unde-şi exercită funcţiunea.

Soluţiile jocurilor din „O. L" No. 4

Cuvinte încrucişate „La putere"

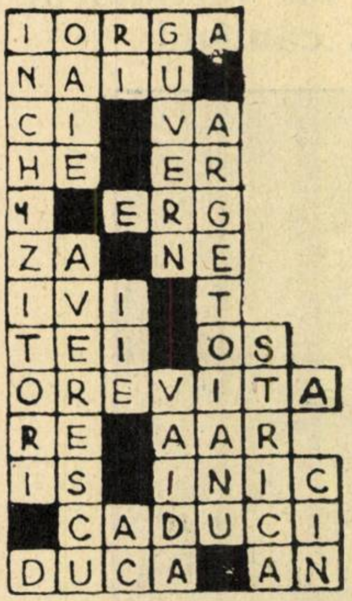

I	O	R	G	A		
N	A	I	U	■		
C	I	■	V	A		
H	E	■	E	R		
[illegible]	■	E	R	G		
Z	A	■	N	E		
I	V	I	■	T		
T	E	I	■	O	S	
O	R	E	V	I	T	A
R	E	■	A	A	R	
I	S	■	I	N	I	C
■	C	A	D	U	C	I
D	U	C	A	■	A	N

Joc în stea

C—AS—CARACAL—SAHARA—CABOT—AROUET—LATERANTA—N.

Proverb ascuns

Cine tace, mai multă treabă face.

AU DESLEGAT TOATE TREI JOCURILE:

Arad: Ionel Stoicescu.
Bârlad: Chicoş Constantin.
Bucureşti: Fănică Nicolaescu, Dumitru Marinescu, Nae Iliescu, Mircea Popescu, R. H. Simion, L. Klein, Mielu Gheorghiu.
Buzău: Daniela Ialomiţeanu.
Câmpina: Nicu C. Slavu-Sfinx.
Caracal: Ilie T. Lupiţa.
Craiova: Cernaucă P. Ştefan, Florin Tasse.
Curtea de Argeş: Constantin I. Gheorghe.
Focşani: Ioan Vanjensky.
Padina: George V. Ţiţeica.
Ploeşti: Avram I. Avram, Nicu Vasilescu.

AU DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI JOCUL IN STEA:

Arad: Paulina Troisi.
Bârlad: Dinu Moroşanu-Febus, Iftode Emil-Memphis, Mircea Grossu-Migro, Ionescu Gh. Dorel-Iodon.
Braşov: Jean Tătaru.
Bucureşti: Nicu P. Stegănescu, Petre Protopopescu, Mircea Hartel, Calfa Th. Theodor, Nicuşor Chiriac, Constantin Dumitru, Rénée Mălăeru, Gicu Dumitriu, Sandu Iancovici, Aurel Grossman, Knall Alexandru, Nicu St. Lăzărescu-Nil, Octavian T. Rădulescu, Nicolae L. Petrescu, Valerica Iordan, Georges T. Avramescu, Toteluş Emanoil, Bella Gheorghiu.
Focşani: Titi Pavelescr, Nae Rădulescu.
Galaţi: Dorina Garabassi, Ionescu T. Ştefai, Dorondoc Ovidiu.
Iaşi: Aurora Aronescu, Ioan Munteanu.
Lugoş: A. Secoşianu-junior.
Mizil: Damian Sava, Leonida Secreţeanu.
Oradia: Aurel Ştefănescu, Iorgu Vasilescu-Iov.
Piteşti: Şt. Gh. Ştefănescu, student, Peligrad N. Nicolae.
Ploeşti: Theodor şi Anna Stoicescu, Carola Avram, Costel Vâlcu, Ioan Aurel (Gheorghiu), Georges şi Puicuţa Wilhelm, Ioan I. Ţapu.
Râmnicul Vâlcea: Titty Bădescu, Zoe G. Stoicescu, Petruş P. Stănescu.
Sibiu: Gherghel Gheorghe.
Timişoara: Romescu Ioan. Zizi Samovici, V. Calmanovici.
Turnu Severin: Rică Timoftescu, d-na Coca E. Scarimba, V. Giuroescu, Vasilică Nicolaescu.

AR DESLEGAT JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE ŞI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

Bucureşti: Jack Mendelsohn, Mironescu. T. Vasile, Nicuşor Panaite.
Cernăuţi: Mihai Rondeanu.
Craoiva: Barbu Ionescu.
Galaţi: Victor Marinoiu.
Oradia: Gigi Dumitrescu-Gidu, Popovici Florica.
Ploeşti: Nutzi Aureliu şi Mariana Aureliu.

AU DESLEGAT JOCUL IN STEA ŞI CARTEA DE VIZITA MAGICA:

Bucureşti: Zoe Pârvulescu, Nicu Iordănescu şi Mimy Corbescu, Costică Vasiliu.
Galaţi: Aura Petrescu, Marioara Petrescu.
Tem şoara: Nae Popescu-Pona.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL DE CUVINTE INCRUCIŞATE:

Bârlad: Gheorscovici Iosef.
Bistriţa: Zăvoianu Paul.
Bucureşti: Samuel Grossman, Urseanu V. Paul, Suzi Popovici Sylvia Grigorescu, Costică Berlea, Gusty Schlag, R. Hönigmann, Sandu Stoicescu.
Cernăuţi: Jean Marinescu, Tuţy Bărcănescu, Suzanne Feldman.
Craiova: Ioan Marinescu, Gheorghe Toboşanu.
Galaţi: Marioara Panaitescu.
Odorhei: Ileana Costescu, Samson Ioan.

(Urmează în pagina 117)

„Oglinda Lumii" No. 6

BONUL JOCURILOR

Soluțiile jocurilor

Ploești : Anton Livezeanu.
Săliște : Nellu Nanu.
Vulcana : Nicușor Bătăturescu, Mircea Rădulescu.

AU DESLEGAT NUMAI JOCUL IN STEA :

Arad : Pavel Nedelcu, Nina și Anton Vrăjescu.
Bacău : Elena Rădulescu, I. Wolfsohn, Nathan H. Iancovici.
Bârlad : Aurel Weissman.
București : Bucur Antonache, Clara Waldman, Tony Rosenștein, Vladimir Constantin, Valeriu Cristodorescu, Gicu Pârvulescu, Leon Grunberg-Legrun.
Buzău : Carol Ștefănescu.
Cernăuți : Rotilda Veisberg.
Chișinău : Vasilică Nestorescu.
Craiova : Nae Ștefaniu, Dorel Ionașcu.
Dorohoiu : Vichy Aronovici.
Fălticeni : Reichman Carol, Aurică Bârsan, Nicușor Wasserman.
Focșani : I. Dragu, N. Rădulescu.
Huși : Ioan Pietraru.
Galați : Samy Weisberg, Ștefan Popescu.
Iași : Nestor Anton, Panait Istudor, Sarmiza Niculescu și Dorel Calimachi.
Lugoș : Ioan Popescu, Aurelia Munteanu.
Moinești : I. Schäffler.
Nicorești : Gh. Ionescu
Pitești . Coca Bergher.
Oradia : Traian Popovici, Carth. Constantinescu.
Ploești : Max Rotenberg.
Râmnicul-Sărat : Traian Mihăilescu.
Satu Mare : Gheorghe Neagu.
Sibiu : Oscar Negulescu.
Vaslui : Iancu Marcovici.

AU DESLEGAT NUMAI CARTEA DE VIZITA MAGICA :

Alba Iulia : N. Ionescu.
București : Ionel M. Iordănescu, Bella Wxler, Gheorghe Dumitrașcu-Ghedu, Gogu Neagu, Marioara Costescu.
Oradia : Florica Popovici.
Turnu-Severin : Grigore Vasilescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 3 :

Arad : Anton și Nina Vrăjescu.
Brașov : Jean Tătaru.
București : Marinel Sârbulescu, George Dumitrașcu, Leonida Cariadis, Valeriu Popovici.
Craiova : Veronica Șt. Roșca.
Cernești (Botoșani) : Preot V. Pavel.
Focșani : Ioan Vanjensky.
Iași : Aurora și Cocuța Aronescu.
Mizil : Ciurea C. Nicolae.
Pitești : Coca Bergher.
Râmnicul Sărat : Traian Mihăilescu.

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT :

PREMIUL JOCULUI DE CUVINTE INCRUCIȘATE d. Chicoș Constantin (Bârlad).

PREMIUL JOCULUI IN STEA d-ra Paulina Troisi (Arad).

PREMIUL CARȚII DE VIZITA MAGICA : d-ra Daniela Ialomițeanu (Buzău).

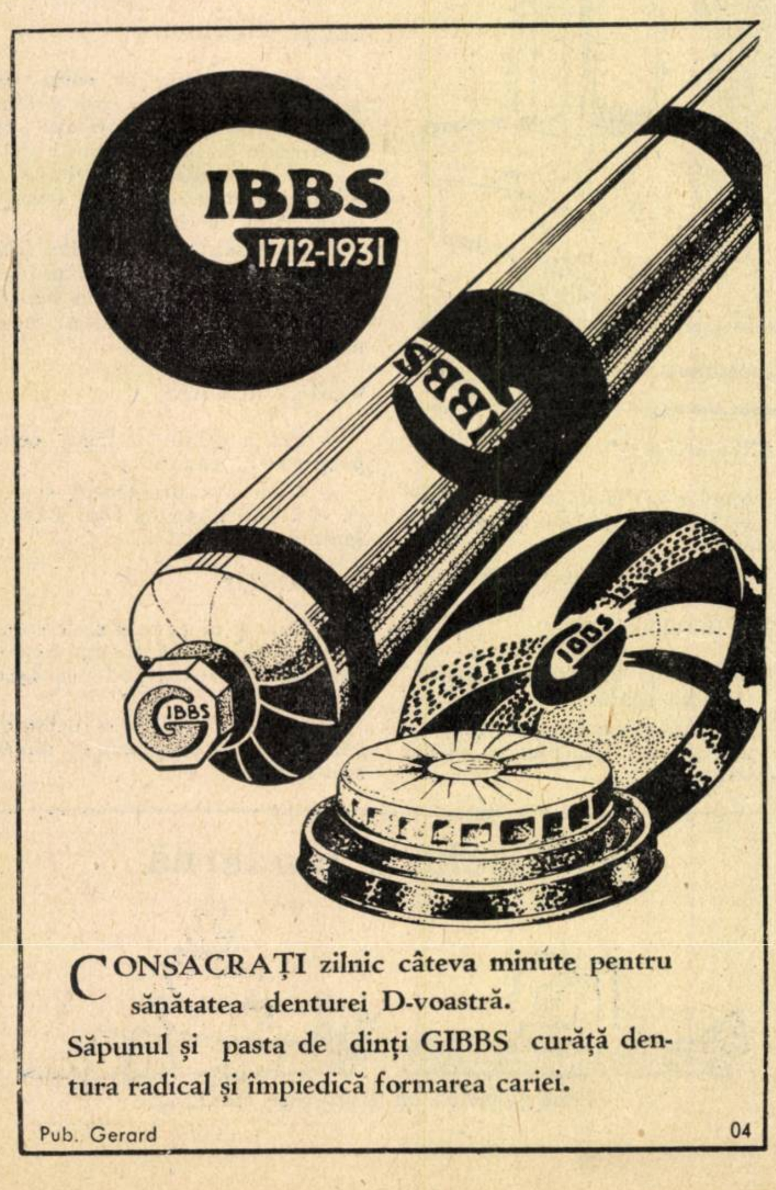
GIBBS
1712-1931
GIBBS
GIBBS
GIBBS
CONSACRAȚI zilnic câteva minute pentru sănătatea denturei D-voastră.
Săpunul și pasta de dinți GIBBS curăță dentura radical și împiedică formarea cariei.
Pub. Gerard
04

ASPIRIN mic, ASPIRIN mare,
Visul lor, e vindecare.
Respinge ori și ce atacuri
„BAYER" rege între leacuri,
BAYER
ASPIRIN
ASPIRIN
ASPIRIN
tablete, numai în ambalaj original cu 20 și 2 tablete. contra reumatismului, gripei, durerilor de cap.

POȘTA JOCURILOR

Mircea Grossu-Migro (Bârlad) : Cu mici rectificări, se va publica.

Paul Zăvoianu (Bistrița) : Se va publica jocul în tri-romb. Cât despre poezie, vă vom răspunde în numărul viitor.

Nicolae Stegărescu (Loco) : Jocul de silabe incrucișate e bun și se va publica într'unul din numerile viitoare. Deasemenea și proverbul ascuns.

Dumitru Marinescu (Loco) : Jocul în triunghiu publicabil.

Nae Iliescu (Loco) : Jocul de cuvinte încrucișate «Urmașii lui Esculap», e foarte bun și ca atare publicabil. Mai trimiteți.

Nicolae L. Petrescu (Loco) : Se va publica rombul silabic, cu o mică modificare.

Ilie T. Lupta (Caracal) : Publicabil mai târziu. Incercați jocuri în alt gen.

Constantin I. Gheorghe (Curtea de Argeș) : Veți primi, de oarece am luat măsuri. Se vor publica și din cele anterioare, cari sunt deasemeni bune. Fiecare la rândul său :... Cărțile postale le puteți avea pentru suma de 500 lei, cari trebuesc trimiși înainte prin mandat poștal, așa ca să puteți avea la timp.

Missa (Focșani) : Domnule puteți fi membru al revistei noastre și fără carte de membru. Trimiteți numai deslegările jocurilor din «Oglinda Lumii» !...

Ioan Aurel (Gheorghiu) (Ploești): «Condunel» publicabil mai târziu. Cât despre cărțile de vizită magice, sunt slabe.

Ce gândesc bolșevicii despre jocurile de cărți

Un redactor al ziarului *Manchester Guardian* comunică următorul fapt amuzant:

Stând de vorbă, asupra jocurilor de cărți, cu un membru al Sovietelor, acesta mi-a mărturisit că «inteligența» Moscovei joacă încă bridge și pocker.

Ortodoxia sovietică ar dori, însă, ca jocurile de cărți să fie suprimate: jocurile de noroc încurajează, după Soviete, tendințele spre capitalism. Sovietele aprobă șahul, căci la începutul partidei adversarii sunt... la egalitate.

O surdo-mută își susține teza de doctorat la Sorbona

(Foto excl. Keystone)

Zilele trecute și-a susținut teza de doctorat în litere, la Sorbona, d-ra Suzanna Lavaud, care este surdo-mută din naștere, dar care după o muncă titanică de educație a glasului, poate vorbi acum destul de limpede. Bine înțeles, cazul e fără precedent. Cultura tinerei fete și succesul tezei sale sunt însă remarcabile.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Bun loc!

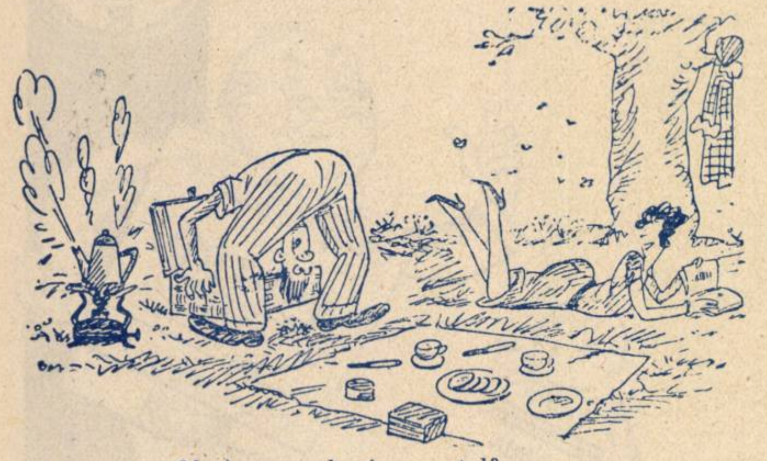

— Marioaro, unde ai pus untul?
— In ibricul de cafea.

PROMISIUNE

— Ai răbdare, draga mea... o să se sfârşească odată, şi criza asta... îţi promit că voiu câştiga bani... şi într'o zi, o să ai un automobil.

— Da... dricul-automobil....

GOSPODARIA

Soţul: E cam târziu să te uiţi acum în cartea de bucate. Trebuie să ne aşezăm la masă.

Soţia: Ştiam, dar ce vrei să fac? Chiftelele au luat o formă atât de ciudată, încât caut să le găsesc un nume.

TARE LA ARITMETICA

— Ai fost primul în clasă la aritmetică. Ia să vedem ce ştii: dacă cumpăr zece litri de lapte a 8 lei litrul, şi torn în ei cinci litri de apă, apoi vând totul cu 15 lei litrul, cât voi câştiga.

— Ei bine, ai toate şansele la şase luni închisoare şi 2000 lei amendă.

O victimă

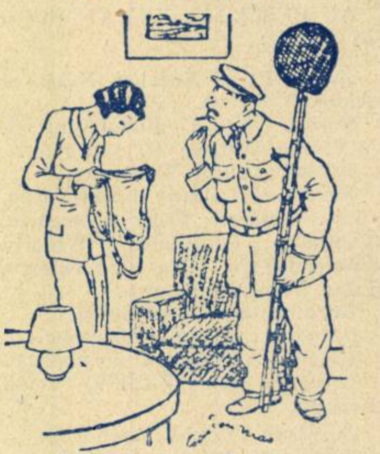

— Intr'adevăr... frumos pescuit... Insă nu înţeleg un lucru.... dece negustorul din piaţă ţi-a vândut... tocmai scrumbii.

GHINION

Un şomer se întoarce, fericit, acasă şi-şi sărută soţia:

— Am găsit de lucru: strigă el de cum deschide uşa. Inchipuie-ţi ce noroc. Am fost angajat ca paznic de noapte.

— Vai ce păcat! răspunde, necăjită, soţia. Chiar astăzi ţi-am cusut două cămăşi de noapte!

INSTINCT MATERN

— Care păpuşă îţi alegi din astea două, fetiţa mamii?

— Pe amândouă, mămico. Din totdeauna mi-am dorit doi gemeni.

CONVORBIRE PE STRADA

— Il vezi pe omul cela de peste drum? De jumătate ceas caută o monedă de cinci lei!

— De unde ştii că tocmai o monedă de cinci lei caută?

— Fiindcă chiar eu am ridicat-o acum o jumătate ceas.

EVIDENŢA

— Adineauri îmi spuneai «îngerul meu» şi acum refuzi să-mi cumperi măcar o pălărie.

— Bine, draga mea, dar oare îngerii poartă pălării?

Compensatie

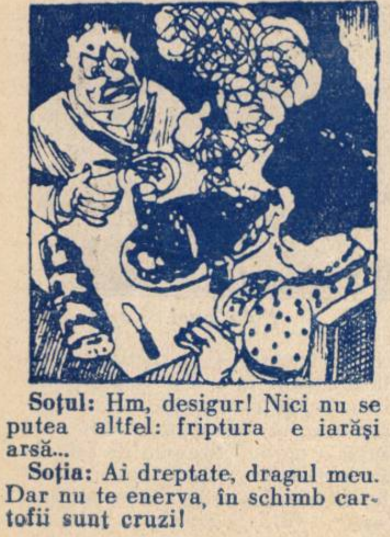

Soţul: Hm, desigur! Nici nu se putea altfel: friptura e iarăşi arsă...

Soţia: Ai dreptate, dragul meu. Dar nu te enerva, în schimb cartofii sunt cruzi!

PRINTRE BURSIERI

— Cunoşti ultima boală de ochi?

— Da: nu vezi nici un ban.

Asemănare

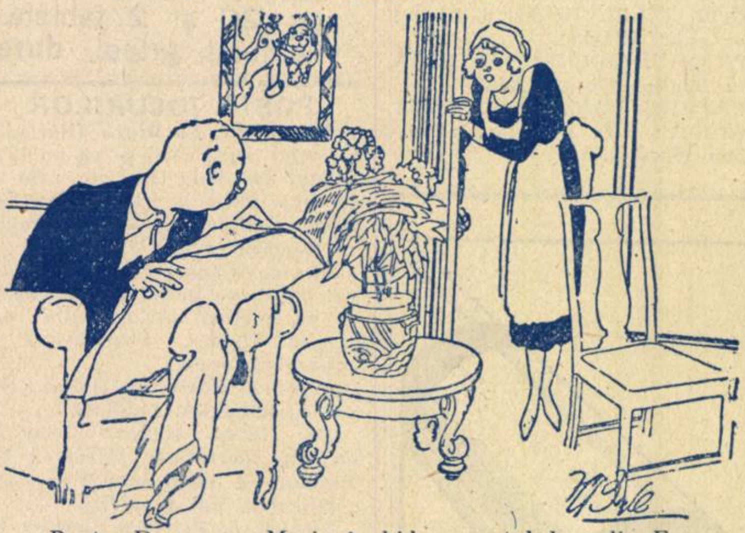

— Pentru Dumnezeu Maria, închide aparatul de radio. Face un zgomot insuportabil.

— Dar nu e aparatul de radio. Bucătăreasa vorbeşte cu coniţa.

TRATAMENT

Medicul: Curios. Când ascult respiraţia, simt în stânga, o grosime anormală.

Pacientul: Domnule doctor, dar e portmoneul meu.

Medicul: Aşa? Perfect: în câteva şedinţe o să-l fac să dispară!

ALB ŞI NEGRU

— Tăticule, e adevărat că noi am fost făcuţi din ţărână?

— Da.

— Dar negrii.

— Şi negrii tot din praf au fost făcuţi.

— Atunci, pentru ei s'a întrebuinţat praf de cărbune.

PRUDENŢA

— Mamă, pot să mă duc să văd eclipsa de soare?

— Da, puico. Dar fii cu băgare de seamă: nu te apropia prea mult.

ARITMETICA

Ionel e întrebat de un musafir.

— Până la cât ştii să numeri, micule?

— Până la urmă, domnule.

IN PROVINCIE

— Pleci la Bucureşti? Când?

— Astă seară.

— O iei şi pe nevastă-ta?

— Aşi, ce idee... plec ca să mă distrez.

Arhitectură modernă

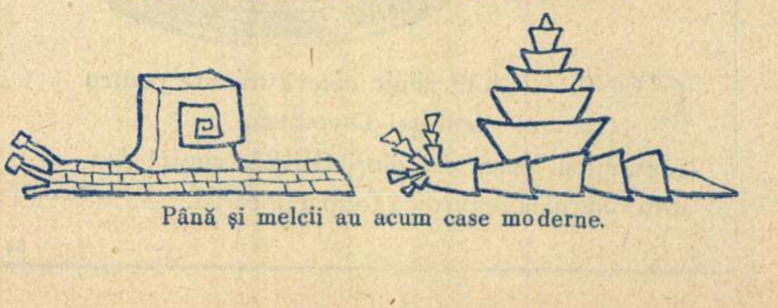

Până şi melcii au acum case moderne.

VOCAŢIA

Cineva îl consulta pe Bernard Shaw:

— Am un fiu, îi spunea acea persoană, extrem de dotat şi nu ştiu dacă trebuie să-l orientez spre pictură sau spre literatură. Ce mă sfătuiţi să fac, maestre?

— Fă-l scriitor, răspunse Bernard Shaw.

— Şi dece?

— Fiindcă hârtia e mai ieftină decât pânza, răspunse prompt G. B. Shaw.

CECUL INUTIL

O new-yorkeză, al cărei soţ murise de curând şi care e încă foarte puţin familiarizată cu chestiunile băneşti, primeşte dela fiica ei, care studiază la Paris, o telegramă, rugând-o să-i trimită de urgenţă un cec.

După o săptămână tânăra fată primi o scrisoare conţinând cecul aşteptat. Numai că la bancă, ea nu putu încasa un ban: cecul era semnat: «Mama».

MARE PROGRES

— Fetiţa d-tale a făcut ceva progrese la vioară?

— Cum nu; profesorul spune că e întotdeauna cu trei măsuri înainte.

PROPORŢIE

— Cum ţi-ai permis să-ţi cumperi o rochie nouă, tocmai acum, când mi s'a redus leafa cu zece la sută!

— De ce te miri? E o rochie al cărei preţ a fost scăzut cu douăzeci la sută.

Aterizare primejdioasă în plină noapte

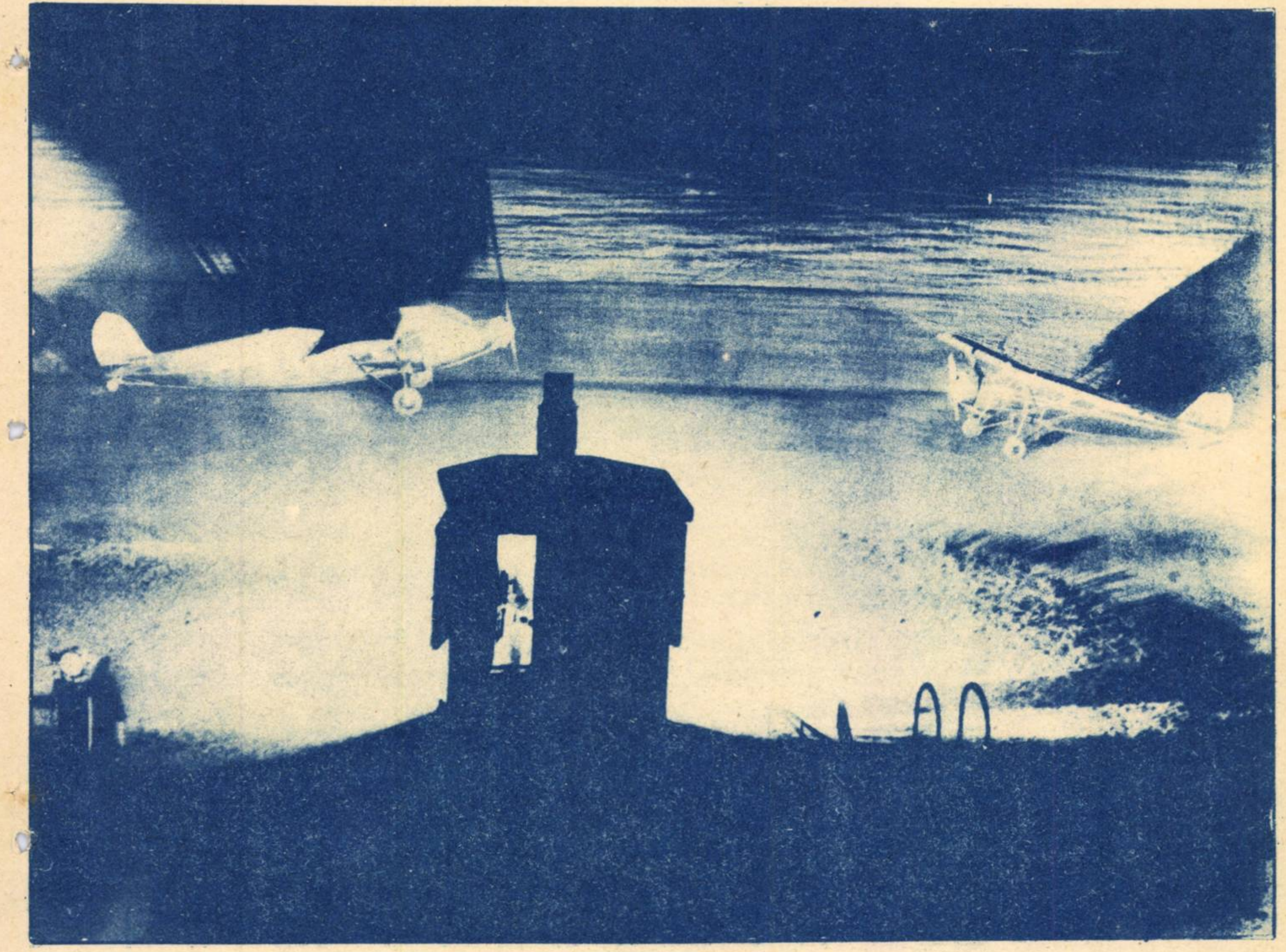

(Foto «New York Times», Ltd., Berlin)

Aeroportul central din Camden (America) a fost de curând înzestrat cu un reflector de 3.000.000 lumânări, cel mai puternic care şi-a găsit, până astăzi întrebuinţare. Reflectorul acesta unic asigură o garanţie absolută de aterizare tuturor avioanelor silite să facă acest lucru în plină noapte, deoarece asvârle o adevărată lumină de zi.

Şi... cărţile s'au eftenit

Toate cărţile mai jos notate, se vând direct la Editura „EMINESCU" S. A., Bucureşti I, Strada Inginer Anghel Saligny, 2 şi la ori ce librărie din ţară la următoarele preţuri foarte mult reduse:

10 Lei Fi care volum roman complect

Henri Murger: În noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul
Bjornstierne Bjornson: Poveste de dragoste
Jean Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman
N. Gogol: Răzbunarea groaznică
Gabrielle D'Annunzio: Pisica (Nuvele)
Charles Folley: Fiul lupilor de mare
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Charles Omessa: Misterul Romanovilor
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman
Lynkeus: Micuţe Bucureştene (Frivolităţi)
Cady: Mica cerşetoare
P. B. Haşdeu: Sic Cogito

15 Lei volumul

Ivan Turgheniev: Eroismul Dragostei
Alex. Puşkin: Fata căpitanului
Guy de Maupassant: Nuvele
Georges Meirs: Pata de sânge
Mihail Eminescu: Geniu pustiu
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit
Dr. I. Frumuşanu: Cum să întinerim

Rugăm păstraţi acest anunţ

Eugen Todie: O iubire
Lia Hârsu: Împărăţia de zăpadă

25 Lei volumul

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. Fiecare volum lei 25

30 Lei volumul

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Prinţesa Lucien Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei Mari
Victor Margueritte: Talionul, roman
Victor Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Victor Margueritte: Femeia emancipată
Victor Margueritte: Prostituata, roman
Victor Eftimiu, Elfiona, roman
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu
Baron de Schlicht: Elita Prusacă, roman
Ludwig Wolff: Fiul lui Anibal, roman sportiv
Dr. Ovidiu Alfandari: Cartea femeii însărcinate

40 Lei volumul

Panait Istrati: Nerantsula
Victor Margueritte: Vitele umane
Victor Margueritte: Corpul tău îţi aparţine
I. L. Caragiale: Teatru, volumul I
I. L. Caragiale: Teatru, volumul II
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri.
Mihail Eminescu: Poezii
Victor Eftimiu: Cântecul milei (Poezii)
Alfred Musset: Spovedania unui îndrăgostit

Colecţia dedectivului ROB. PARKER
5 Lei Povestiri complecte Lei 5

Biblioteca „Orizontul" 5 Lei fiecare volum

Cărţi de succes

Klabund: Borgia, romanul unei familii	Lei	50
A. de Musset: Spovedania unui îndrăgostit	»	50
Panait Istrati: Ţaţa Minca	»	60
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	»	60
Ernst Glaeser: Contingent '924	»	60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	»	60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	»	100
Emil Ludwig: Napoleon	»	240

Al. Marghiloman: NOTE POLITICE, în 5 volume mari LEI 1600

Fie care volum roman complect Lei 20

Edgar Allan Poë: Aventurile lui Gordon Pym
J. Kessel: Nopţi Siberiene
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew N. Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman
George Ohnet: Prinţul fatal
Gabrielle D'Annunzio: Tragedia a două fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei
Jules Mary: Răzbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma tronului 13
Valentin Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic
Maurice Leblanc: Arsene Lupin. Gentlemen Apaş
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, Acul scobit
Maurice Leblanc: Arsene Lupin, 813
Maurice Leblanc: Cele trei crime
Maurice Leblanc: Dopul de cristal
Maurice Leblanc: Confidenţele lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Triunghiul de aur
Maurice Leblanc: Izbânda lui Arsene Lupin
Maurice Leblanc: Insula cu treizeci de sicrie
Maurice Leblanc: Piatra miraculoasă
Maurice Leblanc: Colţii Tigrului
Arsene Lupin, contra lui Herlock Sholmes

Avantagii importante: *La comenzi între 250—300 lei se acordă* **GRATUIT „Un calendar Bloc Eminescu pe 1932".**

La comenzi între 300 şi 500 lei se acordă **GRATUIT: Un calendar Bloc Eminescu 1932 şi Una Casetă hârtie p. scris „Englisch Welin"**

OGLINDA LUMII

6 FEBRUAR 1932
ANUL XI, No. 6

Delicioasa Noël Francis vă surâde

20 PAGINI
LEI 5

OGLINDA LUMII

13 FEBRUAR 1932
ANUL XI. No. 7

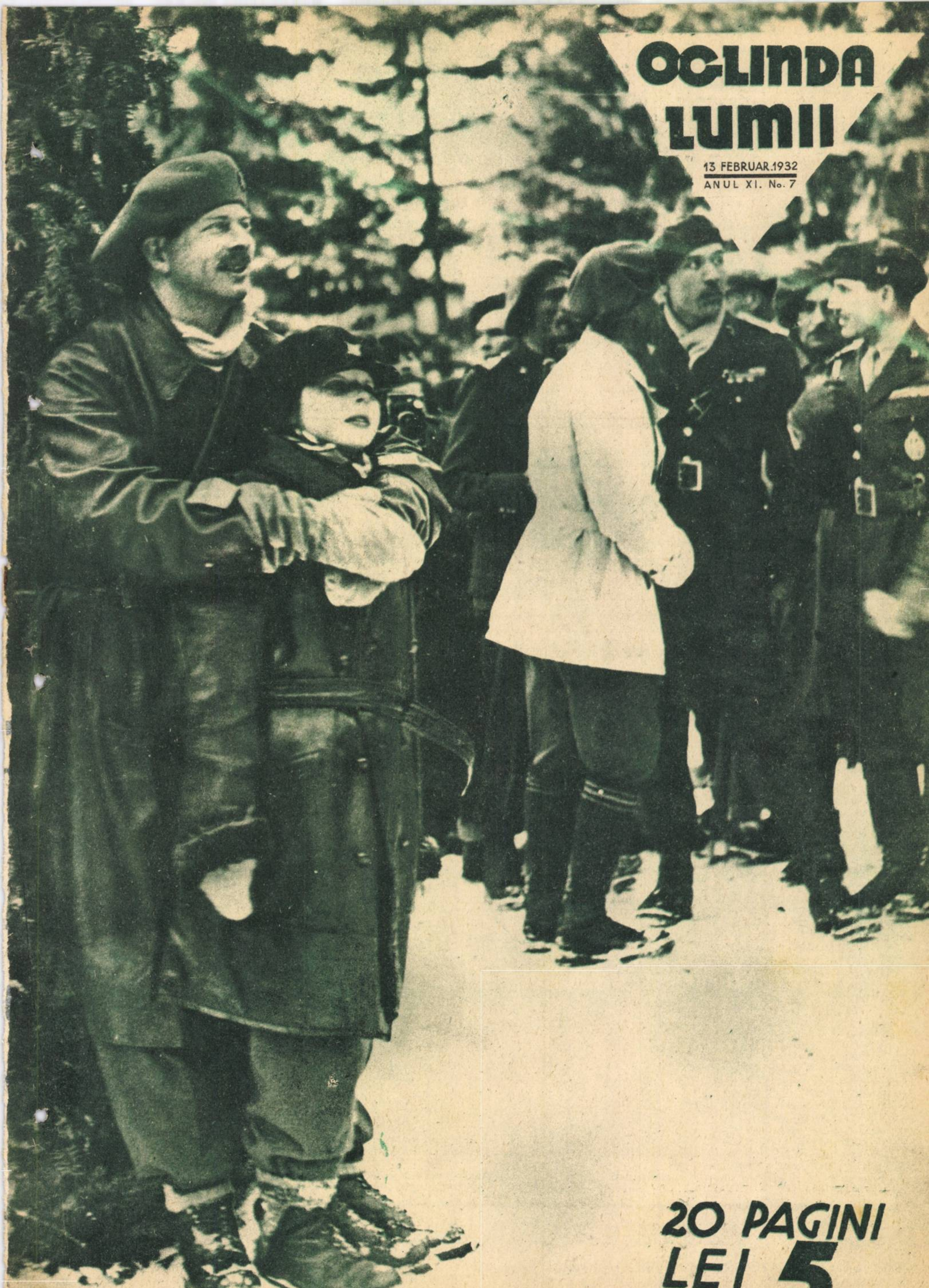

Regele cu Marele Voevod Mihaiu,
la concursurile de sky

20 PAGINI
LEI 5

Ce se pregăteşte pentru noul războiu

Unelte şi perspective: avionul greu de bombardament şi duşmanii săi

Marele avion de bombardament a ajuns astăzi un aparat desuet: monstrul, groaza nopţilor de războiu, e pe cale să se lase ajuns, dacă nu chiar depăşit de procedeiele de apărare pe cari le provoacă. Intr'adevăr, la Hendon, căpitanul Jack Savage a construit de curând noui proiectoare luminoase, cari revoluţionează technica apărării de războiu.

In Marea Britanie, avionul de luptă a făcut progrese enorme. Aparatul **«Fury»** şi-a mărit viteza cu cincizeci—şeasezeci kilometri în timp ce şi tunurile anti-aeriene şi-au perfecţionat puterea de tragere şi exactitate. Importanţa sborului la mare înălţime a crescut, deci, precum şi aceea a vitezei de ascensiune, ceeace limitează sarcina esenţială a avionului de bombardament, care este să-şi atingă obiectivul.

Dacă admitem ideea unei ofensive dusă de aviaţie, ca armă principală, chestiunea încărcării capătă un interes primordial.

Aviaţia ar avea de executat în cazul acesta şi alte bombardamente, decât acelea cari au avut loc în timpul războiului mondial.

E vorba să se poată distruge nişte obiective de mari dimensiuni — de pildă un vas de războiu — cu bombe de câte 250 kgr. greutate şi cari să meargă drept la ţintă. Cei ce au examinat putinţa de a întrebuinţa aviaţia în locul artileriei grele, declară că e nevoie, ca muniţiuni, de bombe grele de 500 şi chiar 1000 kilograme. Or, până în prezent nu există nici un avion de bombardament care să poată fi încărcat în felul acesta, îndeplinind în acelaş timp şi condiţiunile de viteză şi înălţime.

Cel mai mare aparat de bombardament care există până în momentul de faţă, este **Caproni 30 B.**, putând să transporte o încărcătură de 8500 kgr., la o viteză numai de 200 km. pe oră şi la o înălţime de 5000 metri.

Iată deci, avionul de bombardament pradă lesnicioasă pentru avioanele de atac, proiectoare şi tunuri anti-aeriene. Torpilorul aerian care să-şi lanseze proiectilul, în mod rapid şi sigur, nu există încă.

Pentru atingerea acestui scop, va trebui să se ajungă a se construi marele avion rapid. Deşi colosal de scump, el va putea fi, totuşi, înfăptuit.

Sidestrand e un exemplu de mare avion de bombardament de zi. Viteza lui maximă este de 224 kilometri pe oră şi se ridică la 8000 metri. Ce folos, însă dacă încărcătura lui militară nu e decât de 1090 kilograme. Sidestrand nu are decât două motoare. Nouile avioane grele de bombardament, cari aşteaptă să fie puse la încercare în Anglia, sunt înzestrate cu câte patru motoare, iar viteza lor şi capacitatea de transport mult mărite.

Marea Britanie înaintează pas cu pas, spre marele aparat militar, care să poată fi întrebuinţat, într'o zi, cu folos în viitorul răsboiul. Bineînţeles, motoarele vor trebui să atingă maximumul de înălţime şi viteză: altfel nu se vor putea apăra.

Cel mai mare duşman nou al avionului nocturn de bombardament este noul proector cu raze selecţionate şi efecte multiple.

Lumina produsă are o putere de 300.000.000 lumini; în cursul experienţelor, el a descoperit şi urmărit avioane ce sburau la 5300 metri înălţime... Raza acestui proiector e compusă din numeroase culori, ceeace îi permite să prezinte o mare varietate de forme.

Hărţile de artilerie de uscat, au acum o concurenţă cerească. Avionul prins în pătratul de lumină al unui reflector nu ştie ce direcţie să ia pentru a ieşi din raza isvorului luminos.

Imediat ce avionul a fost observat, posturile de apărare de jos, anunţate, telefonic, calculează cu o grabă electrică înălţimea, forma şi direcţiunea avionului — calcule cari se traduc, prompt, prin focurile de artilerie.

Un avion se găseşte repede reperat din cauza suprafeţei întinse a luminii reflectate. Indicatoarele de sunete joacă deasemeni un rol imens în urmărirea păsărilor nimicitoare de noapte.

Reflectorul nu e totuşi, singura armă care se pune, actualmente, la punct, contra marelui aparat de bombardament: se fac cercetări pentru crearea unui tip special de avion de atac, care să transporte un tun de calibru mic şi de o putere relativ mică. Problema e foarte grea. Nu se poate sacrifica viteza şi trebuie menţinută stabilitatea. Proiectilul trebuie să aibă o mare viteză iniţială, pentruca traiectoria lui să fie lungă şi plată. Trebuie de găsit un mijloc de a deplasa tunul în avion, după voie, şi în sensul vertical.

Războiul viitor va oferi aviaţiei un câmp vast de manifestare. Oraşe de milioane de locuitori vor putea fi nimicite într'o după amiază, mulţimi imense măcelărite, câmpuri de luptă risipite de ploaia năpraznică de explozibile asvârlite de furia păsărilor de metal. Technica militară lucrează, fără curmare, la perfecţionarea viitoarelor încăierări.

Războiul viitor? Dece să ne gândim la o perspectivă mai mult sau mai puţin îndepărtată când, acum, în pline desbateri ale conferinţei dezarmării (sic!) trupele japoneze, în orientul îndepărtat înfruntă zilnic trupele chinezeşti. Mor mii de oameni pe zi, oraşe ameninţă să fie distruse şi, un războiu de dimensiuni şi mai extraordinare decât cel din 1914 — 1918 e în perspectivă.

Toată pregătirea şi perfecţionarea tehnică nu e decât o măsură de prevedere pentru imensa încăerare sângeroasă care, dacă nu va începe mâine, va începe poimâine.

Războiul în Extremul-Orient

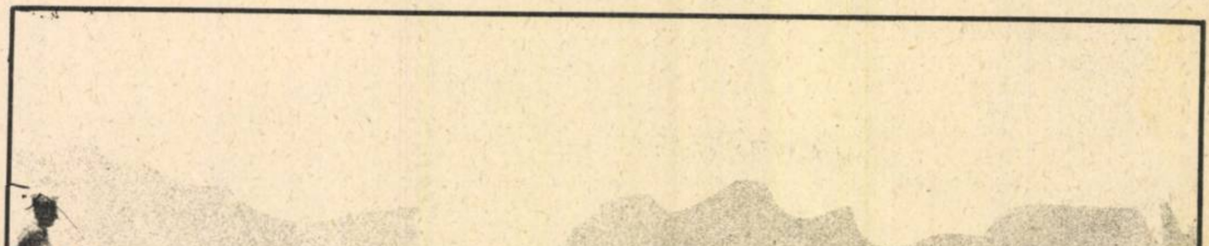

Instantaneul de faţă, cu totul excepţional, a fost prins exact în momentul lansării unei torpile (o zecime de secundă, de pe bordul unui cuirasat japonez în luptă pe apele chineze.

No. 7
Anul XI.

„OGLINDA LUMII"

13 Februarie
1932

Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35

Abonamente {pe un an 250 lei
{pe 6 luni 125 lei